

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อ
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สุธีรา ฉายชวงษ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ปีการศึกษา 2567

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อ
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สุธีรา ฉายชวงษ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี อนุมัติวิทยานิพนธ์เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตาม
แนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
เสนอโดย นางสาวสุธีรา ฉายชูวงศ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

.....รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาสินี ศรีโรคาภิรมย์)
วันที่ 15 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2568

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิตา อินสมบัติ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุัทนา สงวรรณรัตน์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.กรวุฒิ แผนพรหม)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์
ชื่อนักศึกษา	สุธีรา ฉายขวงษ์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี จำนวน 29 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม ซึ่งใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง ซึ่งมีคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.80 - 1.00 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.60 - 1.00 ความยากง่ายระหว่าง 0.55 - 0.72 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.27 - 0.73 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 และ 3) แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่าง 0.80 - 1.00 ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77 วิเคราะห์ข้อมูลได้โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบแบบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
3. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก

Thesis Title	The Effects of Brain-Based Learning Approach on English Speaking Skills of Grade 3 Students
Thesis Advisors	Dr. Neti Chaloeeywares Asst. Prof. Dr. Suwattana Sanguanrat
Name	Suteera Chaychuwong
Program	Curriculum and Instruction
Academic Year	2024

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to compare the English-speaking skills of Grade 3 students taught using the brain-based learning approach with a standard criterion of 70%; 2) to compare the English learning achievement of Grade 3 students before and after applying the brain-based learning approach; and 3) to examine the satisfaction of Grade 3 students toward the English subject when taught using the brain-based learning approach. The sample consisted of 29 Grade 3/1 students from Anuban Sing Buri School during the first semester of the 2025 academic year. The sample was selected through cluster sampling. The research instruments included: 1) four brain-based learning lesson plans, each with a total duration of 12 hours, 2) an English-speaking skills assessment form with four items, evaluated by experts for item-objective congruence (IOC) ranging from 0.80 to 1.00, and with a reliability of 0.73, 3) an English learning achievement test for Grade 3 students, with IOC values ranging from 0.60 to 1.00, difficulty indices between 0.55 and 0.72, discrimination indices between 0.27 and 0.73, and a reliability coefficient of 0.84, and 5) a 5-point Likert scale satisfaction questionnaire with 18 items, assessing students' satisfaction with the English subject taught using the brain-based learning approach. The questionnaire demonstrated IOC values between 0.80 and 1.00 and a reliability of 0.77. The data were analyzed using statistical methods including mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), and the independent samples t-test.

The research findings were as follows:

1. The English-speaking skills of Grade 3 students after using the brain-based learning approach were significantly higher than the 70% standard at the .05 level of significance.
2. The English learning achievement of Grade 3 students after using the brain-based learning approach was significantly higher than before, at the .05 level of significance.

3. The overall satisfaction of Grade 3 students with the English subject taught using the brain-based learning approach was at a high level.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี โดยเป็นการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววเรศ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนข้อคิดต่าง ๆ ในการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิตา อินสมบัติ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววเรศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ และอาจารย์ ดร.กรรณิ์ แผนพรหม กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะในการสอบวิทยานิพนธ์ เพื่อนำไปปรับปรุงวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ดร.รุ่งนภา สังสอาด ดร.จารุวรรณ นิมิตลุน นายสนอง เพ็งบุญ นางนันทกานต์ จันทร์หอม และนางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น ที่ให้ความอนุเคราะห์สละเวลาอันมีค่าตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณรองผู้อำนวยการโรงเรียน รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ความช่วยเหลือและสนับสนุนผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา คณะครูและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือ คณะครูและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ให้ความร่วมมือในการทดลองเก็บข้อมูลจนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จ

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องมือเพื่อแสดงความกตัญญูแก่เวทีแต่บิดา มารดา คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้ความรู้ ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนจนการวิจัยนี้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุธีรา ฉายชูวงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)	10
การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน.....	13
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ.....	45
แผนการจัดการเรียนรู้.....	49
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	53
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	65
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	71
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	71
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	72
แบบแผนการวิจัย.....	87
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	87
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	88
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	93
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	98
สรุปผลการวิจัย.....	99
อภิปรายผล.....	100
ข้อเสนอแนะ.....	104
บรรณานุกรม.....	106
ภาคผนวก.....	112
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	113
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือวิจัย.....	115
ภาคผนวก ค หนังสือขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือ/หนังสือขอความ อนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	121
ภาคผนวก ง เครื่องมือและแบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	124
ภาคผนวก จ ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	177
ภาคผนวก ฉ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	202
ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์.....	210

สารบัญตาราง

		หน้า
ตาราง 1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง.....	13
ตาราง 2	ตัวอย่างแสดงการออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้ สมองเป็นฐาน.....	73
ตาราง 3	ตารางแสดงจำนวนข้อสอบของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	78
ตาราง 4	แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	80
ตาราง 5	แสดงเกณฑ์การพิจารณาระดับคุณภาพที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น.....	81
ตาราง 6	แสดงจำนวนข้อสอบที่สอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้และ พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ.....	82
ตาราง 7	แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะการ พูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน กับเกณฑ์ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม.....	94
ตาราง 8	แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน.....	95
ตาราง 9	แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.....	95
ตาราง 10	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 1 กับคะแนนการทดสอบวัดทักษะการ พูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 2 โดยใช้แบบประเมินทักษะการ พูดภาษาอังกฤษ คะแนนเต็ม 20 คะแนน.....	97
ตาราง 11	แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการ จัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Food! โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	180
ตาราง 12	แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการ จัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง I Like to Eat! โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	182
ตาราง 13	แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการ จัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง It's on the table! โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	184
ตาราง 14	แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการ จัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Healthy Food, Happy Me! โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	186
ตาราง 15	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การ เรียนรู้ (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญ	188

ตาราง 16	แสดงผลการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 29 คน.....	189
ตาราง 17	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด (IOC) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	191
ตาราง 18	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	192
ตาราง 19	แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 29 คน.....	193
ตาราง 20	แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food.....	195
ตาราง 21	แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับข้อคำถาม (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ..	199
ตาราง 22	แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	200
ตาราง 23	แสดงผลการเปรียบเทียบการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	205
ตาราง 24	แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	207
ตาราง 25	แสดงผลหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากผู้ประเมินคนที่ 1 และผู้ประเมินคนที่ 2...	209
ตาราง 26	แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน.....	210

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและทุกประเทศเชื่อมโยงถึงกัน ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อสารระหว่างผู้คนหลากหลายชาติทั่วโลก (พระมหาบัณฑิต ปณฺธิโต, 2567) ผู้เรียนในยุคปัจจุบันจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมสู่สังคมโลกที่มีการแข่งขันสูง การสื่อสารถือเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้และติดต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 เน้นการพัฒนาคุณลักษณะที่จำเป็นต่อผู้เรียน เช่น ทักษะการคิดแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ การใช้เทคโนโลยี และทักษะการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความสามารถในการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ (พระมหาบัณฑิต ปณฺธิโต, 2567) ในบริบทของประเทศไทย ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นพลเมืองที่มีศักยภาพสามารถร่วมมือและแข่งขันในเวทีโลกได้ การพูดภาษาอังกฤษอย่างมั่นใจและคล่องแคล่วจึงเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการศึกษายุคใหม่

ประเทศไทยมีนโยบายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้อย่างชัดเจนว่ามุ่งพัฒนาให้ผู้เรียน “มีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นั่นคือเป้าหมายสูงสุดคือต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษได้จริงในการสื่อสารชีวิตประจำวันและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้เรียนควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตนเองได้ ในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรดังกล่าว มีการเน้นพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษครบทั้ง การฟัง พูด อ่าน และเขียน อย่างสมดุล โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายและโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) สำหรับระดับประถมศึกษา หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดโต้ตอบในบริบทง่าย ๆ ที่ใกล้ตัว เช่น การแนะนำตนเอง การถามตอบเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ตลอดจนการออกเสียงคำศัพท์และประโยคอย่างถูกต้องชัดเจน การเรียนรู้จะต้องจัดให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ใช้ภาษาอังกฤษจริงผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น บทสนทนา เกม บทบาทสมมติ และสื่อสารร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทาง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ครูในระดับประถมศึกษาจึงมีบทบาทในการสร้างสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติและมั่นใจ อันจะตอบสนองมาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรที่วางไว้

ภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา แต่ผลลัพธ์ด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วง งานวิจัยชี้ว่าผู้เรียนไทยจำนวนมากประสบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษทุกระดับชั้น โดยเฉพาะทักษะการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารจริงยังไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย (พระมหาบัณฑิต ปณฺธิโต, 2567) สอดคล้องกับผล

การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ ที่พบว่าในปีการศึกษา 2565 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยเพียง 25.49% (ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี, 2566) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศที่ 32.05% อย่างชัดเจน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2565) สถิติดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาด้านคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาทักษะภาษาระดับที่สูงขึ้นต่อไป หนึ่งในปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยคือทักษะการพูด นักเรียนจำนวนไม่น้อย “พูดภาษาอังกฤษไม่ได้” หรือพูดได้อย่างไม่คล่องแคล่วและไม่เป็นธรรมชาติในสถานการณ์จริง หลายโรงเรียนรายงานว่านักเรียนมักพูดตามบทจำหรือประโยคตัวอย่างได้ แต่ขาดความสามารถในการโต้ตอบสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความกลัวและขาดความมั่นใจของผู้เรียนเอง ผลการศึกษาพบว่าสิ่งที่เป็นอุปสรรคอันดับแรกในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยคือความไม่มั่นใจ เนื่องจากขาดโอกาสฝึกสนทนาจริงกับเจ้าของภาษามีคลังคำศัพท์จำกัด และขาดทักษะพื้นฐานในการเรียบเรียงความคิดเป็นภาษาอังกฤษ (พระมหาบัณฑิต ปณฺธิโต, 2567) นอกจากนี้สภาพแวดล้อมการเรียนที่เน้นไวยากรณ์หรือการท่องจำมากกว่าโอกาสใช้จริง ทำให้นักเรียนไม่กล้าพูดและกลัวการผิดพลาด เมื่อสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนประถมศึกษา ก็พบข้อมูลสอดคล้องกันว่า นักเรียนจำนวนมากไม่กล้าอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเพราะขาดความมั่นใจ และความต้องการสูงสุดของพวกเขาคือต้องการกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ได้ฝึกพูดโต้ตอบจากบทสนทนาจริง (สุกัญญา เทาศิริ, และคนอื่น ๆ, 2567) สถานการณ์เหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความท้าทายในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยระดับประถม ซึ่งจำเป็นต้องหาแนวทางการสอนรูปแบบใหม่ ๆ ที่ช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning – BBL) เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นจากองค์ความรู้ด้านประสาทวิทยาและวิทยาศาสตร์การเรียนรู้ โดยมีหลักการสำคัญคือการนำโครงสร้างและกระบวนการทำงานของสมองมาใช้เป็นฐานในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ (รัตนวิสาณ งามสม, 2560ข) กล่าวคือ ครูผู้สอนจะออกแบบการเรียนรู้ที่ไม่ขัดขวางธรรมชาติการทำงานของสมอง แต่ส่งเสริมให้สมองทำงานอย่างเต็มศักยภาพตามพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย แนวคิดนี้ตั้งอยู่บนสมมติฐานว่ามนุษย์ทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ หากได้รับการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความพร้อมและกลไกการเรียนรู้ของสมองตนเอง สำหรับผู้เรียนวัยประถมศึกษา แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะสมองของเด็กอยู่ในช่วงพัฒนาการที่รวดเร็ว การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงควรมุ่งกระตุ้นการทำงานของสมองส่วนต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก การเคลื่อนไหว หรือประสาทสัมผัส ทั้งนี้งานวิจัยระบุว่า การเรียนรู้จะเกิดได้ดีที่สุดเมื่อผู้เรียนมีความรู้สึกเชิงบวกและมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น สมองจะหลั่งสารเคมีที่ช่วยให้จดจำข้อมูลได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานมักบูรณาการกิจกรรมที่สนุก ท้าทาย และมีความหมายสำหรับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและมีสมาธิ พร้อมรับความรู้ใหม่ได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้งและคงทน ผู้เรียนระดับประถมจะสามารถพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้นเมื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองและประสบการณ์ของพวกเขา นอกจากนี้ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบแนวคิดการใช้สมอง

เป็นฐานมักดำเนินไปตามขั้นตอนที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของสมอง เช่น ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) เพื่อเตรียมสมองของผู้เรียนให้พร้อมรับการเรียนรู้ ขั้นเรียนรู้ (Presentation) นำเสนอเนื้อหาใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในบริบท ขั้นฝึก (Practice) ฝึกฝนทักษะให้เกิดความมั่นใจและแม่นยำ ขั้นสรุป (Wrap Up) ผู้เรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความชัดเจน ขั้นนำไปใช้ (Production) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้อย่างอิสระ ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง (พรพิไล เลิศวิชา, 2558) กล่าวได้ว่าแต่ละขั้นตอนเอื้อต่อการย้ายความรู้เข้าสู่ความทรงจำระยะยาวของผู้เรียน แนวทางดังกล่าวถือว่าเหมาะสมอย่างยิ่งกับผู้เรียนวัยประถมที่ต้องการทั้งการกระตุ้นความสนใจและการฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องควบคู่กัน

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานส่งผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างชัดเจน (รัตนวิสาณ งามสม, 2560) ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานกับนักเรียนชั้น ป.3 เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยระบุว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า การเรียนด้วยแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีและรู้สึกสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น อีกตัวอย่างหนึ่งคือการวิจัยของ พชรินทร์ สินจะโปะ, และเจษฎา กิตติสุนทร (2562) ที่ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ BBL กับนักเรียนชั้น ป.6 เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าหลังการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการสื่อสารสูงขึ้นอย่างเด่นชัด โดยคะแนนเฉลี่ยเพิ่มจากประมาณ 25% ก่อนเรียนเป็นกว่า 71% หลังเรียน และสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 70% อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิผลของแนวการสอนแบบแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่ช่วยยกระดับทักษะการฟัง-พูด-อ่าน-เขียนของผู้เรียนได้จริงในห้องเรียนปฏิบัติ นอกจากนี้งานวิจัยของ พชรินทร์ สินจะโปะ (2560) และรุริเรจ แก้วพินิจ (2562) ยืนยันว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ช่วยให้ผู้เรียนระดับประถมศึกษา “เปิดสมอง” ได้เต็มศักยภาพเมื่อกิจกรรมกระตุ้นทั้งซีกซ้าย-ขวาได้อย่างสมดุล ส่งผลให้คะแนนการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และเด็กมีความสุขกับการเรียนรู้มากขึ้น หลักการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ยังสอดคล้องกับพัฒนาการสมองช่วงอายุ 8-9 ปี ซึ่งเป็น “หน้าต่างแห่งโอกาส” ด้านภาษาพูด เจนเซน (Jensen, 2008) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ยังส่งผลให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น จากการศึกษาวิจัยพบว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน มีความกระตือรือร้นและกล้าแสดงออกทางภาษามากขึ้น ส่งผลถึงความมั่นใจในการพูดที่สูงขึ้นกว่าการสอนแบบปกติ อีกทั้งกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก ไม่น่าเบื่อ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เฝ้าสังเกตความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับสูง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่เอื้อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กล่าวคือเมื่อเด็ก ๆ ชอบและสนุกกับการเรียน พวกเขาจะมีแนวโน้มใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเต็มที่และพัฒนาทักษะได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็นโรงเรียนประถมศึกษาประจำจังหวัดที่มีเป็นโรงเรียนมาตรฐานสากลที่ “วางรากฐานสู่ความเป็นพลเมืองโลก” จากผลการทดสอบพบว่า นักเรียนชั้น ป.3 กว่าร้อยละ 70 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในด้านความถูกต้อง คล่องแคล่วและด้านน้ำเสียง ดี

ท่าทางในการพูด ยังไม่เป็นไปตามค่าเป้าหมายที่โรงเรียนได้กำหนดไว้ที่ร้อยละ 70 ที่ระดับดีขึ้นไป (ฝ่ายวิชาการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี, 2566) ซึ่งนักเรียนมักพูดตามบทจำหรือประโยคตัวอย่างได้ ขาดความสามารถในการโต้ตอบสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ ออกเสียงไม่ชัด และมักตอบโต้ได้เพียง คำสั้น ๆ ยังไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อน สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความกลัวและขาดความมั่นใจของผู้เรียนเอง เพื่อให้ นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) ที่กำหนดเป้าหมายไว้ให้ นักเรียนสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้อย่างมั่นใจ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) และค่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงหาแนวทางยกระดับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี โดยศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้น เพื่อพัฒนาให้นักเรียนพูดได้ถูกต้อง คล่องแคล่วและมีน้ำเสียง สีสันท่าทางเป็นธรรมชาติ และผลวิจัยที่ได้คาดว่าจะจะเป็นหลักฐานเชิงประจักษ์เพิ่มเติม ยืนยันว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานนั้นเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางทางเรียนให้สูงขึ้นและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

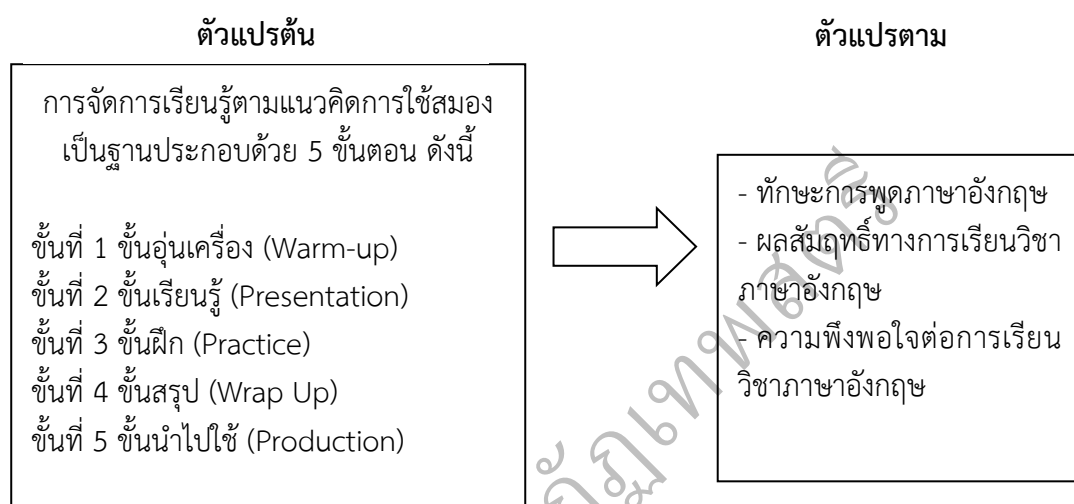
สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่ออกแบบกิจกรรมโดยเน้นพัฒนาการของสมอง กระบวนการคิด และการใช้ศักยภาพของผู้เรียนอย่างเต็มที่ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยนำแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation) ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

(Wrap-up) และขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production) เพื่อนำไปพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นวัดผลด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กรอบแนวคิดของ เคน, และเคน (Caine, & Caine, 1990)

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.1 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาของรายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ13101 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ทั้งหมด 4 แผน โดยประกอบไปด้วยเนื้อหา ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 My Yummy Food!	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 I Like to Eat!	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 It's on the table!	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Healthy Food, Happy Me!	จำนวน 3 ชั่วโมง

1.2 ระยะเวลา ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เวลาในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 ชั่วโมง

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 7 ห้องเรียน จำนวนประชากรทั้งสิ้น 258 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

3.1.1 การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3.2.3 ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 3

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการของสมอง

2. ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจ ความกล้าแสดงออก และความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน

3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู นักการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน** หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้สมองทั้งสองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ผ่านเทคนิคการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับพัฒนาการทางสมองในแต่ละช่วงวัย โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย ทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 **ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up)** เป็นขั้นเตรียมสมองของนักเรียนให้พร้อมรับการเรียนรู้โดยครูจัดกิจกรรมบริหารสมอง (Brain-Gym) ได้แก่กิจกรรมแนะนำคำศัพท์ พร้อมท่าทาง เช่น Banana: ทำท่าปอกกล้วย + พูด “Slip!” กิจกรรมครูพูดศัพท์ นักเรียนทำท่าทางพร้อมออกเสียง กิจกรรมถามความจำ เช่น “What is this?” + ทำท่าทาง ให้นักเรียนยกมือและตอบคำศัพท์ ครูใช้สื่อวิดีโอเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนใหม่ให้นักเรียนเล่นเกมทายคำศัพท์ กิจกรรมช่อนับรูปภาพ กิจกรรมฟังเพลง และแสดงท่าทางประกอบเพลง และครูพูดชมเชยให้กำลังใจนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation) เป็นขั้นตอนที่ครูนำเสนอเนื้อหาใหม่ นำเสนอคำศัพท์ใหม่สะกดและออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละคำแล้วนักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามครู จากนั้นออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง ครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน ครูอธิบายหลักการใช้ a/an คำบุพบทเพื่อบอกตำแหน่ง หลักการใช้ประโยคถามและตอบแบบ Yes/No Question หลักการใช้ There is / There are โครงสร้างประโยคและอธิบายหลักการใช้ประโยคพร้อมยกตัวอย่าง มีภาพประกอบ ครูทบทวนการใช้ประโยคโดยใช้คำถามแล้วสุ่มนักเรียนให้ตอบคำถาม ครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ การใช้ประโยค และแก้ไข อธิบายเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นฝึกฝนทักษะโดยครูจัดกิจกรรมเป็นการเล่นเกมนายคำศัพท์ เกมวางบัตรภาพตามตำแหน่งและพูดประโยคโดยใช้คำบุพบทเพื่อบอกตำแหน่ง เกม Bingo ประกอบโครงสร้างคำถาม “Do you like?” โครงสร้างคำตอบ “Yes, I do.” และ “ No, I don’t.” วางบัตรภาพตามกิจกรรม “Healthy or Unhealthy” แล้วครูให้คะแนนเป็นการให้รางวัล

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นขั้นที่นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนโดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและทบทวนความรู้ ใช้สื่อประกอบในการทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร การใช้ประโยคในการตอบคำถาม การใช้ประโยคเพื่อบอกตำแหน่ง การใช้ประโยคเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับอาหารที่ชอบและไม่ชอบ การใช้ประโยคเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพและไม่ดีต่อสุขภาพ และนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้อย่างอิสระ โดยนักเรียนทำใบงาน ออกแบบเมนูอาหารกลางวันของตนเอง โดยให้นักเรียนวาดรูปจานขนาดใหญ่ แบ่งครึ่งจานเป็น Healthy / Unhealthy และเขียนประโยคอย่างน้อย 2 ประโยค นักเรียนนำเสนอชิ้นงานของตนเองหน้าชั้นเรียน และครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการสื่อสารทางวาจาที่บุคคลใช้ในการถ่ายทอดข้อมูล ความคิด ความรู้สึก หรือประสบการณ์ต่างๆ ไปยังผู้ฟัง โดยอาศัยภาษา น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนและถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้พูด ผู้พูดจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ถูกต้องของภาษา รวมถึงการจัดลำดับเนื้อหาให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ การพูดจึงเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้เกิดความสำเร็จทั้งด้านการเรียนรู้ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประเมินโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่สุ่มจับสลากได้ โดยดูรูปภาพประกอบแล้วพูดปากเปล่า บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพ ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความถูกต้อง 2) ความคล่องแคล่ว 3) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่วัดจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบถามตอบ และการเติมบทสนทนาแบบสั้น ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

4. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน โดย

พิจารณาจากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการตอบแบบวัดความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 18 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเรียงตามลำดับ ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)
 - 1.1 วิสัยทัศน์
 - 1.2 หลักการ
 - 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 - 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 - 2.2 หลักการของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 - 2.3 แนวคิดและทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 - 2.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 - 2.5 การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ทฤษฎีและหลักการพูด
 - 3.2 ความหมายของการพูด
 - 3.3 องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.4 ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.5 กิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.6 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
 - 4.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 4.2 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 4.3 การวัดระดับความพึงพอใจ
5. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.1 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.2 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.3 การหาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.3 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 6.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 6.5 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลเมืองโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

- 2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติมีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ทักษะ เจตคติและคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสดำเนินการศึกษ้อย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
- 2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
- 2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
- 2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและการจัดการเรียนรู้ตามเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของ ประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียนแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

3.2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ ของตน

3.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดง ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และ นำไปใช้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.3	4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อนตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้ขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน เช่น What's your name? My name is.. How are you? I am fine. What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an.. How many ... are there? There is a/an.. / There are.. Who is..? He/She is.. etc.
	5. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ เช่น Yeah! 'Great! / I'm happy. / I like cats. / I don't like snakes. etc.

จากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะการสื่อสารภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และตัวชี้วัดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ข้อ 4 พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตามแบบที่ฟัง และข้อ 5 บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ผู้วิจัยได้นำมาออกแบบเป็นหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Fabulous Food และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

นักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานไว้ดังนี้

เคน, และเคน (Caine, & Caine, 1990) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่อยู่บนพื้นฐานของโครงสร้างและหน้าที่การทำงานของสมอง หากสมองยังปฏิบัติตามกระบวนการทำงานปกติ การเรียนรู้ก็ยังคงเกิดขึ้นต่อไป ทฤษฎีนี้เป็นสหวิทยาการเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ซึ่งมาจากการวิจัยทางประสาทวิทยาดังกล่าวที่ว่า “คนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้”

คอลลิน โพลิตาโน (Colleen Politano, 2000) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นหลักปฏิบัติของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เน้นการสร้างแรงจูงใจ และการสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนตามหลักการดังกล่าวนี้ เป็นหนทางสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุด

เจนเซน (Jensen, 2008) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของสมอง เป็นการเรียนรู้ที่ต้องตอบคำถามที่ว่าอะไรบ้างที่ติดต่อสมอง ดังนั้น ความหมายจึงเป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสาน หรือรวบรวมหลากหลายทักษะความรู้เพื่อนำมาใช้ในการส่งเสริมการทำงานของสมอง เช่น ความรู้ทางเคมีศาสตร์ ประสาทวิทยา จิตวิทยา สังคมศาสตร์ พันธุศาสตร์ ชีววิทยา และชีวประสาทวิทยา ซึ่งเป็นการนำความรู้การทำงานหรือธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองมาใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของสมองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

พรพิไล เลิศวิชา, และอัครภูมิ จารุภากร (2551) กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานว่า เป็นการนำความรู้เรื่องสมองและธรรมชาติการเรียนรู้ของสมองมาใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การจัดกิจกรรมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การจัดสิ่งแวดล้อมการออกแบบ และการใช้เครื่องมือและสื่อเพื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยเน้นประเด็นสำคัญทำให้ผู้เรียนสนใจ และสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ การสร้างความรู้ความจำและนำไปสู่ความสามารถในการใช้เหตุผล

ธนาภรณ์ จันทร์ประดิษฐ์ (2564) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน หมายถึง การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่นำหลักการเรียนรู้ของสมองมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางสมองของผู้เรียน

พัชรินทร์ สินจะโปะ (2560) การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน คือ การจัดการเรียนการสอนที่ใช้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานของสมองเป็นสำคัญ และเป็นพื้นฐานในการออกแบบกระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาสมองและความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเต็มศักยภาพ

รัตน์วิสาณ งามสม (2560) ระบุว่า การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน หมายถึง การนำเอาองค์ความรู้เรื่องสมองและธรรมชาติของการทำงานของสมองมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การจัดสิ่งแวดล้อม การออกแบบและการใช้เครื่องมือ สื่อการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพของสมองบนความคิดพื้นฐาน 3 ด้าน คือ อารมณ์ การฝึกปฏิบัติจริง และความคิดสร้างสรรค์

จากแนวคิดของนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน คือ การจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบโดยนำความรู้เรื่องสมองและธรรมชาติของการทำงานของสมองมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเต็มศักยภาพตามธรรมชาติของมนุษย์ ครูผู้สอนจะออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับการทำงานของสมอง เช่น การใช้สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ การฝึกปฏิบัติจริง และการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพของสมองบนความคิดพื้นฐาน 3 ด้าน คือ อารมณ์ การฝึกปฏิบัติจริง และความคิดสร้างสรรค์

2. หลักการของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

การจัดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน เป็นเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ชนิดที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ซึมซับ และซึมซาบ ของผู้เรียนให้เกิดความรู้อย่างสมดุล และสอดคล้องกับสติปัญญาของผู้เรียน โดยผ่านกระบวนการและวิธีการที่หลากหลายอย่างเหมาะสม

เคน, และเคน (Caine, & Caine, 1990) แนะนำว่า หลักการสำคัญของการการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานไม่ใช่ให้ใช้เพียงข้อเดียว แต่ให้เลือกใช้ข้อที่ทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นมากที่สุดและการเรียนการสอนบรรลุผลสูงสุดเท่าใดก็ได้ เป็นการเพิ่มทางเลือกให้ผู้สอนซึ่งหลักการสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานมี 12 ประการ ดังนี้

1. สมองเรียนรู้พร้อมกันทุกระบบ แต่ละระบบมีหน้าที่ต่างกัน และสมองเป็นผู้ดำเนินการที่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้หลายอย่างในเวลาเดียวกัน โดยผสมผสานทั้งด้านความคิด ประสบการณ์ และอารมณ์ รวมถึงข้อมูลที่มีอยู่อย่างหลากหลายรูปแบบ เช่น สามารถชิมอาหารพร้อมกับได้กลิ่นของอาหาร การกระตุ้นสมองส่วนหนึ่งย่อมส่งผลกับส่วนอื่น ๆ ด้วยการเรียนรู้ ทุกอย่างมีความสำคัญ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย

2. การเรียนรู้มีผลมาจากด้านสรีระศาสตร์ทั้งสุขภาพพลานามัย การพักผ่อน นอนหลับ ภาวะโภชนาการ อารมณ์ และความเหนื่อยล้า ซึ่งต่างส่งผลกระทบต่อการจดจำของสมอง ผู้สอนควรให้ความใส่ใจ มีใจสนใจเฉพาะความรู้สึคนึกคิดหรือสติปัญญาด้านเดียว

3. สมองเรียนรู้โดยการหาความหมายของสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ การค้นหาความหมาย เป็นสิ่งที่มาตั้งแต่เกิด สมองจำเป็นต้องเก็บข้อมูลในส่วนที่เหมือนกันและค้นหาความหมาย เพื่อตอบสนองกับสิ่งเร้าที่เพิ่มขึ้นมา การสอนที่มีประสิทธิภาพต้องยอมรับการให้ ความหมายเป็นเอกลักษณ์แต่ละบุคคล และความเข้าใจของนักเรียนอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์แต่ละคน

4. สมองค้นหาความหมายโดยการค้นหาแบบแผน (Pattern) ในสิ่งที่เรียนรู้ การค้นหาความหมายเกิดขึ้นจากการเรียนรู้แบบแผนขั้นตอน การจัดระบบข้อมูล เช่น $2+2 = 4$, $5+5 = 10$, $10+10 = 20$ แสดงว่า ทุกครั้งที่เราบวก ผลของมันจะเพิ่มขึ้นตามจำนวน เราสามารถเรียนรู้แบบแผนของความรู้ได้ และตรงกันข้าม เราจะเรียนรู้ได้น้อยลงเมื่อเราไม่ได้เรียนแบบแผน การสอนที่มีประสิทธิภาพต้องเชื่อมโยงความคิดที่กระจัดกระจาย และข้อมูลที่หลากหลายมาจัดเป็นความคิดรวบยอดได้

5. อารมณ์มีผลต่อการเรียนรู้อย่างมาก อารมณ์เป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ เราไม่สามารถแยกอารมณ์ออกจากความรู้ ความเข้าใจได้ และอารมณ์เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้ได้รับอิทธิพลจากอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ

6. กระบวนการทางสมองเกิดขึ้นทั้งในส่วนรวมและส่วนย่อยในเวลาเดียวกัน หากส่วนรวมหรือส่วนย่อยถูกมองข้ามไปในส่วนใดส่วนหนึ่ง จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ยาก

7. สมองเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การสัมผัส จะต้องลงมือกระทำ จึงเกิดการเรียนรู้ หากได้รับประสบการณ์ตรงจากสิ่งแวดล้อมมากเท่าใด จะยิ่งเพิ่มการเรียนรู้มากเท่านั้น การเรียนรู้จากการบอกเล่า จากการฟังอย่างเดียว อาจทำให้มีปฏิสัมพันธ์ต่อสิ่งแวดล้อมน้อย ส่งผลให้สมองเกิดการเรียนรู้น้อยลง

8. สมองเรียนรู้ทั้งในขณะรู้ตัวและไม่รู้ตัว ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้จากการได้รับประสบการณ์และสามารถจดจำได้ ไม่เพียงแต่ฟังจากคนอื่นบอกอย่างเดียว นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องการเวลาเพื่อจะเรียนรู้ด้วย รวมทั้งผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ด้วยว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร เท่า ๆ กับจะเรียนรู้อะไร

9. สมองใช้การจำอย่างน้อย 2 ประเภท คือ การจำที่เกิดจากประสบการณ์ตรง และการท่องจำ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นหนักด้านการท่องจำ ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้จาก

ประสบการณ์ที่ได้สัมผัสและเรียนรู้โดยตรง ผู้เรียนจึงไม่สามารถให้รายละเอียดเพิ่มเติม จากสิ่งที่ท่องจำมาได้

10. สมองเข้าใจและจดจำเมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นได้รับการปลูกฝังอย่างเป็นธรรมชาติ เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพที่สุดเกิดจากประสบการณ์

11. สมองจะเรียนรู้มากขึ้นจากการท้าทายและการไม่ข่มขู่ บรรยากาศในชั้นเรียน จึงควรจะเป็นการทำนายแต่ไม่ควรข่มขู่ผู้เรียน

12. สมองแต่ละคนเป็นลักษณะเฉพาะตัวไม่เหมือนกัน (Every Brain Uniquely Organized) ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้และวิธีการเรียนรู้ จึงเป็นเอกลักษณ์ส่วนบุคคลในการสอน ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ชอบ บางคนชอบเรียนเวลาครุพาไปดูของจริง แต่บางคนชอบนั่งฟังจดบันทึก บางคนชอบให้เจียบ ๆ และจะเรียนได้ดี แต่บางคนชอบให้มีเสียงเพลงเบา ๆ เพราะสมองทุกคนต่างกัน

วิโรจน์ ลักษณะอดิศร (2550) ได้ให้หลักการของการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ดังนี้

1. สมองเป็นเครื่องประมวลผลที่ทำงานในเชิงขนาน โดยต้องใช้การเรียนรู้หลายแนวทางหลายวิธีการ ทำให้เด็กมุ่งสนใจในสิ่งที่กำลังเรียนอยู่

2. การเรียนรู้ต้องอาศัยการทำงานของระบบสรีระทั้งหมด โดยการควบคุมอารมณ์ การสร้างความสนุกสนาน โภชนาการ การออกกำลังกาย การเล่นเพื่อผ่อนคลายมีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้

3. มนุษย์มีความอยากที่จะค้นหาความหมายแต่กำเนิด การสร้างความท้าทาย การเรียนรู้ด้วยคำถาม

4. การค้นหาความหมายของมนุษย์เป็นกิจกรรมที่เป็นรูปแบบการเรียนรู้จะต้องมีรูปแบบมีระบบ มีความเข้าใจ เน้นการประยุกต์ใช้หรือยกตัวอย่างจริง หรือตัวอย่างเปรียบเทียบ

5. อารมณ์มีความสำคัญต่อการทำงานแบบมีรูปแบบการให้ความสำคัญต่อความรู้สึก มีความเข้าใจว่าเด็กแต่ละคนมีความแตกต่าง

6. สมองประมวลผลข้อมูลแบบเป็นส่วนย่อย ๆ และแบบทั้งหมดพร้อมๆ กัน การสร้างความเข้าใจแบบทีละส่วนจะเน้นการเชื่อมโยงของสิ่งที่เรียนรู้และเชื่อมโยงกับชีวิตเสมอ ให้รู้สึกว่าการเรียนรู้ที่ได้นั้นมีประโยชน์

7. การเรียนรู้อาศัยทั้งการจดจ่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และการรับรู้ต่อสภาพรอบข้าง สภาพแวดล้อมที่สอดคล้องเหมาะสมกับหัวข้อการเรียนรู้จะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

8. การเรียนรู้เกี่ยวข้องกับกระบวนการรับรู้ต่าง ๆ ทั้งขณะที่มีสติรับรู้และขณะไม่มีสติรับรู้อยู่เสมอ การเรียนรู้ที่ดีควรทิ้งโจทย์อะไรให้เด็กได้ไปคิดต่อ

9. เรามีวิธีการจดจำอย่างน้อย 2 วิธี การจดจำเป็นกระบวนการหนึ่งในการเรียนรู้

วิธีที่ 1 ก็คือ การจดจำโดยมีรูปแบบในการจดจำ

วิธีที่ 2 ก็คือ การจูงใจให้เด็ก สนุกที่จะจดจำ หรือรับรู้โทษของการจำไม่ได้ การจดจำจะทำให้เด็กสามารถเรียกความรู้นั้นมาใช้ได้ทันที

10. เราสามารถเข้าใจได้ง่ายและจดจำได้อย่างแม่นยำเมื่อสิ่งนั้นหรือทักษะนั้นมีอยู่ในระบบการจดจำแบบธรรมชาติที่มีความสัมพันธ์กับตัวเรา การเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับกิจกรรมใน

ชีวิตประจำวันหรือสิ่งที่มีอยู่จริงในสภาวะแวดล้อม การเรียนนอกสถานที่ การให้เด็กเล่าเรียนเรื่องที่พบการใช้สังคมเป็นตัวหลักให้เกิดการเรียนรู้

11. การเรียนรู้แบบซับซ้อนจะถูกระงับโดยความท้าทาย และถูกยับยั้งโดยการข่มขู่ การลงโทษเมื่อนักเรียนทำผิดพลาดจะเป็นการหยุดยั้งการเรียนรู้ ควรให้โอกาสเด็กได้ลองปฏิบัติตามแนวคิดของเขา

12. สมอของแต่ละคนมีความเฉพาะตัวไม่เหมือนกัน เด็กควรมีทางเลือกในศาสตร์ที่ต้องการที่จะเรียนรู้และได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ พร้อมกับการปรับปรุงทักษะที่ด้อยให้อยู่ในระดับปกติมาตรฐาน

ชลดา มากพานิช (2562) สรุปหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมอเป็นฐานไว้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมอเป็นฐานเชื่อว่า สมอคือเครื่องมือของการเรียนรู้ ต้องจัดการเรียนรู้อย่างเข้าใจธรรมชาติของสมอของแต่ละบุคคล การเรียนรู้จะเกิดจากการปฏิบัติและลงมือทำ และสมอจะสามารถเรียนรู้ได้ดีเมื่อผู้เรียนมีอารมณ์ผ่อนคลาย รู้สึกมีความสุขหรือสนุกสนาน

พัชรินทร์ สีนะโปะ (2560) ได้ให้หลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมอเป็นฐานไว้ว่า สมอของแต่ละบุคคลมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน มีความเฉพาะของตน โดยได้จำแนกปัญญาของผู้เรียนออกมา 8 ด้าน ดังนี้

1. ปัญญาด้านภาษา
2. ปัญญาด้านตรรกะและตัวเลข
3. ปัญญาทางด้านมิติสัมพันธ์
4. ปัญญาทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว
5. ปัญญาทางด้านดนตรี
6. ปัญญาทางด้านมนุษยสัมพันธ์
7. ปัญญาทางด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง
8. ปัญญาทางด้านธรรมชาติวิทยา

รัตน์วิสาณ งามสม (2560ข) ได้สรุปหลักการของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมอเป็นฐาน คือ ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงสมอเป็นหลัก เพราะสมอมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้สมอเกิดการเรียนรู้ได้ดี ได้แก่ วิธีการสอนที่หลากหลาย สิ่งกระตุ้นที่เร้าความสนใจ แปลกใหม่ ซึ่งหมายถึง สื่อการเรียนการสอน การสร้างบรรยากาศที่ไม่ตึงเครียด สมอจะรู้สึกผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้ได้ดี การนำเสนอการสอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของผู้เรียน การเรียนรู้ควรเริ่มจากบทเรียนที่ง่าย ไปบทเรียนที่ยาก การฝึกให้นักเรียนทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ ปัจจัยเหล่านี้นำไปสู่การเรียนรู้ที่ดีของผู้เรียนที่อยู่บนพื้นฐานการเรียนรู้โดยใช้สมอเป็นฐาน

สรุปได้ว่า หลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมอเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ยึดธรรมชาติการทำงานของสมอ โดยเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสมดุลทั้งสมอซีกซ้ายและซีกขวา ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้สมอเกิดการเรียนรู้ได้ดี ได้แก่ วิธีการสอนที่หลากหลาย สิ่งกระตุ้นที่เร้าความสนใจ แปลกใหม่ โยการใช้สื่อการเรียน การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุก ไม่ตึงเครียด สมอจะรู้สึกผ่อนคลาย มีการกระตุ้นสมอผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การลงมือทำจริง การมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม การเชื่อมโยงกับชีวิตจริง มีการฝึกให้นักเรียนทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ

รวมทั้งการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นหาความหมายและเรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจ โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ เพื่อให้นักเรียนเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

3. แนวคิดและทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน มีผู้เสนอทฤษฎีไว้ ดังนี้

เคน, และเคน (Caine, & Caine, 1990) นักวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีกับการจัดการเรียนการสอน 12 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. สมองเป็นกระบวนการคู่ขนาน สมองเป็นอวัยวะที่มีความสำคัญที่สุดในร่างกายของคนเรา เพราะการที่มนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้นั้น จะต้องอาศัยสมองและระบบประสาทเป็นพื้นฐานของการรับรู้ รับความรู้สึกรับจากประสาทสัมผัส ได้แก่ ตาทำให้เห็น หูทำให้ได้ยิน จมูกทำให้ได้กลิ่น ลิ้นทำให้ได้รับรส และผิวหนังทำให้เกิดการสัมผัส

2. สมองกับการเรียนรู้ สมองไม่ได้มีหน้าที่เฉพาะรับรู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นอวัยวะที่สำคัญต่อการพัฒนาของอวัยวะทั้งหมดของร่างกาย ซึ่งจะรวมถึงการคิด การเรียนรู้ การจำ และพฤติกรรมของมนุษย์ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรจะมีความรู้เรื่องเกี่ยวกับการทำงานและการพัฒนาของสมอง เพื่อจะได้วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่กระตุ้นให้สมองคิดและทำงานแบบทำหาย ยั่วเย้ามากที่สุด ผู้เรียนได้คิดและแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ในทุกด้าน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการคิดและเรียนรู้เต็มตามศักยภาพ เป็นรากฐานไปสู่การเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุขในการดำรงชีวิต และเมื่อเติบโตขึ้นจะได้เป็นเยาวชนพลเมืองที่ดีของสังคมต่อไป

3. การเรียนรู้มีมาแต่กำเนิด ในการเรียนรู้ของบุคคลเรานั้นจะเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มมีชีวิต และเป็นที่ยืนยันโดยทั่วไปว่า การเรียนรู้ที่ดีที่สุดนั้นจะต้องลงมือปฏิบัติด้วยตนเองหรือเป็นการเรียนรู้โดยประสบการณ์ตรง การเรียนรู้กับการเรียนการสอน การที่จะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้เพื่อเป็นผู้ที่เก่ง ดี และมีความสุขได้นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย หลายประการด้วยกัน แต่ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน เพราะหัวใจของการเรียนการสอนคือการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งถ้าหากมีการจัดการเรียนการสอนที่ดี ย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้

4. รูปแบบการเรียนรู้ของบุคคล ผู้เรียนในห้องเรียนหนึ่งๆ มักจะมีผู้ถนัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของตน ครูจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนทุกรูปแบบอย่างเสมอภาคกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานและเกิดความสุขในการเรียนรู้ตามรูปแบบที่ตนถนัด รวมทั้งยังมีโอกาสพัฒนาความสามารถด้านอื่น ๆ ที่ตนไม่ถนัดอีกด้วย

5. ความสนใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ความสามารถพิเศษของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 8 ด้านด้วยกัน มนุษย์ย่อมมีความแตกต่างระหว่างระบุคคล แต่ละคนมักจะมี ความเก่งไม่เหมือนกัน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้วางแผนในการพัฒนาตนเอง โดยเริ่มจากรู้จักตนเอง รู้จุดเด่น จุดด้อย ค้นหาวิธีการพัฒนาความเก่งให้แก่ตนเองที่จะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีความสุขและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย

6. สมองมีหน้าที่สร้างกระบวนการเรียนรู้ สมองของคนเราแบ่งออกเป็น 2 ซีก คือ ซีกซ้าย กับซีกขวา สมองทั้งสองด้านมีความสัมพันธ์กัน สมองมีหน้าที่ ควบคุมการรับรู้ การคิด การเรียนรู้ และการจำ ควบคุมการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย และควบคุมความรู้สึกและ

พฤติกรรม จะเห็นได้ว่า สมองไม่ได้มีหน้าที่เฉพาะรับรู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นอวัยวะที่สำคัญต่อการพัฒนาอวัยวะทั้งหมดในร่างกาย ซึ่งรวมถึงความคิด การเรียนรู้ การจำ และพฤติกรรมของมนุษย์

7. การเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจสามารถรับรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมองจะซึมซับข้อมูลที่บุคคลมีความสนใจในเรื่องนั้นอยู่แล้ว เชื่อมโยงกับข้อมูล ความรู้ใหม่ ประสานข้อมูลความรู้เข้าด้วยกัน ซึ่งหมายความว่า การเรียนรู้ของมนุษย์ จะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นเมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์เดิมของผู้เรียนกับการจัดประสบการณ์ในการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง

8. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้เกี่ยวข้องกับการระบวนการทั้งในแบบที่มีจุดมุ่งหมาย และไม่ได้ตั้งใจ การเรียนรู้ของคนส่วนใหญ่มักเกิดการเรียนรู้ขึ้นได้จากสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจ สามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ในสถานการณ์จริง เช่น ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เผชิญอยู่โดยไม่ได้อคิดในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นมาก่อน โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคลในการเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

9. การเรียนรู้ที่เกิดจากกระบวนการสร้างความเข้าใจ การเรียนรู้ที่เกิดจากกระบวนการที่สร้างความเข้าใจ และให้ความหมายกับสิ่งที่รับรู้มา มีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริง สอน/แนะนำบนพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และทักษะที่มีอยู่เดิมของผู้เรียน

10. การเรียนรู้เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ภาษาแรกของมนุษย์เราถูกเรียนรู้จากประสบการณ์ที่มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างหลากหลายด้วยคำศัพท์และไวยากรณ์ ถูกเรียนรู้โดยกระบวนการเรียนรู้ภายในของบุคคลที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อมภายนอก

11. การเรียนรู้คือการส่งเสริมให้ผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์สิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้ เซลล์สมองจะเกิดการเชื่อมต่ออย่างสูงสุด เมื่อถูกกระตุ้นให้เผชิญกับสถานการณ์ที่ท้าทายให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ โดยผ่านกระบวนการเล่นอย่างสนุกสนาน และมีความสุข ปราศจากความเครียด เพราะความเครียดเป็นสิ่งที่บั่นทอนการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

12. สมองของบุคคลมีความเท่าเทียมกัน มนุษย์ทุกคนมีระบบสมองที่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าทุกคนจะมีศักยภาพแตกต่างกันในด้านความรู้ ความถนัดที่มีอยู่เดิม ตามสภาพแวดล้อมของแต่ละคน แต่เราสามารถเรียนรู้ได้เต็มตามศักยภาพได้อย่างเท่าเทียมกัน

วิจารณ์ ลักษณะอดิสร (2550) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ตามหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ไว้ดังนี้

ทฤษฎีที่ 1 การเรียนรู้อย่างมีความสุข เด็กแต่ละคนต้องได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์ที่มีหัวใจ เด็กมีสิทธิ์ที่จะเป็นตัวของตัวเองไม่เหมือนใคร

1. เน้นการสอนด้วยการตั้งคำถาม อธิบายด้วยคำถาม
2. เปิดโอกาสให้เด็กได้ลอง แต่อาจจะมีความเสี่ยงในการจำกัดความเสียหาย
3. เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกแนวทางในการเรียนรู้ของตนเองตามความถนัดและความสนใจ

4. ทำสิ่งที่เรียนรู้เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันหรือสามารถเปรียบเทียบได้ในชีวิตประจำวัน
5. เรียนรู้จากง่ายไปหายาก
6. วิธีการเรียนรู้ต้องสนุกสนานไม่น่าเบื่อ
7. เน้นให้เด็ก ๆ ได้ใช้ความคิด ทั้งคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ และใช้จินตนาการ

8. การประเมินผลต้องมุ่งประเมินผลในภาพรวม และให้เด็กไปประเมินผลตนเอง

ทฤษฎีที่ 2 การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม รูปแบบการถ่ายทอดความรู้

1. การเรียนรู้เป็นกลุ่ม

2. ใช้คำถามเป็นสื่อการเรียนรู้ให้คิด

3. การจำลองสถานการณ์ (What if?)

4. เน้นให้เด็กทำกิจกรรมและสร้างผลงาน

5. เน้นให้เด็กใช้จินตนาการ

6. เน้นการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง

7. เน้นการใช้กิจกรรมกลุ่ม เกม อภิปราย ฯลฯ

8. การสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง

9. การประเมินผล สนับสนุนให้เด็กไม่กลัวการแข่งขันด้วยการทดสอบบ่อย ๆ การให้เด็กยอมรับผลการประเมินและวางแผนในการแก้ไขปรับปรุงด้วยตนเอง การประเมินจากผลงานของเด็กและพฤติกรรม

ทฤษฎีที่ 3 การเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด

1. การคิดเชิงวิเคราะห์ มีความสามารถในการจำแนก แยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ และหาความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างองค์ประกอบเหล่านั้นเพื่อค้นหาสภาพความเป็นจริงหรือสิ่งสำคัญของสิ่งที่กำหนดให้

2. การคิดเปรียบเทียบ มีความสามารถในการพิจารณาเปรียบเทียบได้สองลักษณะ คือ การเทียบเคียงความเหมือนและหรือความแตกต่างระหว่างสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น ๆ ตามเกณฑ์

3. การคิดสังเคราะห์ มีความสามารถในการรวบรวมส่วนประกอบย่อยต่าง ๆ มาหลอมรวมได้อย่างผสมผสานจนกลายเป็นสิ่งใหม่

4. การคิดเชิงวิพากษ์ มีความสามารถในการพิจารณา ประเมินและตัดสินสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่มีข้อสงสัยหรือข้อโต้แย้งโดยการพยายามแสวงหาคำตอบที่มีความสมเหตุสมผล

5. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล มีหลักเกณฑ์และหลักฐานอ้างอิงก่อนตัดสินใจเชื่อหรือไม่เชื่อ

6. การคิดเชิงประยุกต์ มีความสามารถทางสมองในการคิดนำความรู้มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ตามวัตถุประสงค์สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม

7. การคิดเชิงมนทัศน์ มีความสามารถในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูลทั้งหมด โดยมีการจัดระบบ จัดลำดับความสำคัญของข้อมูล เพื่อสร้างความคิดรวบยอด (Concept)

8. การคิดเชิงกลยุทธ์ มีความสามารถในการกำหนดวิธีการทำงานที่ดีที่สุดโดยใช้จุดแข็งที่ตัวเองมี มีความยืดหยุ่นพลิกแพลงได้ภายใต้สภาวะการณ์ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

9. การคิดเพื่อแก้ไขปัญหา มีความสามารถในการบริหารจัดการสถานะความไม่สมดุลที่เกิดขึ้นโดยพยายามปรับตัวเองและสิ่งแวดล้อมให้กลับเข้าสู่สภาวะสมดุล

10. การคิดเชิงบูรณาการ มีความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลหรือแนวคิดหน่วยย่อย ๆ ทั้งหลายที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลเข้าด้วยกันกับเรื่องหลักได้อย่างเหมาะสมกลมกลืนเป็นองค์รวมหนึ่งเดียวที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์

11. การคิดเชิงสร้างสรรค์ มีความสามารถในการขยายขอบเขตความคิดที่มีอยู่เดิมสู่ความคิดแปลกใหม่ โดยเป็นความคิดที่ใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม

12. การคิดเชิงอนาคต มีความสามารถในการคาดการณ์แนวโน้มที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างชัดเจน และสามารถนำสิ่งที่คาดการณ์นั้นมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมโดยจะต้องฝึกนักเรียนในสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 12.1 ฝึกสังเกต
- 12.2 ฝึกบันทึก
- 12.3 ฝึกการนำเสนอ
- 12.4 ฝึกการฟัง
- 12.5 ฝึกการอ่าน การค้นคว้า
- 12.6 ฝึกการตั้งคำถามและตอบคำถาม
- 12.7 ฝึกการเชื่อมโยงทางความคิด
- 12.8 ฝึกการเขียนและเรียบเรียงความคิดเป็นตัวหนังสือ

ทฤษฎีที่ 4 การเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย ศิลปะ ดนตรี กีฬา

โดยควรจะมีสอดแทรกหลักการของความเหมือน หลักการของความแตกต่าง หลักการของความเป็นฉับ การผ่อนคลายทางอารมณ์ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ความสำคัญก็คือสร้างความสมดุลระหว่างความท้าทายอยากรู้กับความผ่อนคลาย มีระเบียบวินัยที่จากตนเอง การใช้คำถามเพื่อให้ค้นหาคำตอบว่าทำไมต้องมีระเบียบวินัย การฝึกระเบียบและวินัยย่อมต้องมีเหตุผลแต่เหตุผลไม่ใช่ตัวตัดสินถูกผิด

ทฤษฎีที่ 5 การเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย การฝึกฝนกาย วาจาใจ

1. สอนโดยใช้อุทาหรณ์แล้วตั้งคำถามให้เด็กตอบ แล้วให้เด็กสรุปด้วยตนเอง
2. สอนโดยใช้การแผ่สาระ การพูดคุยถามความเห็น ไม่ใช่ให้เด็กจำในสิ่งที่สั่งให้ฟังในสิ่งที่พูด

ประเสริฐ บุญเกิด (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ตามหลักการพัฒนาสมอง หรือ BBL (Brain-based Learning) เป็นการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการด้านโครงสร้างและการทำงานของสมอง เหมาะสมกับทุกช่วงวัย ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดาถึงวัยชรา สมองเป็นอวัยวะแห่งการเรียนรู้ สมองเรียนรู้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เมื่ออวัยวะครบสมบูรณ์ ก็สามารถเรียนรู้ได้ ดังนั้น แม่ตั้งครรภ์ควรพูดคุยกับลูกน้อยในท้อง ใช้มือลูบคลำ หรือร้องเพลง หรือกิจกรรมที่แม่ทำแล้วสนุก มีความสุข เกิดสิ่งที่เราเรียกว่า “Mozart Effect” ซึ่งไม่จำเป็นต้องฟังเพลงของโมซาร์ทเท่านั้น อาจเป็น เพลงป๊อป เพลงลูกทุ่ง หรือเพลงอื่น ๆ ที่แม่ฟังแล้วมีความสุข วงจรการเรียนรู้ของสมองมี 2 แบบ คือ “ตั้งใจและไม่ตั้งใจ” “ตั้งใจ” เมื่อถูกบังคับ เช่น ครู พ่อแม่บังคับให้ทำการบ้าน ให้เรียนรู้วิชา ซึ่งในลักษณะนี้ไม่เป็นผลดี เมื่อเด็กไม่พอใจ ไม่ต้องการเรียน สมองหรือระบบลิมบิก (Limbic system) จะปิดส่วน “ไม่ตั้งใจ” นั้น ต้องเปิดสมองก่อน วิธีเปิดสมองอาจจะเปิดสมาธิหรือจังหวะเพลง การเต้นง่าย ๆ เมื่อสมองเปิดทำงาน มีสมาธิ แววตาของเด็กจะสดใส พร้อมทั้งจะเรียน การเรียนรู้ก็จะทำได้ง่ายขึ้น

ชลดา มากพานิช (2562) สรุปทฤษฎีการเรียนรู้ตามหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามหลักการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักการของสมองกับการเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย อารมณ์ ความพร้อม เป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ทุกขั้นตอน การเรียนรู้ต้องใช้ทุกส่วนทั้งการคิด ความรู้สึก และการลงมือปฏิบัติไปพร้อม ๆ กัน จึงเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานของนักการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเป็นแนวทางที่ออกแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับกลไกการทำงานของสมอง โดยเชื่อว่าสมองทุกคนสามารถเรียนรู้ได้หากได้รับการกระตุ้นอย่างถูกวิธี แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกแนวทางในการเรียนรู้ของตนเองตามความถนัดและความสนใจ เรียนรู้จากง่ายไปหายาก วิธีการเรียนรู้ต้องสนุกสนานไม่น่าเบื่อ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เน้นให้นักเรียนทำกิจกรรมและสร้างผลงาน มีการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง มีการใช้กิจกรรมกลุ่ม มีเกม อภิปรายแลกเปลี่ยน และมีการสร้างสิ่งแวดล้อมเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิดด้วยการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกการสังเกต การฟัง การพูด การบันทึก การอ่าน การนำเสนอ การตั้งคำถามและการตอบคำถาม การเชื่อมโยงความคิด และสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย การฝึกฝนกาย วาจา ใจ ต้องเปิดสมองก่อน วิธีเปิดสมองอาจจะเปิดสมาธิ หรือจังหวะเพลง การเต้นง่าย ๆ เมื่อสมองเปิดทำงาน มีสมาธิ แววดาของนักเรียนจะสดใส พร้อมทั้งจะเรียน การเรียนรู้ก็จะทำได้ง่ายขึ้น แนวคิดเหล่านี้เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง มีความหมาย และยั่งยืน แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานไม่ได้เน้นแค่ความรู้ แต่คำนึงถึง ความสนใจ อารมณ์ ความรู้สึก และบริบทของนักเรียน รวมถึงการจัดสิ่งแวดล้อม กิจกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ตามธรรมชาติของมนุษย์มากที่สุด

4. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง มีนักการศึกษาและนักวิชาการได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ไว้ดังนี้

อีริก เจนเซน (Eric Jensen, 2000) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ซึ่งมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการเตรียมสมอง (Preparation) เป็นการเตรียมสมองสำหรับการเชื่อมโยงการเรียนรู้ ผู้สอนอาจจะให้กำลังใจ หรือกระตุ้นผู้เรียนด้วยการอภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้อยู่แล้ว และสอบถามความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับอะไรในหัวข้อนั้นอีกบ้าง
2. ขั้นให้ความรู้ใหม่ (Acquisition) เป็นการเตรียมสมองเพื่อซึมซับข้อมูลใหม่ สมองจะเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลความรู้เพิ่มเติมกับข้อมูลใหม่ สมองจะเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลความรู้เพิ่มเติมกับข้อมูลใหม่ตามความเป็นจริงอย่างสร้างสรรค์
3. ขั้นทำความเข้าใจอย่างละเอียด (Elaboration) ผู้เรียนจะเรียนรู้โดยการใช้ข้อมูล และข้อคิดเห็นเพื่อสนับสนุนเชื่อมโยงการเรียนรู้และเพื่อตรวจสอบแก้ไขข้อมูลที่ผิดพลาด

4. ขั้นจดจำข้อมูลที่เรียนรู้ (Memory Formation) สมอจะทำงานภายใต้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยดึงข้อมูลจากการเรียนรู้ รวมทั้งอารมณ์และสภาพร่างกายของผู้เรียนในเวลานั้นมาใช้ แบบไม่รู้ตัวเป็นไปโดยอัตโนมัติ การสร้างความจำเกิดขึ้นทั้งในขณะที่ผู้เรียนพักผ่อนและนอนหลับ

5. ขั้นบูรณาการความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ (Functional Integration) ผู้เรียนจะประยุกต์ข้อมูลเดิมมาใช้สถานการณ์ใหม่

พรพิไล เลิศวิชา (2558) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ของสมอนั้น ไม่ได้เริ่มต้นจากความว่างเปล่า เด็กมีความคิด ความรู้เดิมอยู่แล้วในเกือบจะทุกสิ่งที่เราสอน แต่ความรู้เดิมอาจมีอยู่แบบกระจัดกระจาย อาจมีน้อยหรือมาก รวมทั้งอาจมีผิดหรือถูก เราเรียกสิ่งเหล่านี้ที่มีอยู่แล้วในสมอเด็กว่า แบบแผนความรู้เดิมในสมอ (Old schema) เพราะฉะนั้น การที่จะให้เด็กเรียนรู้ในเรื่องใด ๆ ก็ตาม สิ่งที่เราต้องทำก็คือต้องเข้าไปทำการจัดระเบียบความรู้เดิมที่เด็กมีอยู่ เช่น เปลี่ยน ความเข้าใจผิดให้ถูก หรือทำให้สิ่งที่อยู่ผิดที่ผิดทาง จัดระเบียบใหม่ หรือเสริมให้ความเข้าใจเดิมให้ลึกซึ้งขึ้น การสอนจึงไม่ใช่การยัดของใหม่ลงไปในสมอ โดยไม่รับรู้ว่าสมอคิดอะไรอยู่ก่อน

ซึ่ง พรพิไล เลิศวิชา ได้ให้แนวทางขั้นตอนการสอนที่สอดคล้องตามแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมอเป็นฐาน 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-Up) มีแนวจัดกิจกรรม ดังนี้

1. บริหารสมอ (Brain-Gym)
2. ยืดเส้นยืดสาย (Stretcher Energizer)
3. กิจกรรมเคลื่อนไหว (Movement)
4. เพลง เกม (Song, games)

ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Learning Stage) มีแนวการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจด้วยสื่อที่แปลกใหม่ท้าทาย (Challenging)
2. สิ่งที่สอนต้องมีความหมายใกล้ตัว เชื่อมโยงกับบริบทจริง (Meaningful)
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลาย (Multiple Learning Activities) และมี

บรรยากาศต้นตัว หรือสนุกสนานเพลิดเพลิน

4. สรุปโดยใช้แผนผัง ตาราง กราฟ และใส่รหัสช่วยจำ (Memory Encoding) ถ้าเป็นไปได้

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice Stage) มีแนวจัดกิจกรรม ดังนี้

1. ทำการฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความเข้าใจและความชำนาญ (Practice, Practice and Practice)

2. ปรับปรุงและพัฒนาผลงานโดยใช้ใบงานและชิ้นงานที่ก้าวหน้าขึ้น (Improvement and Development)

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Conclusion Stage) มีแนวการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. สรุปความคิดรวบยอดของบทเรียนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง
2. ประเมินผลการเรียนรู้ตามตัวชี้วัด

ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Application Stage) มีแนวการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่ เช่น ทำใบงานใหม่ ๆ โครงการใหม่ ๆ

2. สร้างสรรค์ผลงานและชิ้นงาน

พัชรินทร์ สีนจะโปะ (2560) ได้การพัฒนาขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรียกว่า BRAISE Model ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่

- ขั้นที่ 1 ขั้นบริหารสมอง (Brain-gym)
- ขั้นที่ 2 ขั้นกระตุ้นสมอง (Rouse)
- ขั้นที่ 3 ขั้นจัดประสบการณ์ (Accessing to information)
- ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกประสบการณ์ (Implementation)
- ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปประสบการณ์ (Summary)
- ขั้นที่ 6 ขั้นขยายความรู้ (Extension)

ธนาภรณ์ จันทรประดิษฐ์ (2564) สรุปขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นการนำเอาองค์ความรู้ของสมองมาใช้เป็นฐานในการออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักการของสมองกับการเรียนรู้บนพื้นฐานจากด้านอารมณ์ในสถานะที่ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด จะทำให้ผู้เรียนพร้อมที่เปิดใจและเพิ่มการเรียนรู้ ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ซึ่งผู้เรียนมีความกล้าที่จะแสดงความคิดจากการเรียนรู้เพื่อนำไปเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ และการลงมือปฏิบัติจริง ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ซึ่งทำไปพร้อมกันจึงเกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด โดยมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่

- ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm Up)
- ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation)
- ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)
- ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Wrap Up)
- ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production)

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เป็นรูปแบบการจัดการกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้สมองทั้งสองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล ผ่านเทคนิคการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับพัฒนาการทางสมองในแต่ละช่วงวัย โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากการสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานของ อีริก เจนเซน (Eric Jensen, 2000) มาประยุกต์ใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้มี 5 ขั้นตอน คือ

- ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) เพื่อเตรียมสมองของผู้เรียนให้พร้อมรับการเรียนรู้
- ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation) นำเสนอเนื้อหาใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในบริบท
- ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) ฝึกฝนทักษะให้เกิดความมั่นใจและแม่นยำ
- ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Wrap Up) ผู้เรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความชัดเจน
- ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้อย่างอิสระ

ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง

5. การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน นักวิชาการได้ให้หลักการวัดและประเมินผลไว้ดังนี้

เจนเซน (Jensen, 2000) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เน้นการวัดผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) แล้วควรมีการวัดผลที่หลากหลาย สมัยก่อนการวัดผลควรต้องเป็นผู้ดำเนินการและจัดการทุกอย่าง แต่วิธีการวัดผลสมัยใหม่ต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมการประเมินด้วย เช่น ร่วมกำหนดเกณฑ์การประเมินตัวเอง เป็นต้น

สุวิมล มูลคำ (2548) ได้ให้ความหมายของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ไว้ว่า คือ การวัดและประเมินผลกระบวนการทำงานในด้านสมองหรือการคิดและจิตใจของผู้เรียนอย่างตรงไปตรงมา สิ่งที่ผู้เรียนกระทำโดยพยายามตอบคำถามเกี่ยวกับการกระทำของผู้เรียน และเหตุผลของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนสามารถช่วยเหลือผู้เรียน พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและการสอนของผู้เรียน ทำให้การเรียนการสอนมีความหมายและทำให้เกิดความอยากรู้ในการเรียนรู้ต่อไป

เอกรินทร์ สัมหาศาล, และคนอื่น ๆ (2552) ได้ให้ความหมายของการประเมินตามสภาพจริงว่าเป็นกระบวนการวัดผลและสังเกตผลอย่างเป็นระบบ เป็นวิธีการประเมินผลความสามารถทางด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน โดยมุ่งประเมินจากผลงานที่ปฏิบัติจริงมากกว่า การประเมินจากการทดสอบด้านข้อสอบแบบเลือกตอบ และเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงต้องสัมพันธ์กับพฤติกรรม และการปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน และได้เสนอแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง ดังนี้

1. การแสดงความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคล การประเมินตามสภาพจริงเป็นวิธีการที่เน้นการใช้เครื่องมือวัดผลเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรม ระดับความสามารถและทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง ในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันเป็นการเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนให้ดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

2. การบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ระบบและวิธีการประเมินผลแบบเดิมจะเป็นการวัดแบบอิงกลุ่ม (Non-Referenced) ใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือหลัก จึงไม่สามารถวัดความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้ง (Complex Cognition) นอกเหนือจากความรู้ความจำ และความเข้าใจในความรู้เบื้องต้นเท่านั้น ทำให้ผู้สอนขาดความมั่นใจที่จะประเมินความสามารถในด้านการปฏิบัติ (Performance Ability) ของผู้เรียนและการสอนยังคงจำกัดอยู่เฉพาะเนื้อหาความรู้ของวิชาที่สอนมากกว่าการเชื่อมโยงไปสู่บริบท (Decontextualized) ร่องรับ และข้อสอบปรนัยที่นิยมใช้กันอยู่ยังมีขอบเขตจำกัดในเรื่องการสอบวัดความรู้เชิงวิเคราะห์ สังเคราะห์ และทักษะต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงกับผู้เรียน

3. บูรณาการ วิธีการและเครื่องมือในการประเมินอย่างหลากหลาย การประเมินตามสภาพจริงนิยมเรียกว่า “การประเมินจากทางเลือกใหม่” (Alternative Assessment) เพราะเป็นวิธีการประเมินที่ใช้เทคนิควิธีการอย่างหลากหลาย เพื่อเข้าถึงสภาพความเป็นจริงของผู้เรียนให้มากที่สุด สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จของผู้เรียนตลอดระยะเวลาที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นของหลักสูตร หรือโปรแกรมการเรียนว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด จึงเป็นการประเมินที่ต้องการกระตุ้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติและแสดงออกให้เห็นถึงระดับความรู้ความเข้าใจ และระดับทักษะที่เกิดกับผู้เรียนตลอดจนการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการ หรือวิธีการที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติในการเรียนรู้ตามเรื่องที่กำหนด

4. การสะท้อนความสามารถด้านต่าง ๆ และการประเมินระดับความสามารถที่เป็นจริง การประเมินตามทางเลือกใหม่ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพจริงของผู้เรียน เป็นความพยายามที่จะแสดงให้เห็นถึงระดับทักษะความคิดและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนที่เกิดจากการปฏิบัติ ตามกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนออกแบบไว้ ซึ่งวิธีการประเมินแบบอิงกลุ่มและการใช้ระดับสูงและความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียนให้สัมพันธ์กับโลกแห่งความจริงได้

5. ส่งเสริมการเรียนรู้จากสภาพจริง เนื่องจากการประเมินตามสภาพจริงจำเป็นต้องใช้เครื่องมือหลากหลายชนิดในการวัดและการประเมิน และต้องทำอย่างใกล้ชิด เป็นการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องทุกวันของการเรียนวิชานั้น ๆ ซึ่งต่างจากรูปแบบเดิมที่ดำเนินการสอนไปได้ระยะหนึ่งแล้วจึงจัดการทดสอบความรู้ของผู้เรียน แต่วิธีการประเมินจากสภาพจริงจะต้องรวบรวมจากภาคปฏิบัติ และผลงานที่เกิดจากกิจกรรมการเรียนรู้ตามสภาพจริงที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของผู้เรียน ซึ่งเน้นให้เห็นถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ในสภาพจริง รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน รวมถึงแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ผู้สอนกำหนดไว้

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน จะต้องประเมินตามสภาพจริง มีการวัดผลวิธีที่หลากหลาย เน้นการใช้เครื่องมือวัดผลเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของผู้เรียน และเข้าถึงสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1. ทฤษฎีและหลักการพูด

นักวิชาการด้านการสื่อสารและนักวาทวิทยาได้ศึกษารูปแบบและกระบวนการสื่อสารของมนุษย์เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมที่ใช้แสดงออก โดยการพูดจะมีหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล หรือการสื่อสารระหว่างสังคม วัฒนธรรมที่แตกต่าง หรือการสื่อสารกับกลุ่มคน นักวิชาการได้กำหนดทฤษฎีหรือรูปแบบจำลองขึ้นเพื่อให้เข้าใจสภาพการเคลื่อนไหวขององค์ประกอบต่าง ๆ ของการสื่อสาร ซึ่งปัจจัยในการพูดให้สัมฤทธิ์ผลนั้น มีทฤษฎีที่สามารถอธิบายให้เข้าใจถึงขั้นตอนและกระบวนการซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย ดังนี้ (ปัทมาภรณ์ สุขสมโส, 2559)

ทฤษฎีของ Aristotle นักวาทศาสตร์ชาวกรีก ที่มีชื่อเสียง และมีผลงานมาก ทั้งยังได้เขียนหนังสือวาทศาสตร์ในปี 330 ก่อนคริสตกาล หนังสือเล่มนี้มีชื่อเสียงมากเพราะนับได้ว่าเป็นทฤษฎีพื้นฐานของการสื่อสารด้านการพูด Aristotle ได้ให้ความหมายของวาทศิลป์ว่า เป็นการค้นหาวิธีการโน้มน้าวใจที่มีทุกรูปแบบ Aristotle ได้ให้ความสนใจในการพูด โดยกล่าวว่า การพูดของมนุษย์นั้นประกอบไปด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน ซึ่งจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ คือ ผู้พูด คำพูด และผู้ฟัง

นอกจากนี้ Aristotle ยังให้ความคิดเห็นว่าการโน้มน้าวใจจะมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับ 3 ปัจจัย ดังนี้

1. Ethos คือ บุคลิกลักษณะของผู้พูด เป็นการสร้างบุคลิกลักษณะของผู้พูดที่จะทำให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อ ความประทับใจ และศรัทธา ซึ่งเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ จากผู้ฟังว่าจะเห็นด้วยและมีความสอดคล้องหรือไม่ สิ่งที่จะช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพของผู้พูดให้มีประสิทธิภาพได้นั้น คือ การมีความรู้จริงในเรื่องที่พูด การมีทัศนคติที่ดีต่อผู้ฟัง การเป็นผู้พูดที่แสดงออกซึ่งความเป็นผู้มีคุณธรรมเป็นต้น

2. Logos คือ การใช้อารมณ์ หมายถึง สภาพอารมณ์ของผู้พูดและผู้ฟังที่มีร่วมกัน ซึ่งผู้พูดเป็นฝ่ายสร้างขึ้นเพื่อที่จะโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังเกิดความชอบ ความเกลียด ความเจ็บปวด หรือความสนุกสนานในกรณีใดกรณีหนึ่ง Aristotle กล่าวว่า พฤติกรรมในการสื่อสารด้วยการพูดในแต่ละครั้ง ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผู้พูด เนื้อหาที่พูด ผู้ฟัง การพูดโน้มน้าวจิตใจนั้น กลุ่มของผู้ฟังถือว่าได้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดเนื้อหาการพูด และยิ่งกว่านั้นผู้พูดต้องระวังและเข้าใจธรรมชาติความต้องการของผู้ฟังอีกด้วย

จากทฤษฎีของ Aristotle ทำให้เกิดความเข้าใจได้ว่า การพูดเป็นศาสตร์ที่สำคัญ ต้องมีหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติ และต้องถ่ายทอดให้เหมาะสม การพูดต้องมีการเรียนรู้ ต้องพูดอย่างมีทฤษฎี ทั้งยังต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ด้านภาษาศาสตร์ ทั้งยังต้องเรียงลำดับความสำคัญในการพูดให้ดีอีกด้วย เพื่อการประสบความสำเร็จในการพูดทุกครั้ง

ทฤษฎีของ Cicero และ Quintilian นักพูดชาวโรมัน มีชีวิตอยู่ระหว่างศตวรรษแรกก่อนคริสตกาลส่วน Quintilian เป็นนักพูดชาวโรมัน ที่มีชีวิตอยู่ระหว่างศตวรรษแรกหลังคริสตกาล ถึงแม้ชีวิตอยู่ต่างสมัยกัน แต่ทั้ง Cicero และ Quintilian ก็มีผลงานทางวาทศาสตร์ที่มีอิทธิพลร่วมกันในการวางรูปแบบทฤษฎีวาทศาสตร์โดยไม่เน้นหนักทางทฤษฎีแต่เน้นหนักทางปฏิบัติมากยิ่งขึ้นโดยการนำทฤษฎีของ Aristotle มาพัฒนา และยังเน้นการพิจารณาการพูดซึ่งเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในการพูดโน้มน้าวใจผู้ฟังให้เชื่อถือและคล้อยตาม โดยได้แนะนำหลัก 5 ประการ ที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล (ปัทมาภรณ์ สุขสมโส, 2559)

1. การคิดค้น (Invention) คือ การคิดและการค้นของผู้พูดจนกว่าจะพบว่าอะไรเป็นสิ่งที่ควรเลือกนำเสนอให้ผู้ฟังทราบ และได้รับประโยชน์ที่สุด

2. การประมวลความคิด (Organization) หมายถึง การนำความคิดจัดระเบียบและจัดลำดับให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ไม่เกิดความสับสน ซึ่งการจัดระเบียบนี้ ควรจะจัดแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนอารัมภบท ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป

3. การใช้ภาษาและลีลา (Style) หมายถึง การเลือกสรรภาษา และลีลาในการนำเสนอสาระที่สร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ฟัง ก่อให้เกิดความรู้สึกติดตาม ในขณะเดียวกันการใช้ภาษาก็ควรมีชีวิตชีวา กระชับ ชัดเจน และเหมาะสมกับผู้ฟัง ทั้งที่และลีลาควรจะมีคามแจ่มใส แสดงออกถึงความกระตือรือร้นที่สื่อสารกับผู้ฟัง ลีลาจึงเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลที่ผู้พูดสามารถสร้างจากบุคลิกภาพของผู้พูดเองได้

4. การจดจำ (Memory) หมายถึง การจดจำเนื้อหาสาระที่จะพูดไว้ได้อย่างแม่นยำก่อนที่จะออกไปพูด การเตรียมตัวให้พร้อม ทำได้โดยการฝึกซ้อมเพื่อสร้างประสบการณ์

5. การแสดงออกให้ปรากฏ (Delivery) หมายถึง การแสดงออกให้เหมาะสมที่สุดเพื่อที่ออกไปปรากฏตัวต่อหน้าชุมชน ไม่ว่าจะเป็นความเหมาะสมของเสียงและอากัปกิริยามารยาทในการพูด

วรรษชล ณรงค์ศักดิ์สกุล (2565) การพูดเป็นพฤติกรรมพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งแสดงถึงลักษณะทางกายภาพ ทางด้านจิตใจ ทางด้านตรรกวิทยา ทางด้านสังคม และทางด้านวัฒนธรรม การพูดจัดว่าเป็นทักษะการส่งสาร (Productive Skill) เป็นกระบวนการของการสื่อความหมายโดยต้องอาศัยความรู้เรื่องคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และหัวข้อที่ต้องการสื่อในขณะเดียวกันด้วย

ตลอดจนการเรียนรู้ที่จะเลือกใช้สำนวนที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อการสื่อความหมายให้ถูกต้องตามบริบท เพื่อให้ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะดังกล่าวและเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีและหลักการพูด สรุปได้ว่า “การพูด” เป็นทักษะสำคัญที่ต้องได้รับการฝึกฝนและออกแบบอย่างเป็นระบบ ผู้พูดต้องมีทั้งความรู้ ความสามารถ และเจตคติที่ดี เพื่อให้การพูดบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการโน้มน้าวใจ การสร้างความเข้าใจ และการสื่อสารกับผู้คนในสังคมที่มีความหลากหลาย นอกจากนี้ ผู้พูดยังต้องคำนึงถึงบริบทของผู้ฟัง เพื่อปรับเนื้อหาและวิธีการพูดให้เหมาะสม การพูดที่ดีจึงต้องมีการเตรียมตัวล่วงหน้าอย่างดี จดจำเนื้อหาสาระที่จะพูดไว้ได้อย่างแม่นยำ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และแสดงออกด้วยกิริยามารยาทที่เหมาะสม ทั้งหมดนี้จะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและเข้าถึงผู้ฟังได้อย่างแท้จริง

2. ความหมายของการพูด

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของการพูด มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูด ดังนี้

วาเลเต้ (Valete, 1977) กล่าวว่า การพูดคือวิธีหนึ่งที่คนเราใช้สื่อสารหรือแสดงความรู้สึกละและความต้องการในการเป็นผู้ฟังโดยใช้คำพูด ไม่เพียงแต่เป็นการพูดออกเสียงเท่านั้น แต่เป็นผู้ฟังที่เข้าใจผู้พูดอีกด้วย

สกอต (Scott, 1981) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป คือผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายว่ามีรูปแบบภาษาใด และมีความหมายอย่างไร รวมถึงการตอบโต้ด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจา

บริน (Byrne, 1986) การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดกระทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้ โดยอาศัยความรู้ในระบบเรื่องภาษา เช่น เสียงหนัก เสียงเบาในคำ ตลอดจนทำความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยในการตีความสารนั้น ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่า ในความเป็นจริง ความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟัง เป็นลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

สุนิตา โฆษิตชัยวัฒน์ (2555) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมของการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจโดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทางอย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face to Face Communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้น การพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมียุทธวิธีประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และรู้จักสะสมความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์และรวบรวมการเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่และถูกต้อง

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น หากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Chanel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงโสตทัศนกรณ์อื่น ๆ

5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2560) ให้ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่า หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมของการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

พัชรินทร์ สินจะโปะ (2560) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาด้วยภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแตกต่างกันออกไป โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรม

รัตน์วิสาณ งามสม (2560) การพูด หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกประสบการณ์ของผู้พูด โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถ่ายทอดและสื่อสารข้อมูลจากผู้พูดสู่ผู้ฟัง ซึ่งภาษาที่ใช้อาจเป็นวัจนภาษา หรืออวัจนภาษาก็ได้

จากการศึกษาความหมายของการพูดของนักการศึกษาสรุปได้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารทางวาจาที่บุคคลใช้ในการถ่ายทอดข้อมูล ความคิด ความรู้สึก หรือประสบการณ์ต่าง ๆ ไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ ภาษา น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนและถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้พูด โดยมีลักษณะสำคัญเป็นการสื่อสารสองทางที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังมีการปฏิสัมพันธ์กัน ผู้พูดจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ถูกต้องของภาษา รวมถึงการจัดลำดับเนื้อหาให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ผู้ฟังก็ต้องสามารถเข้าใจและตีความข้อความที่ได้รับ เพื่อนำไปสู่การตอบสนองที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของผู้พูด การพูดจึงเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยให้เกิดความสำเร็จทั้งด้านการเรียนรู้ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการพูด มีผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด ดังนี้

วาเลเต้ (Valette, 1972) ได้แบ่งองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่อง มีได้หมายถึงความเร็ว แต่หมายถึงความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึงความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของการข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความ หรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2001) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการพูด ประกอบด้วย

1. ลักษณะทางภาษา คือ ความรู้ต่างๆ ที่ผู้เรียนควรรู้ เช่น การออกเสียงต่อเนื่อง (Connected speech) กฎการออกเสียง (Expressive devices) คำศัพท์และไวยากรณ์ (Lexis and grammar) ภาษาเพื่อการเจรจาต่อรอง (Negotiation Language) เป็นต้น
2. กระบวนการทางภาษา คือ สิ่งที่คุณสมบัติต้องมีในระหว่างสนทนา เช่น ความสามารถในการส่งสาร ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ความสามารถในการประมวลสารที่ส่งเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจของคู่สนทนา เป็นต้น

เวียร์ (Wier, 1990) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบของความสามารถในการพูด ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) คือ สามารถพูดได้อย่างราบรื่น สื่อความหมายได้ในขณะที่เผชิญกับความยากลำบาก
2. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness) สามารถพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพ ในการโต้ตอบสนทนา ในเวลาที่เหมาะสม หรือพูดขอร้อง หรือแสดงความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วย โดยใช้ภาษาที่เหมาะสม
3. ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) สามารถพูดโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
4. ความหลากหลายที่อยู่ในขอบเขต (Range) การใช้ภาษาที่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่พอเพียง และมีความหลากหลาย

พรสวรรค์ สิปโป (2550) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูด คือปฏิสัมพันธ์ในการพูด สิ่งที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ประกอบด้วย การเริ่มต้นสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบการสนทนา การผลัดกันพูดและการโต้ตอบที่เหมาะสม

อโนทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2560) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่า การพูดภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายด้าน อาทิ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเหมาะสมของการเลือกใช้ภาษา ความสุภาพของการใช้ภาษา ความถูกต้องด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง ความรู้ด้านภาษาและความยาว ความหลากหลายของคำศัพท์และความซับซ้อนของโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการพูด เป็นต้น นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วยความสามารถด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม ความสามารถด้านการใช้ภาษาเชื่อมโยงถ้อยคำ ประโยค และข้อความให้สัมพันธ์กันเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถในการใช้กลยุทธ์ทางภาษา มากไปกว่านั้น องค์ประกอบของ

การพูดภาษาอังกฤษยังเกี่ยวข้องกับการออกเสียง ไวยากรณ์ และโครงสร้างของภาษาจังหวะ และการเว้นวรรค การเลือกใช้คำ การสื่อความหมาย คำศัพท์ การออกเสียงชัดเจน สูงต่ำ และการเน้นเสียง รูปแบบและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ตลอดจนเนื้อหาของสิ่งที่พูด

ปัทมาภรณ์ สุขสมโส (2559) กล่าวว่า การพูดเป็นสิ่งที่สำคัญในการดำเนินชีวิต เพื่อช่วยให้ผู้พูดกับผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกัน ไม่ขัดแย้งกัน ทำให้สังคมอยู่อย่างสันติ เพราะการพูดทำให้ทุกอย่างลื่นไหล หรือสะดวกขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวันในด้านต่าง ๆ ทั้งยังทำให้เกิดการพัฒนาในสังคมและในระดับประเทศชาติได้อีกด้วย โดยมีองค์ประกอบสำคัญของการพูด 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker or sender) คือบุคคลที่จะทำการพูดให้ประสบความสำเร็จ ผู้พูดที่ดีนอกจากจะมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมแล้ว ต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปยังผู้ฟังได้ตรงตามเป้าหมาย รู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง และอากัปกิริยาต่าง ๆ ให้เหมาะสม กลมกลืนกับเนื้อหาที่พูด ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะพูด เข้าใจเนื้อหาที่จะพูด รวมทั้งรู้จักสังเกตและสามารถเข้าใจถึงปฏิกิริยาของผู้ฟังเป็นอย่างดี นอกเหนือจากคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว การเป็นผู้พูดที่ดียังต้องคำนึงถึงคุณสมบัติขั้นพื้นฐานในการเสริมบุคลิกภาพของผู้พูดด้วย คือต้องมีความจริงใจ ความเป็นมิตร มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2. ผู้ฟัง (Audiences or listener or receiver) คือ ผู้รับสาร อาจหมายถึงบุคคลเพียงคนเดียวหรือหลายคนก็ได้ ผู้ฟังที่ดีจะต้องรู้ว่าผู้พูด พูดถึงเรื่องอะไร สิ่งที่พูดหมายความว่าอย่างไร มีความน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน รวมทั้งต้องวิเคราะห์ได้ว่าการพูดครั้งนั้นๆ มีความสมบูรณ์หรือไม่เพียงใด เช่น มีเรื่องใดบ้างที่ผู้พูดมองข้ามไป หรือไม่ได้พูดถึง แต่เป็นสาระสำคัญที่ควรพูดถึงในครั้งนั้น ๆ การเป็นผู้ฟังที่ดีอาจต้องตั้งใจฟังให้ตลอดจนจบ ไม่อคติกับผู้พูด จะพูดเรื่องใดต้องวิเคราะห์ให้ผู้ฟังเสียก่อน การพูดจึงจะประสบความสำเร็จตรงตามเป้าหมาย

3. เนื้อหาสาระที่พูด (Message or speech) หมายถึง สารที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร โดยผ่านทางประสาทสัมผัส เนื่องจากการพูดจะบรรลุจุดประสงค์หรือไม่นั้น จะต้องขึ้นอยู่กับเนื้อหาของสารและการทำความเข้าใจของผู้ฟังเป็นหลัก ดังนั้นการนำเสนอเนื้อหาในการพูด ผู้พูดจะต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่พูดนั้นมีความยากง่ายอย่างไร เหมาะสมกับผู้ฟังหรือไม่ การพูดเนื้อหาที่ยากและซับซ้อนเกินไป อาจทำให้ผู้ฟังไม่สามารถแปล หรือทำความเข้าใจ และไม่สามารถถอดรหัสในสิ่งที่ฟังได้ ผู้ฟังจะรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากฟัง หากพูดเนื้อหาที่ซ้ำ ๆ หรือพูดเรื่องซ้ำ ๆ ที่เคยได้ยินบ่อย ๆ การเสนอเนื้อหาสาระจึงควรพิจารณาเนื้อหาที่ผู้พูด และผู้สนใจและได้รับประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรเป็นเรื่องที่ผู้พูดถนัดและมีความรอบรู้อย่างดี มีข้อมูล และข้อเท็จจริงที่สามารถนำมาอ้างหรือนำมาเสริมให้เกิดความน่าเชื่อถือมากขึ้น

4. เครื่องมือในการสื่อสาร (Communication or channel) หมายถึง สื่อ หรือสิ่งที่ช่วยในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง การถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบคำพูดนั้น ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ชัดเจนตรงกับความหมายและตรงกับเรื่องที่ต้องการจะพูด หากใช้ภาษาที่ยากหรือวกวน หรือพูดไม่ถูกตามหลักภาษา ก็จะทำให้สารที่ส่งไปไม่บรรลุผลสำเร็จ ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ และไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟังและผู้พูด ทั้งนี้ ในยุคสมัยใหม่ การพูดนั้นก็มีสื่อต่าง ๆ มารองรับเพื่อให้ข้อมูลหรือความคิดของผู้พูดแพร่กระจายไปยังผู้รับสารได้กว้างขึ้น จำเป็นต้องอาศัยเทคโนโลยีการสื่อสาร เช่น การพูดโดยการอัดวิดีโอ และเอาไปใช้ช่องทางการรับสารที่กว้างขึ้น คือ

สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต เป็นต้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการขยายช่องทางให้ผู้รับสารได้รับสารได้ง่ายและกว้างขึ้นอีกด้วย

จิราพรรณ บุณพันธ์ (2564) สรุปไว้ว่า องค์ประกอบสำคัญในการพูด ประกอบด้วย ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ความสามารถในการเข้าใจต่อผู้ฟัง ความสามารถในการออกเสียง สื่อสารภาษาได้อย่างถูกต้อง มีเนื้อหาสาระตรงประเด็นที่ต้องการสื่อสารต่อผู้ฟัง มีความถูกต้องทั้งด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการนำไปใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์กับผู้ฟัง

สรุปได้ว่าการพูดภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการสื่อสารที่ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้าน ได้แก่ ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา สามารถพูดได้อย่างราบรื่น สื่อความหมายได้ เข้าใจง่าย มีความเหมาะสมของการใช้ภาษาสามารถพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพ โดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีความถูกต้องด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง ผู้พูดควรมีความรู้ในสิ่งที่พูด ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และท่าทางอย่างเหมาะสม เนื้อหาที่พูดต้องชัดเจน ตรงประเด็นที่ต้องการสื่อสารต่อผู้ฟัง และเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง การมีปฏิสัมพันธ์และโต้ตอบกับผู้ฟังอย่างเหมาะสมช่วยให้การพูดมีชีวิตชีวา ปรับให้เข้ากับบริบทและผู้ฟัง เพื่อให้การสื่อสารบรรลุเป้าหมายอย่างแท้จริง ผู้วิจัยได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามองค์ประกอบที่สำคัญในการพูดในด้านความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว และน้ำเสียง สีสันท่าทางในการพูด

4. ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักวิชาการศึกษาลายท่าน กล่าวไว้ดังนี้

สก๊อต (Scott, (1981) และบริน (Byrne, 1986) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ในลักษณะที่สอดคล้องกัน ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ และนำเสนอเนื้อหา (Stating Objective and Presentation) เป็นขั้นที่ครูต้องบอกให้นักเรียนทราบถึงสิ่งที่จะต้องเรียนและนำเสนอเนื้อหาทางภาษา ซึ่งผู้เรียนต้องใช้การนำเสนอเนื้อหาใน ครอบอยู่ในรูปแบบของบริบทการใช้ภาษาต่าง ๆ โดยครูต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด และสรุปกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาจากเนื้อเรื่องหรือบทสนทนานั้น เช่น ผู้พูดเป็นใคร สิ่งที่จะพูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง ครูไม่ควรใช้เวลาในขั้นตอนนี้มากนัก เพราะเป้าหมายสำคัญอยู่ที่ทักษะในการใช้ภาษา แต่ครูก็ควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนต้องนำความรู้ไปใช้ในการฝึกในขั้นต่อไป

2. ขั้นการฝึก (Practice) หลังจากนำเสนอเนื้อหาในรูปบริบทแล้ว ครูควรให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา การฝึกในขั้นนี้จัดเป็นการฝึกแบบควบคุม โดยครูอาจให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นคู่ เพื่อให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ได้ รวมทั้งควรฝึกให้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย เช่น ใช้เกม รูปภาพ มาเป็นสื่อประกอบเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา โดยเป็นการใช้ภาษาที่เกิดจากความเข้าใจ ซึ่งจุดประสงค์สำคัญอยู่ที่ความถูกต้องในการใช้ภาษา

3. ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน นำความรู้ทางภาษามาใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างเสรีกับสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงสถานการณ์จำลอง โดยข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดกับผู้เรียนอันเนื่องมาจากการใช้ภาษา

นั้นไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าไม่ก่อให้เกิดการเข้าใจผิดในการสื่อสาร เพราะมีจุดประสงค์เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาและความสามารถในการสื่อความเป็นสำคัญ

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1998) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ควรมีขั้นตอนของกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative Activities) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมย่อย 2 ประเภท ได้แก่

1.1 กิจกรรมที่ฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์ (Structural Activities) เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจะนำเสนอความรู้ทางด้านภาษา หรือทักษะที่จำเป็นต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารและให้ผู้เรียนมีโอกาสดูที่ได้รับการฝึกหัดในความรู้ทางภาษานั้น ๆ

1.2 กิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) เป็นกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนได้สื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมา โดยเน้นที่วัตถุประสงค์ของการใช้โครงสร้างไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายและมีบริบททางสังคมประกอบ ครูผู้สอนอาจทำโดยใช้การฝึกหัดออกเสียงตาม และฝึกพูดบทสนทนาสถานการณ์ต่าง ๆ

2. กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) โดยให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับในขั้นกิจกรรมก่อนการสื่อสารมาฝึกให้เกิดเป็นทักษะ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ภาษา (Functional Communication Activities) มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสนองความต้องการในการสื่อสารในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทันที มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแก้ไขปัญหาและเติมข้อมูลที่ขาดหาย

2.2 กิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) มักจะใช้สถานการณ์จำลอง และการแสดงบทบาทสมมติ หรือให้สถานการณ์ในการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อจะได้ปฏิสัมพันธ์ในสังคม ความสำเร็จของกิจกรรมนี้วัดได้จากประสิทธิภาพของการใช้ภาษาตามหน้าที่และรูปแบบของภาษาที่เป็นที่ยอมรับในสังคมด้วย

พรสวรรค์ สปิอ (2550) ได้กำหนดทักษะการพูดเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้คือ ขั้นก่อนพูด ขั้นพูดโดยกำหนดโครงสร้าง และขั้นพูดโดยเสรี

1. ขั้นก่อนพูด กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการสร้างความสนใจแก่ผู้เรียน เตรียมผู้เรียนก่อนการพูด ตัวอย่างกิจกรรมในขั้น มีดังนี้

1.1 ให้ความรู้คำศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่ต้องนำมาใช้ในการพูดในบริบทที่คล้ายกับบทสนทนาที่จะต้องพูด

1.2 ให้ความรู้ด้านสังคม วัฒนธรรมที่ปรากฏในบทสนทนา เช่น ระดับความเป็นทางการของบทสนทนา

1.3 ฝึกออกเสียงคำ ระดับเสียงสูงต่ำ และการเชื่อมเสียง

1.4 ให้ฟังบทสนทนาที่เป็นตัวอย่าง

2. ขั้นการพูดโดยกำหนดโครงสร้าง กิจกรรมการสอนพูดที่ใช้เป็นประจำมี 2 แบบ คือ กิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (Information Gap) และกิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw) กิจกรรมทั้ง 2 แบบนี้

ผู้เรียนจะพูดโต้ตอบเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองไม่มี ลักษณะของกิจกรรมเหมือนการสื่อสารจริง แต่ผู้สอนจะกำหนดภาษาที่จะฝึกไว้แล้ว ดังนั้น การฝึกพูดแบบนี้จึงเหมือนการฝึกมากกว่าการสื่อสารจริง

3. ขั้นการพูดโดยเสรี เป็นการฝึกแบบสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เรียนในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ในการทำกิจกรรมผู้เรียนต้องทำงานร่วมกัน เพื่อวางแผนแก้ปัญหาหรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ กิจกรรมที่ใช้ทั่วไปในการฝึก คือ บทบาทสมมติ (Role playing) และการอภิปราย (Discussions)

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ในการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ ควรจัดให้เหมาะสมโดยออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูดจากง่ายไปหายากเพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน กิจกรรมควรเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อการสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย และพูดให้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ กัน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นบอกจุดประสงค์และขั้นเสนอเนื้อหา ครูควรจะบอกให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน โดยการตั้งคำถาม การเล่าเรื่อง หรือใช้สื่อต่าง ๆ ช่วงหลังจากนำเสนอเนื้อหาซึ่งอยู่ในรูปบริบท ครูจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด เช่น ผู้พูดเป็นใคร พูดเกี่ยวกับอะไร สถานที่พูด และจุดประสงค์ในการพูด

2. ขั้นการฝึก การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ โดยการฝึกเริ่มจากฝึกโดยมีกรอบหรือการควบคุม ต่อมาก็ลดการควบคุมลงจนนักเรียนสามารถใช้ภาษาได้

3. ขั้นถ่ายโอน เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ที่ได้นำมาใช้ในรูปแบบการใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น การทำบทบาทสมมติ การนำเสนอ การสาธิต เป็นต้น

รัตนวิสาณ งามสม (2560) สรุปลขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร แบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนพูด หรือขั้นการนำเสนอเนื้อหาทางภาษาเพื่อสร้างพื้นฐานความรู้แก่ผู้เรียน
2. ขั้นการฝึกใช้เนื้อหาทางภาษาที่ได้รับผ่านทางกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดให้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

3. ขั้นการนำไปใช้ซึ่งผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ทั้งหมดที่ได้จากการเรียนไปประมวลใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างอิสระภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดโดยมีครูเป็นผู้แนะนำและช่วยเหลือตามสมควร

เกศินี มีสุข (2563) กล่าวว่า หลักในการสอนทักษะการพูดที่ดีนั้น ผู้สอนต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะในการพูด การสื่อสาร และคำนึงว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้สึกของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทักษะการพูดเกิดจากการฝึกฝนจนเกิดประสบการณ์ในการใช้งาน และมีการพัฒนาเพื่อให้การติดต่อสื่อสารมีประสิทธิภาพ จึงต้องทำให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการพูดอย่างเต็มความสามารถ มีอิสระในการตัดสินใจที่จะพูดเพื่อแสดงบทบาทของตนเอง โดยไม่ปิดกั้น

วรรณชล วรรณศักดิ์สกุล (2565) การดำเนินกิจกรรมการพูดสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการเสนอรูปแบบและวิธีการใช้ภาษา (Lead-in) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยผู้สอนอธิบายกิจกรรมที่จะดำเนินการ รวมทั้งการเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ในเบื้องต้นก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารในภาษาที่สองได้หรือภาษาต่างประเทศได้นั้น ผู้เรียนจะต้องได้เรียนรู้ถึงคำศัพท์และรูปแบบของการใช้ภาษาที่เพียงพอจากการฟัง เพื่อให้ทราบถึงคำศัพท์และรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับบริบท และมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่ต้องการสื่อสาร ยกตัวอย่างเช่น การสอนวิธีการทำแซนวิชแฮมชีส ในช่วงแรก warm up เป็นการทำงานกลุ่มและให้ผู้เรียนเขียนรายการตามหมวดหมู่อาหารและเครื่องดื่ม รวมทั้งวิธีการทำเพื่อให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารหรือเครื่องดื่ม พร้อมทั้งคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการประกอบอาหารและเครื่องดื่มเหล่านั้น

2. ขั้นตอนการฝึกใช้ภาษา (Practice) กิจกรรมเปลี่ยนจากถูกควบคุมโดยผู้สอนเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด ในบางกรณีอาจมีการสลับลำดับกิจกรรมตามความเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อได้ตระหนักถึงการใช้สถานการณ์และบริบทต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่แค่เพียงคำหรือข้อความสั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับรู้ทั้งรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ในคราวเดียวกัน ลักษณะของภาษาที่จะนำเสนอจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ปลายทางในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น ผู้สอนอาจยกตัวอย่างการอธิบายวิธีการประกอบอาหาร และให้ตัวแทนผู้เรียนมานำเสนอหน้าห้องเรียนโดยอาจเสนอให้ผู้เรียนทำท่าทางประกอบการอธิบาย

3. กิจกรรมหลังเรียน (Post-Task Activities) ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำภาษาไปใช้ หลังจากได้ฝึกหัดเพื่อให้เกิดความมั่นใจและสามารถใช้รูปแบบทางภาษาได้ถูกต้องแล้ว โดยผู้เรียนควรได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเอง เพื่อที่จะสามารถประเมินตนเองได้โดยเปรียบเทียบกับผู้ร่วมทำกิจกรรม เพื่อจะทำให้การสื่อสารเหมือนจริง การเรียนการสอนในขั้นพื้นฐานจะไม่ซับซ้อนเหมือนกับการเรียนการสอนในขั้นสูงขึ้นไป เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถนำภาษามาประยุกต์ใช้ได้ เช่น ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในระดับนี้ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจและเห็นประโยชน์ในการเรียนเพื่อที่จะนำความรู้ไปใช้นอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรเปิดโอกาสให้ผู้พูดได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้ในบทเรียนนั้น โดยให้รูปภาพผู้เรียนในแต่ละทีมในการอธิบายการประกอบอาหารที่แตกต่างกันจนครบทุกท่าน

จากการศึกษาขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักการศึกษา ผู้วิจัยได้ประยุกต์และออกแบบให้เป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายขั้นตอน แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นอุ่นเครื่อง เป็นขั้นเตรียมความพร้อม เป็นขั้นบริหารสมอง เตรียมสมองให้พร้อมรับการเรียนรู้ โดยครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ใช้เกม เพลง แนะนำเนื้อหาภาษา คำศัพท์ โครงสร้างประโยค ในบทเรียนใหม่ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ

2. ขั้นเรียนรู้ เป็นขั้นนำเสนอเนื้อหาใหม่ นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา เช่น การฝึกอ่านออกเสียงตามครู และนักเรียนฝึกอ่านออกเสียงด้วยตนเอง นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกพูดเป็นโครงสร้างประโยค นักเรียนได้ฝึกการทำกิจกรรมกลุ่ม ได้ฝึกพูดตามสถานการณ์จำลองโดยใช้ภาษาที่เรียนมาให้เกิดความเข้าใจและความมั่นใจ

3. ขั้นฝึก เป็นขั้นทำกิจกรรมให้เกิดความมั่นใจและแม่นยำ โดยทำการฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความเข้าใจและความชำนาญ

4. ขั้นสรุป เป็นขั้นที่ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้เพื่อให้เกิดความชัดเจน

5. ขั้นการนำไปใช้ เป็นขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ในการทำใบงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาจริงในการนำเสนอชิ้นงานหน้าชั้นเรียน

5. กิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีนักวิชาการการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดไว้ดังนี้

กุศยา แสงเดช (2545) กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมการสอนพูด นักเรียนควรได้ฝึกแบบ “Automatic Speaking” โดยใช้กิจกรรมและสถานการณ์เป็นสื่อ ซึ่งมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. จัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนภาษา ครูผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษที่จำเป็นในห้องเรียน (Classroom English Expression) ให้มากที่สุด เพื่อให้ นักเรียนมีความคุ้นเคย และเป็นตัวอย่างในการฝึกปฏิบัติ

2. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายจะช่วยให้ นักเรียนฝึกทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกจุด ควรแก้ไขเฉพาะขั้นนำเสนอความรู้ (Presentation) ที่ต้องการเน้นความถูกต้องเท่านั้น

4. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาให้พัฒนาก้าวหน้าอยู่เสมอ

5. การจัดกิจกรรมฝึก ควรมีรูปแบบหลากหลาย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนาน เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

6. การสอนภาษาควรสอนทักษะสัมพันธ์ หรืออย่างน้อยต้องสอนคู่กัน เช่น สอนทักษะการพูดคู่กับทักษะการฟัง เป็นต้น

7. การสอนทักษะการพูดควรจัดคู่กิจกรรม (Pair Work) ให้มากเพราะการทำกิจกรรมจะช่วยฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารและแสวงหาข้อมูลได้ดี

8. ควรชมเชยนักเรียนให้กำลังใจบ่อย ๆ เพราะเป็นแรงกระตุ้นที่สร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้เรียน

9. การฝึกพูดเริ่มจากง่ายไปยาก และให้โอกาสนักเรียนทุกคนได้ฝึก

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1998) ได้ให้รูปแบบของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารซึ่งแบ่งออกเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษา และกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคมซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษา แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying Pictures) จากชุดรูปภาพที่กำหนดให้ กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็น A และ B A จะมีชุดรูปภาพ B จะมีเพียง 1 รูปภาพ ซึ่ง A จะต้องค้นหาว่าภาพที่ B ถือนั้นคือภาพใด

1.1.2 กิจกรรมสืบหาคู่เหมือน (Discovering Identical) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน สมาชิก 4 คนในกลุ่มจะได้รับภาพคนละ 1 ใบ ยกเว้นสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพที่เหมือนกับสมาชิกคนหนึ่ง ใน 4 คน สมาชิกคนที่ 5 จะต้องพยายามถามเพื่อนคนอื่น จนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับภาพของตนทุกประการ

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับที่ และตำแหน่งที่ (Discovering Sequences or Locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A จะมีรูปภาพที่จัดลำดับไว้แล้วอย่างถูกต้อง ส่วน B มีรูปภาพชุดเดียวกัน แต่ไม่ได้ลำดับไว้ B จะต้องถาม A เพื่อให้ A บอกตำแหน่งที่ตั้ง จนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้อย่างถูกต้องให้เหมือนภาพของ A

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering Missing Information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียน 2 ได้ตารางรับข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุด ต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปและเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาความลับ (Discovering Secrets) กิจกรรมนี้จัดได้หลายแบบ เช่น เกม 20 คำถาม หรือการทายอาชีพ ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน หรือในกลุ่มพยายามถามคำถามเพื่อค้นหาความลับ

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ (Communicating Patterns and Pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A ได้รับวัสดุแล้ว มาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง B ได้รับวัสดุอีกชุดหนึ่งซึ่งเหมือนกับของ A จากนั้น A และ B จะต้องสื่อสารกันให้เข้าใจ จน B สามารถจัดวางวัสดุเหล่านั้นได้ในรูปแบบเดียวกันกับ A

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating Models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มก็ได้ A สร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ใช้ของเล่น Lego ส่วน B มีชิ้นส่วนของแบบจำลองนั้นเช่นเดียวกัน B ต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนกับของ A โดยพยายามทำตามคำแนะนำของ A

1.2.3 กิจกรรมการค้นหาความแตกต่าง (Discovering Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ทั้ง A และ B จะต้องสนทนากันเพื่อหาจำนวนของความแตกต่างในภาพว่าแตกต่างกันอย่างไร

1.2.4 กิจกรรมการไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ ส่วน B มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุอะไรไว้ A จะต้องสื่อสารกับ B เพื่อบอกทางให้ B ไปยังตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสถานที่นั้นได้

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) ได้แก่

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing Story – Sequence) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีรูปภาพคนละ 1 รูป และสมาชิกแต่ละคน

จะต้องผลักดันกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตน โดยปราศจากการดูรูปภาพของผู้อื่น หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ได้ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling Information to solve a Problem) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A มีข้อมูลบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลของตารางกำหนดเวลาของขบวนรถไฟสายต่าง ๆ ที่เดินทางจากสถานที่ X ไปยังสถานที่ Y และ B จะมีข้อมูลของตารางรถไฟที่กำหนดเวลาจาก Y ไป Z ทั้ง A และ B ต้องสนทนากันเพื่อหาทางแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางระหว่าง 2 สถานที่นี้ เช่น หาสายรถไฟที่เดินทางจาก X ไป Z โดยใช้เวลาน้อยที่สุด

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) ได้แก่

1.4.1 กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving) เช่นให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเพื่อสร้างแผนการเดินทางในลอนดอนเป็นเวลา 1 วัน โดยคำนึงถึงความสนใจของสมาชิกทุกคนในกลุ่มหรือสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับการซื้อของของขวัญให้กับเพื่อนในชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความชอบและจำนวนเงินที่สมาชิกในกลุ่มมี กิจกรรมประเภทนี้จัดเป็นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลที่เหมือนกัน จึงไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันดังเช่นกิจกรรมที่ผ่านมา แต่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายและประเมินเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือหาทางแก้ไขปัญหา

2. กิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาตามหน้าที่ทางภาษาเช่นเดียวกับกิจกรรมประเภทที่ 1 แต่กิจกรรมนี้ยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของการใช้ภาษา ในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ครูสามารถกระทำดังนี้

2.1 การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคม มีแนวทางในการจัดดังนี้

2.1.1 ครูควรใช้ภาษาต่างประเทศในการจัดการในชั้นเรียน

2.1.2 ครูควรใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการสอน

2.1.3 ครูควรจัดบทเรียนที่มีการสนทนาหรืออภิปรายความคิดเห็นเป็นภาษาต่างประเทศ

2.1.4 ครูควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดบทสนทนาหรือแสดงบทบาทสมมติ โดยหัวข้อเรื่องควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียน

2.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) สามารถให้ผู้เรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 การแสดงบทบาทสมมติตามตัวชี้แนะที่เป็นบทสนทนา (Role – Playing Controlled Cues Dialogues) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องผลิตเปลี่ยนกันพูดตามตัวชี้แนะที่เป็นบทสนทนาตามบัตรที่กำหนดบทบาทที่ตนได้รับ

2.2.2 การแสดงบทบาทสมมติตามตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูล (Role-Playing Controlled through Cues and Information) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาท โดยในบัตรนั้นจะกำหนดจุดมุ่งหมายและตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูลสั้นๆ ในสิ่งที่ต้องพูด เช่น ตารางข้อมูลต่างๆ จากนั้นผู้เรียนจะแสดงบทบาทสมมติตามที่กำหนดไว้ในบัตรบทบาทนั้น ๆ

2.2.3 การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด (Role - Playing Controlled through Situation and Goals) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาท โดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์และเป้าหมายในการสนทนา กำหนดอย่างกว้าง ๆ ผู้เรียนมีโอกาสที่จะใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ได้มากขึ้น

2.2.4 การแสดงบทบาทสมมติในรูปของการโต้เถียงหรือการอภิปราย (Role - Playing in the Form of Debate or Discussion) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้นั้น ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาท โดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องโต้เถียงหรืออภิปรายและกำหนดข้อมูลที่เป็นต่อการอภิปราย ผู้เรียนจะต้องตัดสินใจหรือหาข้อสรุปโดยการลงคะแนนเสียง

2.2.5 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด และเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมีใช้แสดงตามบทบาทที่กำหนดเท่านั้น แต่ผู้เรียนต้องใช้ประสบการณ์ของตนเอง มีการตัดสินใจและแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่าง ๆ

2.2.6 การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแสดงออกต่อสถานการณ์ที่มีได้คาดคิดมาก่อนแบบทันทีทันใด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาโดยตรงในสถานการณ์นั้น และเป็นภาษาที่ไม่ได้คิดเตรียมตัวมาก่อน

บายเกต (Bygate, 1995) ได้ให้รูปแบบของกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1998) ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการพูดให้มากที่สุด ดังนี้

1. กิจกรรมการเติมข้อมูลที่ขาดหาย (Information-Gap Activities) กิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมคู่ A และ B จะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์และทั้งคู่จะต้องมีการสนทนาเพื่อทำข้อมูลที่มีอยู่ให้สมบูรณ์ กิจกรรมประเภทนี้เป็นการสร้างจุดประสงค์และความจำเป็นในการสื่อสารและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการสื่อความหมายให้ตรงกัน อีกทั้งฝึกให้ผู้พูดให้ความสนใจกับการตอบสนองของผู้ฟัง

2. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communication Games) ตัวอย่างเช่น

2.1 เกมบรรยายและวาดภาพ (Describe and Draw) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งบรรยายภาพและอีกคนหนึ่งวาดภาพ

2.2 เกมบรรยายและจัดเรียงภาพ (Describe and Arrange) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งบรรยายโครงร่างของวัตถุและอีกคนหนึ่งจะต้องประกอบวัตถุตามที่ได้ยิน

2.3 เกมหาความแตกต่างของภาพ (Find the difference) ได้แก่ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียน 2 คน มีภาพคนละภาพ แต่ภาพทั้ง 2 มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ผู้เรียนจะต้องพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างของภาพนั้น

2.4 เกมถามคำถามที่ถูกต้อง (Ask the Right Question) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนคนหนึ่งจะได้รับบัตรคำศัพท์ ผู้เรียนคนอื่นจะต้องตั้งคำถามเพื่อให้ตรงกับคำศัพท์ในบัตรคำ

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ ซึ่งผู้ร่วมสนทนาจะต้องสวมบทบาทตามที่กำหนด แต่ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังการสนทนา แต่ทุกคนต้องทำงานร่วมกันภายใต้ขอบเขตของสถานการณ์ที่กำหนด นอกจากนี้สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่ไม่

สามารถทำนายประเภทของภาษาที่ผู้เรียนจะใช้ ภาษาที่ผู้เรียนใช้ขึ้นอยู่กับประเภทของสถานการณ์จำลองนั้น ๆ

4. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับโครงการ (Project – Based Interaction Activities) ได้แก่กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ทำโครงการโดยการค้นคว้าและปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม มีการอภิปรายเพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับรายละเอียดของโครงการและรายงานผลกับสมาชิกคนอื่น ตัวอย่างเช่น การทำหนังสือพิมพ์ของชุมชน

จากแนวคิดของนักวิชาการ สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องในห้องเรียน โดยครูควรใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากที่สุด พร้อมสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เน้นกระบวนการสอนที่ค่อยเป็นค่อยไปจากง่ายไปยาก ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยใช้รูปแบบกิจกรรมการเติมข้อมูลที่ขาดหาย ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ ใบงานและแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นกิจกรรมคู่ A และ B จะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์และทั้งคู่จะต้องมีการสนทนาเพื่อหาข้อมูลที่มีอยู่ให้สมบูรณ์ กิจกรรมการถาม-ตอบ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการสื่อความหมายให้ตรงกัน มีการเสริมแรงทางบวกด้วยคำชมและรางวัลยังช่วยสร้างความมั่นใจและทัศนคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษในตัวนักเรียน

6. การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีนักวิชาการการศึกษาหลายท่านได้ให้แนวคิดไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดตามแบบของ FSI (Foreign Service Institute) ซึ่งเป็นการตัดสินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนที่แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 สามารถใช้ภาษาเพื่อการสนทนาในชีวิตประจำวันหรือทำธุรกิจ เช่น การเดินทาง โดยถามและตอบในเรื่องที่มีความคุ้นเคย แต่เนื่องจากนักเรียนมีข้อจำกัดทางด้านประสบการณ์จึงทำให้สามารถเข้าใจภาษาในระดับต่ำกว่าปกติ มีการพูดซ้ำ ๆ คำศัพท์ที่ใช้ในการสนทนาไม่เพียงพอที่จะแสดงความคิดเห็น ถ้าจะพูดก็เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น การออกเสียงและไวยากรณ์ยังผิด แต่สามารถสื่อสารได้กับเจ้าของภาษาที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษา 40 คนของชาวต่างชาติสามารถสั่งอาหารธรรมดา ๆ ถามหาที่พักหรือบ้านเช่า ถามหรือบอกทิศทางซื้อของ และบอกเวลาได้

ระดับที่ 2 สามารถใช้ภาษาได้เพียงพอที่จะอยู่ในสังคม แต่ในวงจำกัดเฉพาะอาชีพ มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้ เช่น การสนทนาในชีวิตประจำวัน อาชีพครอบครัว และเรื่องราวของตนเอง ส่วนการพูดในด้านอาชีพยังต้องการความช่วยเหลือเมื่อพูดเรื่องยาก ๆ สามารถจับใจความสำคัญในบทสนทนาทั่ว ๆ ไป รู้ศัพท์พอที่จะแสดงความรู้สึก แต่ภาษายังไม่กะทัดรัด สำเนียงแม้จะยังเพี้ยนอยู่บ้างแต่ก็เข้าใจง่าย สามารถบอกวิธีต่าง ๆ ในขั้นต้นได้ถูกต้องพอสมควร มีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง

ระดับที่ 3 สามารถพูดได้ถูกต้องทั้งไวยากรณ์และศัพท์ในการสนทนาอย่างเป็นพิธีการ และแบบเป็นกันเองในเรื่องเกี่ยวกับสังคม อาชีพ และวิชาการ สามารถอภิปรายในหัวข้อที่สนใจ และเฉพาะสาขาวิชาอย่างมีเหตุผล สามารถเข้าใจภาษาที่มีความเร็วในอัตราปกติ รู้ศัพท์มากพอใน การที่จะคุยโดยไม่ต้องคิดหาศัพท์ ในขณะที่พูดสำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง แม้มีข้อผิดพลาดก็ไม่ได้ทำให้ผิดใจความหรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง เหมาะกับความต้องการในสายอาชีพ เข้าใจและสนทนาในเรื่องประสบการณ์ของตนอย่างคล่องแคล่ว โดยใช้ศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจน สามารถโต้ตอบได้ถูกต้อง แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีข้อผิดพลาดน้อย สามารถรับสารและส่งสารได้ดี

ระดับที่ 5 พูดได้เหมือนกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา ใช้ภาษาได้ดีเป็นที่ยอมรับ ของเจ้าของภาษาที่มีความรู้ในทุกรูปแบบ เช่น รูปศัพท์ที่มารวมทั้งสำนวนและภาษาถิ่นและวัฒนธรรม

ฮีตัน (Heaton, 1990) ได้กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดโดยกำหนดมาตราส่วนในการประเมินค่าทั้งหมด 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 6 หมายถึง การออกเสียงอยู่ในระดับดี มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เพียง 2-3 ประเด็น ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม มีการหยุดชะงักการพูดเพียงเล็กน้อย มีการถามเพื่อความเข้าใจในการพูดน้อยมาก มีการใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมครบถ้วน

ระดับ 5 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อยู่บ้าง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย ใช้เวลาในการพูดคำศัพท์ที่จะพูดบ้าง มีการพูดตะกุกตะกักบ้าง สื่อความหมายได้ค่อนข้างชัดเจน มีการถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง การใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมเกือบครบถ้วน

ระดับ 4 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 เล็กน้อย มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประเด็นสำคัญอยู่บ้างทำให้ผู้ฟังสับสน ใช้เวลาในการนึกถึงคำศัพท์ที่จะพูดคำศัพท์จึงมีการหยุดในระหว่างที่พูด ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง การใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมเป็นส่วนใหญ่

ระดับ 3 หมายถึง การออกเสียงค่อนข้างได้รับอิทธิพลจากภาษาที่ 1 อย่างมาก มีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและด้านไวยากรณ์จนทำให้ผู้ฟังสับสนบ่อยครั้ง มีการหยุดชะงักนานในระหว่างที่พูดอยู่บ้าง รู้คำศัพท์ในวงศัพท์ที่ค่อนข้างจำกัดแต่ยังสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ้าง การใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมบ้าง

ระดับ 2 หมายถึง การออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดอยู่บ้าง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่บ้าง ใช้เวลาในการหยุดคิดคำศัพท์ที่จะพูด จึงมีการหยุดชะงักในการพูดนานหลายครั้ง รู้คำศัพท์ในวงจำกัดทำให้ผู้ฟังเข้าใจค่อนข้างลำบาก ต้องถามเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่พูดบ่อยครั้ง และต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่ในการอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจ การใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้เหมาะสมเพียงเล็กน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีการออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดหลายจุด มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่มาก ใช้เวลานึกถึงคำศัพท์ที่จะใช้พูดนานมาก จึงมีการหยุดชะงักในการพูดนาน ๆ และบ่อยครั้ง รู้คำศัพท์ในวงที่จำกัดมากจึงทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้ การใช้ทักษะการพูดที่เรียนมาได้อย่างเหมาะสมน้อยมาก

แฮร์ริส (Harris, 1990) ได้กำหนดเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินผลทักษะการพูดโดยแบ่งออกเป็น 5 ด้านคือ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และด้าน ความเข้าใจได้โดยแต่ละด้านใช้เกณฑ์การประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

- 1 คะแนน การออกเสียงมีปัญหามาก ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย
- 2 คะแนน การออกเสียงมีปัญหามาก ซึ่งยากแก่การเข้าใจ
- 3 คะแนน การออกเสียงมีปัญหาอยู่บ้างและมักจะออกเสียงผิดทำให้เกิดความสับสน
- 4 คะแนน การออกเสียงอยู่ในเกณฑ์ดีแต่ยังมีปัญหาในการออกเสียงบางเสียงอยู่
- 5 คะแนน การออกเสียงเทียบเท่ากับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์(Grammar)

- 1 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดมากจนไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้
- 2 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มีการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ
- 3 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้งและความหมายผิดไปบ้าง
- 4 คะแนน มีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้
- 5 คะแนน มีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- 1 คะแนน ผู้พูดขาดความรู้ทางด้านคำศัพท์ ไม่สามารถสนทนาได้
- 2 คะแนน ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์จำกัด
- 3 คะแนน ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงจำกัด
- 4 คะแนน ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมในบางครั้ง
- 5 คะแนน ผู้พูดสามารถใช้คำศัพท์และสำนวนได้เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- 1 คะแนน ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดนานมาก ไม่สามารถสนทนากันได้
- 2 คะแนน ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ หยุดคิดเป็นเวลานานมาก
- 3 คะแนน ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังไม่ค่อยมากนัก
- 4 คะแนน ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดดีแต่ยังมีการสะดุด
- 5 คะแนน ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจได้ (Comprehension)

- 1 คะแนน ผู้พูดไม่สามารถพูดเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้
- 2 คะแนน ผู้พูดมีความยากลำบากในการพูด สังเกตได้จากพูดซ้ำ พูดซ้ำไปซ้ำมา
- 3 คะแนน ผู้พูดมีความเข้าใจในการพูด แต่พูดซ้ำและพูดซ้ำ ๆ
- 4 คะแนน ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ครบถ้วนแต่ยังพูดซ้ำเป็น

บางครั้ง

- 5 คะแนน ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายทั้งหมดได้โดยไม่มีปัญหา

คลาร์ก (Clark, 1972) ได้กำหนดระบบการให้คะแนนวัดความสามารถด้านการพูด ซึ่งแบ่งหัวข้อการให้คะแนนออกเป็น 4 หัวข้อ คือ 1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation) 2. คำศัพท์

(Vocabulary) 3. ไวยากรณ์ (Grammar) 4. ความคล่องแคล่ว (Fluency) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ยังพูดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง และพูดเข้าใจยาก

ระดับ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้งคราว

ระดับ 4 ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้

ระดับ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม

ระดับ 4 ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้ถูกต้องแต่มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4 ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้คำศัพท์หรือโครงสร้าง

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่จบประโยคหรือโต้ตอบไม่ได้

ระดับ 2 พูด ๆ แล้วพูดต่อไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อไปโดยเริ่มต้นใหม่

ระดับ 3 สนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่องบางครั้งยังติดตะกุกตะกัก

ระดับ 4 บทสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

โอลเลอร์ (Oller, 1979) ได้แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด ไว้ 5 ด้าน และแต่ละด้านแบ่งเป็น 6 ข้อย่อย ๆ ไว้ดังนี้

ด้านการออกเสียง (Accent)

ระดับ 1 มีการออกเสียงที่ฟังและไม่เข้าใจ

ระดับ 2 มีการออกเสียงผิดมาก ฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำ

ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟัง ออกเสียงผิด ทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่ยังฟังเข้าใจ

ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้องชัดเจน แต่สำเนียงยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 สำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้

ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้

ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เข้าใจผิด

ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ได้

ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมากใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่ว ๆ ไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด (Fluency)

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือมัวคิดหา

คำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา

ภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาช้ามากในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง ยังต้องพูดให้ช้า ๆ และพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดช้า ๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ต้องการให้พูดช้าหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าวิธีการและเกณฑ์การประเมินที่ใช้ ควรมีความสอดคล้องเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน รวมถึงตรงกับเป้าหมายที่ต้องการประเมินอย่างชัดเจน ผู้วิจัยใช้วิธีการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีรูปแบบเป็นการถาม-ตอบ การเติมบทสนทนาสั้น ๆ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และใช้วิธีการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 หัวข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่สุ่มจับสลากได้ โดยดูรูปภาพประกอบแล้วพูดปากเปล่า บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพ ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความถูกต้องของคำศัพท์และประโยค 2) ความคล่องแคล่ว 3) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ มีนักการศึกษาในสาขาต่างๆ ศึกษาค้นคว้า และตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ ดังนี้

ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1969) ได้สรุปกฎการเรียนรู้ที่สำคัญไว้ 3 ข้อ ได้แก่

1. กฎแห่งความพร้อม (law of readiness) ความพร้อมมีความสำคัญอย่างมากในการที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ถ้าบุคคลนั้นมีความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งหมายถึงความพึงพอใจที่จะเรียนรู้สิ่งนั้น กฎแห่งความพร้อมยังแบ่งเป็นกฎย่อย ๆ ได้ดังนี้

1.1 เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าได้กระทำหรือเรียนรู้ตามความต้องการ บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจจนเกิดการเรียนรู้

1.2 เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าไม่ได้กระทำหรือเรียนรู้ตามต้องการ บุคคลนั้นจะเกิดความไม่พอใจ ไม่สบายใจ หรือหงุดหงิด

1.3 เมื่อบุคคลไม่มีความพร้อมจะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าถูกบังคับให้กระทำหรือเรียนรู้ จะทำให้เกิดความคับข้องใจ ไม่พอใจ ไม่สบายใจ เครียดเกิดขึ้นได้

2. กฎแห่งฝึกหัด (law of exercise) เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้ว ควรได้รับการฝึกฝนหรือทำซ้ำอยู่เสมอ เพื่อสร้างสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นและมั่นคงยิ่งขึ้น แยกเป็น 2 กฎย่อย ดังนี้

2.1 กฎแห่งการใช้ (law of use) หมายความว่า พฤติกรรมแห่งการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตาม เมื่อเกิดขึ้นแล้วได้รับการทำซ้ำอยู่เรื่อย ๆ จะเกิดความชำนาญและเป็นความเคยชิน พฤติกรรมนั้นจะเกิดความคงทนเป็นระยะเวลายาวนาน ยิ่งฝึกมากเท่าไร ก็ยิ่งถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

2.2 กฎแห่งการไม่ใช้ (law of disuse) หมายความว่า พฤติกรรมแห่งการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตาม เมื่อเกิดขึ้นแล้วมีการเว้นระยะเวลานาน และขาดการฝึกฝน พฤติกรรมเหล่านั้นจะลดประสิทธิภาพลงเรื่อย ๆ และหายไปในที่สุด

3. กฎแห่งการตอบสนอง (law of effect) หมายความว่า พฤติกรรมใดก็ตาม เมื่อได้รับการตอบสนองแล้ว ได้รับความสุขและความพึงพอใจ ร่างกายจะเรียกพฤติกรรมนั้นกลับมาตอบสนอง

อีกครั้ง เมื่อพบกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์เดิม แต่พฤติกรรมใดก็ตามเมื่อการตอบสนองลดลงจะหายไป ในที่สุด ดังนั้น การใช้กฎข้อนี้ ควรเกิดขึ้นหลังจากเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แล้ว หรืออยู่ในระยะฝึกหัด ซึ่งมีผลต่อการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พฤติกรรมการเรียนรู้ก็จะมี ความมั่นคงถาวรมากขึ้นด้วย กฎข้อนี้นิยมใช้อย่างแพร่หลายในวงการศึกษาด้วยการเสริมแรงแก่ผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้

สก๊อต (Scott, 1970) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการ ทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมิลักษณะดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมาย
- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อนำความคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนมีส่วนในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรม ได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่นักเรียนถนัด และสามารถค้นหาคำตอบได้

มาสโลว์ (Maslow, 1970) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพอพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้” ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้นดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (physiological needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ
2. ความต้องการความปลอดภัย (safety needs) ความมั่นคงในชีวิตทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้า อบอุ่นใจ
3. ความต้องการทางสังคม (social needs) เป็นสิ่งที่จูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน
4. ความต้องการมีฐานะ (esteem needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ
5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (self-actualization needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ สรุปได้ว่าความพึงพอใจในการเรียนรู้เกิดจากการที่นักเรียนรู้สึกประสบความสำเร็จ ได้รับการยอมรับ และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ควรมุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมแรงจูงใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความหมายของความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ มีนักการศึกษากล่าวไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) กำหนดไว้ใน พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “พึง” เป็นคำช่วยกริยาอื่น หมายความว่า “ควร” เช่น พึงใจ หมายความว่า พอใจ ชอบใจ และ คำว่า “พอ” หมายความว่า เท่าที่ต้องการ เต็มความต้องการ ถูก ชอบ เมื่อนำคำสองคำมาผสมกัน “พึงพอใจ” หมายถึง ชอบใจ ถูกใจตามที่ต้องการ

วูม (Voom, 1990) กล่าวว่า ความพึงพอใจกับทัศนคติเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมากจนสามารถใช้แทนกันได้ โดยให้คำอธิบายความหมายของทั้งสองคำนี้ว่า หมายถึง ผลจากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น และทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นสภาพความไม่พึงพอใจ

ปัทมาวรรณ ดวงจันทร์ (2562) ความพึงพอใจ หมายถึง ความต้องการ ความรู้สึกในทางบวกและลบของพฤติกรรมหรือสภาวะของอารมณ์ของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรม เมื่อความรู้สึกของพฤติกรรมในเชิงบวก ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมจะมีประสิทธิภาพสูง และเมื่อความรู้สึกของพฤติกรรมเกิดในเชิงลบ ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมเกิดความไม่พึงพอใจต่อการปฏิบัติงาน จะทำให้การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมไม่มีประสิทธิภาพ

วศิน สมทา (2563) สรุปเกี่ยวกับความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง หรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลได้รับการถึงความต้องการ การบริการกับความคาดหวังของสิ่งนั้น ๆ

จากความหมายของความพึงพอใจข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ คือ ความรู้สึกที่ดี ความชอบใจ ถูกใจ เมื่อนักเรียนได้รับสิ่งที่ตรงกับที่ต้องการหรือคาดหวัง เช่น เมื่อเรียนแล้วเข้าใจ ได้รับการสอนที่ดี หรือกิจกรรมสนุก ก็จะทำให้รู้สึกพอใจ ชอบ และอยากเรียนต่อนักวิชาการหลายคนอธิบายว่า ความพึงพอใจเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละคน ถ้ารู้สึกว่าการที่ได้รับดี มีประโยชน์ และตรงกับความต้องการ ก็จะเกิดความรู้สึกในทางบวก และส่งผลให้ผู้เรียนมีความตั้งใจ และเกิดผลการเรียนที่ดีขึ้น

3. การวัดระดับความพึงพอใจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการวัดระดับความพึงพอใจ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2545) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจของนักเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย และกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย มีดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

พิชิต ฤทธิ์จรรยา (2551) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการวัดความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งในทางบวกและทางลบ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert's scale) คือ การกำหนดช่วงความรู้สึกของคน เป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ เป็น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ชอบมากที่สุด ชอบมาก ปานกลาง ชอบน้อย ชอบน้อยที่สุด

ขวัญลดา ทองคำปั้น (2561) การวัดความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ที่เกิดขึ้น ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยการแสดงออกต่อสิ่งนั้น ด้วยความกระตือรือร้น เอาใจใส่ มุ่งมั่น มีความรับผิดชอบในการทำงาน โดยใช้การประเมินแบบมาตราส่วน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

จมานนท์ บุตรชาดา (2560) สรุปการวัดความพึงพอใจไว้ว่า การวัดระดับความพึงพอใจ ของผู้เรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นสามารถวัดได้จากแบบปรนัยและอัตนัย จากการสังเกต การสัมภาษณ์ การสอบถาม และการเก็บบันทึก

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ คือ การประเมินระดับความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งที่ ได้พบ ได้เรียน หรือได้สัมผัส โดยสะท้อนออกมาเป็นความรู้สึกพอใจในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่มากที่สุดไป จนถึงน้อยที่สุด มักใช้การตอบแบบสอบถามที่มีระดับคะแนน เพื่อให้สามารถวัดและแปลผลได้อย่าง ชัดเจน ยังสามารถใช้วิธีอื่นๆ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์ หรือการสนทนากลุ่ม เพื่อให้ได้ ข้อมูลที่หลากหลายและลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผู้วิจัยทำการวัดความพึงพอใจเพื่อประเมินความรู้สึกของนักเรียน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน โดยใช้แบบสอบถามเป็นแบบวัด ความพึงพอใจ ที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้าน ครูผู้สอน 2) ด้านเนื้อหา 3) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้และ 4) ด้านการวัดและประเมินผล ใช้ รูปแบบมาตราส่วน 5 ระดับ ได้แก่ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย และพึงพอใจน้อยที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

กุลิสรา จิตรชญาวนิช (2563) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดหน่วยการเรียนรู้และรายละเอียดย่อยของ เนื้อหาที่จะนำมาทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละครั้ง
2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชาและมาตรฐานรายวิชา เพื่อนำมาสู่การเขียนจุดประสงค์ การเรียนรู้โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติและค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้หรือเนื้อหา โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้อง กับนักเรียน ชุมชน ท้องถิ่น และคำนึงถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับ
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ เหมาะสมกับบทเรียน โดยกิจกรรมจะต้องมีความหลากหลายและเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการวัดผลและประเมินผล โดยเลือกวิธีการวัดผลและประเมินผลให้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้

6. วิเคราะห์สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อและแหล่งเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้

ศุภลักษณ์ ทองจีน (2560) ได้อธิบายขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยการนำมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาสู่การจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จะจัดทำหลักสูตรเพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางของแผนการจัดการเรียนรู้

2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น และกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค เฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกำหนดสาระการเรียนรู้เป็นรายภาคเรียน สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่ต้องเรียนโดยคำนึงจุดเน้นของหลักสูตร ความต้องการของนักเรียนความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน จำนวนเวลาที่จัดการเรียนรู้ในแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีรายภาคนั้น เป็นการระบุถึงความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะของนักเรียนซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละปี/ภาคเรียน

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาคเรียนเพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี รายภาค กล่าวคือเป็นเนื้อหาที่จะต้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค และสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาคเรียนมาพิจารณาเพื่อจัดคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชามากำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ การซึ่งอาจอธิบายได้ว่าหน่วยการเรียนรู้เปรียบเสมือนบทเรียนหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้การจัดทำหน่วยการเรียนรู้อาจใช้หลักการบูรณาการหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้าด้วยกัน โดยใช้วิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกน เช่น สังคมศึกษา และนำลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายหน่วย

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายชั่วโมง

จากการศึกษาขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ครูปฏิบัติการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ครูได้มีการวางแผนและการเตรียมการสอนล่วงหน้า ศึกษาเนื้อหาให้ละเอียด มีลำดับขั้นตอนชัดเจน แบ่งเนื้อหาย่อย เวลาที่ใช้สอน เลือกใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย สื่อ นวัตกรรม วิธีการวัดและประเมินผล ที่เหมาะสม ตลอดจนนำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อครูและต่อวิชาที่เรียน ครูมีความมั่นใจในการสอน ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนในบทเรียน ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนเริ่มจากการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) วิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล ต 1.2 มี

ทักษะการสื่อสารภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และ ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน และวิเคราะห์ตัวชี้วัดในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นำคำอธิบายรายวิชามาวิเคราะห์เป็นโครงสร้างรายวิชา กำหนดหน่วยการเรียนรู้ นำหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Fabulous Food มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบสอดคล้องกัน มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีกิจกรรมที่ปฏิบัติได้จริง นักเรียนมีส่วนร่วม

2. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจน ทั้งด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรเน้นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา และให้เกิดทักษะที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีนักการศึกษาหลายท่านได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

กุลิศรา จิตระณานิช (2562) ได้สรุปถึงสิ่งสำคัญที่ควรมีแผนการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไปมีดังนี้

1. ส่วนที่เป็นหัวแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ที่อยู่บนส่วนหัวหรือส่วนบนของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อหรือองค์ประกอบดังนี้

- 1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้หรือชื่อวิชาที่เรียน
- 1.2 ลำดับหน่วยการเรียนรู้และเรื่องที่สอน
- 1.3 ระดับชั้นที่สอน ปีการศึกษาที่สอน
- 1.4 จำนวนชั่วโมงที่สอนหรือจำนวนคาบเวลาที่สอน

2. ส่วนที่เป็นตัวแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบต่าง ๆ ที่อยู่ในส่วนของตัวแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

- 2.1 สาระสำคัญ
- 2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.3 สาระการเรียนรู้
- 2.4 กิจกรรมการเรียนรู้หรือกระบวนการจัดการเรียนรู้
- 2.5 สื่อการเรียนรู้
- 2.6 แหล่งการเรียนรู้
- 2.7 การวัดผลและประเมินผล
- 2.8 บันทึกผลการจัดการเรียนรู้หรือบันทึกหลังสอน

ณิชา พันธกนก (2565) องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ คือส่วนประกอบที่สำคัญของแผนการ จัดการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบอาจอยู่ในรูปของความเรียงหรือตาราง หรือทั้ง ความเรียงและตารางรวมกันก็ได้ดังตัวอย่างที่กล่าวมา ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบได้ตามความ เหมาะสมและองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยส่วนนำหรือหัวข้อของแผนการ จัดการเรียนรู้ตัวแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย (การนำเข้าสู่บทเรียน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนการสรุป) สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล เอกสารประกอบการสอน บันทึก ผลหลังการสอน

จากการศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องมีกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผลควรสอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระของรายวิชา อีกทั้งสื่อหรือนวัตกรรมการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ควรสอดคล้องสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยศึกษาเนื้อหาที่จะเขียนให้ละเอียด แบ่งเนื้อหาย่อย ให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) แบ่งเวลาที่ใช้สอน ให้ทุกหัวข้อมีความสอดคล้องกัน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ใช้รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย กิจกรรมการเรียนรู้เขียนเป็นเชิงบรรยายที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยมีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้คือ 1) หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้ 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 3) สาระสำคัญ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญของนักเรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) สาระการเรียนรู้ 8) กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 5 ขั้นตอนได้แก่ 8.1 ขั้นอุ่นเครื่อง เป็นขั้นเตรียมความพร้อมเป็นขั้นบริหารสมอง เตรียมสมองให้พร้อมรับการเรียนรู้ โดยครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ใช้เกมเพลง แนะนำเนื้อหาภาษา คำศัพท์ โครงสร้างประโยค ในบทเรียนใหม่ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ 8.2 ขั้นเรียนรู้ เป็นขั้นนำเสนอเนื้อหาใหม่ นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเช่น การฝึกอ่านออกเสียง ตามครู และนักเรียนฝึกอ่านออกเสียงด้วยตนเอง นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกพูดเป็นโครงสร้างประโยค นักเรียนได้ฝึกการทำกิจกรรมกลุ่ม ได้ฝึกพูดตามสถานการณ์จำลองโดยใช้ภาษาที่เรียนมาให้เกิดความเข้าใจและความมั่นใจ 8.3 ขั้นฝึก เป็นขั้นทำกิจกรรมให้เกิดความมั่นใจและแม่นยำ โดยทำการฝึกซ้ำๆ จนเกิดความเข้าใจและความชำนาญ 8.4 ขั้นสรุป เป็นขั้นที่ครูกับนักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้เพื่อให้เกิดความชัดเจน และ 8.5 ขั้นการนำไปใช้ 9) ภาระงาน/ชิ้นงาน 10) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 11) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ 12) การบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

3. การหาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

ประสิทธิ์ รัตนสุภา (2559) ได้กล่าวไว้ว่า ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ต้องตรวจสอบความเหมาะสม เป็นการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้อีกประการหนึ่งโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 - 5 คน ประเมินโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีระดับการประเมิน 5 ระดับ โดยให้ความเหมาะสม ดังนี้ เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน เหมาะสมปานกลางให้ 3 คะแนน เหมาะสมน้อยให้ 2 คะแนน และ เหมาะสมน้อยที่สุดให้ 1 คะแนน โดยเกณฑ์การยอมรับความเหมาะสมจะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยค่าถามแต่ละข้อ หากข้อใดมีค่าเฉลี่ย “ดี” ถึง “ดีมาก” จึงจะยอมรับ นอกจากนั้นค่าเฉลี่ยรวมจะต้องไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ “ดี” ซึ่งกำหนดค่าเฉลี่ยดังนี้ คะแนน 1.00 - 1.50 หมายถึงความเหมาะสมควรปรับปรุง คะแนน 1.51 - 2.50 หมายถึงความเหมาะสมพอใช้ คะแนน 2.51 - 3.50 หมายถึงความเหมาะสมปานกลาง คะแนน 3.51 - 4.50 หมายถึงความเหมาะสมดี คะแนน 4.51 - 5.00 หมายถึงความเหมาะสมดีมาก (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563) ดังนั้น เกณฑ์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ จึงต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51

มนตรี วงษ์สะพาน (2563) ได้กล่าวไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ต้องตรวจสอบคุณภาพโดยประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 - 5 คน ประเมินความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้นั้นให้มีความเหมาะสมและถูกต้องตามหลักวิชาการมากขึ้น โดยผู้เชี่ยวชาญควรประกอบด้วยผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างแท้จริง โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำข้อมูลจากการประเมินมาบันทึกคะแนนตามเกณฑ์มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3-5 คน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นรายชื่อเพื่อตัดสินคุณภาพด้านความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์การยอมรับคุณภาพของแต่ละข้อมีค่าเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 และแปลความหมายระดับความเหมาะสมของนวัตกรรมตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

สรุปผลจากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งเชิงปริมาณและข้อเสนอแนะเชิงคุณภาพแล้วดำเนินการปรับปรุงแก้ไข มีความถูกต้องมากขึ้น แล้วจัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Fabulous Food โดยประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ พิจารณาความเหมาะสมและรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมรรถนะสำคัญของนักเรียน กระบวนการจัดเรียนรู้ สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ ภาระงาน/ชิ้นงาน และการวัดประเมินผล และประเมินความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) นำข้อมูลจากการประเมินมาบันทึกคะแนนตามเกณฑ์มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
 คะแนน 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด
 และแปลความหมายระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ ดังนี้
 ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก
 ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

โดยพิจารณาระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไปถือว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสมรรถภาพของสมองด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ที่เกิดจากการได้รับประสบการณ์จากครูทั้งทางตรงและทางอ้อม มีผู้เชี่ยวชาญกล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โชติกา ภาษีผล (2559) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นความสามารถที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ตามหลักสูตร ประกอบด้วย พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ทั้ง 6 ชั้น ได้แก่ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การประเมินค่า และการสร้างสรรค์

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2564) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นจากการจัดการเรียนรู้ของครู และการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งเป็นความรู้ ความสามารถ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่สามารถสังเกต วัดและทดสอบได้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

พัคเก็ตต์, และแบล็ก (Puckett, & Black, 2000) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้วหรือสิ่งที่

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ประกอบด้วย พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ ซึ่งสามารถวัดและทดสอบได้ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสารพบว่า มีนักการศึกษากล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

อนุวัติ คุณแก้ว (2558) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดทางด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนที่ได้เรียนรู้ หรือได้รับการสอนและการฝึกฝนมาแล้วว่าผู้เรียนมีความรอบรู้มากน้อยเพียงใด

มนตรี วงษ์สะพาน (2563) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางดานพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher -Made Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นโดยทั่วไป เมื่อต้องการใช้ก็สร้างขึ้น ใช้แล้วก็เลิกกัน ถ้านำไปใช้อีกทีก็ต้องดัดแปลง ปรับปรุง แก้ไข อาจยังไม่มีการวิเคราะห์หาคุณภาพ แต่มีการตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบแล้วเบื้องต้นหลังจากดำเนินการสร้างข้อสอบแล้ว

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบทดสอบที่ได้มีการพัฒนาด้วยการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้วหลายครั้ง จนมีคุณภาพสมบูรณ์ทั้งด้านความตรง ความเที่ยง ความยากง่าย อำนาจจำแนก ความเป็นปรนัยและมีเกณฑ์ปกติ (Norm) ไว้เปรียบเทียบกับ รวมความแล้วต้องมีมาตรฐานทั้งด้านการดำเนินการสอบและแปลผลคะแนนที่ได้

ไพศาล วรคำ (2562) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ (knowledge) และทักษะ (skill) จำแนกตามลักษณะการตรวจให้คะแนน แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) หมายถึง แบบทดสอบที่การตรวจให้คะแนนมีความเป็นปรนัยสูง ไม่ว่าจะให้บุคคลใดเป็นผู้ตรวจก็จะสามารถให้คะแนนได้ถูกต้องตรงกันเสมอ เช่น แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบทดสอบจับคู่ แบบทดสอบถูก-ผิด

2. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) หมายถึง แบบทดสอบที่การตรวจให้คะแนนมีความเป็นปรนัยต่ำ หรือคะแนนที่ได้จะขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้ตรวจให้คะแนน เช่น แบบทดสอบความเรียง แบบทดสอบเติมคำ

3. แบบทดสอบอัตนัยประยุกต์ (Modified Subjective Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ทำการปรับปรุงมาจากแบบทดสอบอัตนัย โดยการปรับวิธีการตรวจให้คะแนนให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Test) จำแนกตามลักษณะการนำผลที่ได้ไปใช้ประเมิน แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

3.1 แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ ความสามารถของแต่ละบุคคลว่ามีความรู้ ความสามารถตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ส่วนใหญ่จะใช้ในการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน (formative evaluation) ดังนั้นการวัดความรู้ความสามารถในแต่ละวัตถุประสงค์หรือตัวชี้วัดจะต้องมีจำนวนข้อคำถามที่เพียงพอต่อการประเมิน

3.2 แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม (Norm-Referenced Test) เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ความสามารถของแต่ละบุคคลว่ามีอยู่ในระดับใด เมื่อเทียบกับบุคคลอื่น ๆ เกี่ยวกับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด ส่วนใหญ่แบบทดสอบแบบอิงกลุ่มจะใช้จัดตำแหน่งความรอบรู้ของนักเรียนในเรื่องที่สอนหรือใช้ในการประเมินผลสรุปรวม (summative evaluation) แบบทดสอบประเภทนี้จึงมุ่งทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัดให้มากที่สุด

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ออกแบบไว้สำหรับวัดความรู้ ความสามารถ และทักษะที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในช่วงเวลาหนึ่ง ใช้วัดผลการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชาและทักษะต่าง ๆ มีทั้งเป็นข้อเขียนและที่เป็นภาคปฏิบัติ

3. ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสาร พบว่า มีนักการศึกษากล่าวถึงประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

โชติกา ภาชีผล (2559) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดสมรรถภาพด้านสมองที่มุ่งวัดสมรรถนะสูงสุด อันบ่งบอกถึงสถานภาพการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอน แบ่งเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่

1) แบบสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher-Made-Test) เป็นแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์เฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่ครูสอน ทำให้วัดได้ตามจุดมุ่งหมายที่ครูต้องการ โดยทั่วไปแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นจะมี 2 ชนิด คือ แบบสอบที่ใช้วัดระหว่างการเรียนการสอน เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของผู้เรียน และนำผลมาใช้เพื่อการปรับปรุงการสอนของครู และปรับปรุงการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกชนิด คือ แบบสอบที่ใช้หลังสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อนำผลการวัดไปใช้ในการสรุป รวบรวม หรือตัดสินผลการเรียนของผู้เรียน

2) แบบสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป มีความเป็นมาตรฐาน 3 ประการ คือ 1) การสร้าง 2) การดำเนินการสอบ 3) การแปลความหมายของคะแนนที่เป็นมาตรฐาน มีเกณฑ์ในการเปรียบเทียบที่เป็นมาตรฐานที่เรียกว่าเกณฑ์ปกติ สำหรับแปลความหมายของคะแนนของผู้เข้าสอบ เมื่อเปรียบเทียบกับคนส่วนใหญ่ ทำให้ผลคะแนนที่ได้มีความน่าเชื่อถือ และนำไปเปรียบเทียบกับได้กว้างขวางมากกว่าแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น

อนูวัติ คุณแก้ว (2558) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้าง โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหา และมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ มีค่าชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

2. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher Made Tests) เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้ในการทดสอบนักเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แบบทดสอบปรนัย (Object Tests) ได้แก่

2.1.1 แบบถูก-ผิด (True-false)

2.1.2 แบบจับคู่ (Matching)

2.1.3 แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (Completion) หรือแบบคำตอบสั้น (Short Answer)

2.1.4 แบบเลือกตอบ (Multiple Choice)

2.2 แบบอัตนัย (Essay Test) ได้แก่

2.2.1 แบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Items)

2.2.2 แบบไม่จำกัดคำตอบหรือตอบอย่างเสรี (Extended Response Items)

พิชิต ฤทธิ์จรรยา (2564) กล่าวว่า โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้กันทั่วไปในโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

1.1 แบบทดสอบอัตนัยหรือแบบทดสอบความเรียง (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้ แล้วให้สอบเขียนตอบโดยอิสระได้อย่างเต็มที่ สามารถจำแนกได้อีก 2 ลักษณะ คือ แบบทดสอบอัตนัยที่ไม่จำกัดขอบเขตการตอบ และแบบทดสอบอัตนัยที่จำกัดขอบเขตการตอบ

1.2 แบบทดสอบปรนัยหรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test or Short Answer) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบสั้น ๆ หรือมีคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบทดสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบถูก-ผิด แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ ประกอบด้วย มาตรฐานของพฤติกรรมที่มุ่งวัด รูปแบบของแบบทดสอบ การปฏิบัติในการตอบข้อสอบ การคุมสอบ การตรวจให้คะแนน และการแปลความหมายของคะแนน

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดสมรรถภาพด้านสมอง อันบ่งบอกถึงสถานภาพการเรียนรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอน โดยทั่วไปแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบมาตรฐานและแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น

4. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสารพบว่า มีนักการศึกษากล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

โชติกา ภาษีผล (2559) กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลำดับขั้นตอนและการพัฒนา ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบ ในการสร้างแบบทดสอบต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้ชัดเจน เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนด และตรวจสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียนว่า เป็นผู้รอบรู้หรือไม่รอบรู้ในเนื้อหาแต่ละเรื่องนั้น ๆ

2. วิเคราะห์หลักสูตร เป็นการแยกแยะให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์การเรียนการสอน เนื้อเรื่อง กิจกรรม/ประสบการณ์ และพฤติกรรมที่เป็นจุดมุ่งหมายปลายทางของหลักสูตร โดยการวิเคราะห์วัตถุประสงค์การเรียนการสอน จะช่วยให้ผู้สอนมีความเข้าใจว่าจะสร้างข้อสอบที่วัดผู้เรียนเกี่ยวกับสมรรถภาพใด ในเนื้อหาใด และช่วงเวลาใด สิ่งที่คุณต้องคำนึงถึง คือ วัตถุประสงค์ และเนื้อหาที่ใช้สร้างข้อสอบว่า ต้องการให้ผู้เรียนสามารถแสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ในสถานการณ์ใด และมีเกณฑ์ในการตัดสินอย่างไรที่ยอมรับว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ นั้น ๆ

3. ออกแบบการสร้างแบบสอบ เป็นการกำหนดรูปแบบ ขอบเขต และแนวทางการสร้าง ประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

- 3.1 วางแผนการทดสอบ
- 3.2 กำหนดรูปแบบการสอบ
- 3.3 สร้างแผนผังการสอบ
- 3.4 สร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ

4. เขียนข้อสอบ เป็นการเขียนข้อสอบหลังจากที่ได้ตารางวิเคราะห์หลักสูตรแล้ว โดยมีขั้นตอนสำคัญ คือ

- 4.1 กำหนดแบบแผนข้อสอบ
- 4.2 ร่างข้อสอบ
- 4.3 ทบทวนร่างข้อสอบ โดยผู้เขียนและผู้อื่น
- 4.4 บรรณาธิการข้อสอบ

5. ทดลองใช้ข้อสอบและวิเคราะห์ข้อสอบ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้สอนสร้างขึ้น โดยทั่วไปสามารถนำไปใช้ได้เลย แต่ถ้าต้องการให้เกิดความเชื่อมั่นต้องนำไปทดลองใช้ก่อน โดยเลือกกลุ่มผู้เรียนที่เป็นตัวแทนที่ดีของกลุ่มที่ใช้จริง เพื่อให้ได้ข้อมูลว่าผู้สอบตอบข้อสอบอย่างไร มีความเข้าใจในคำสั่งคำถามหรือไม่ มีการวิเคราะห์ความยากง่ายและอำนาจจำแนก หลังจากทำการคัดเลือกข้อสอบรวมเป็นแบบสอบ แล้วนำไปหาความตรงและความเที่ยงของแบบสอบ เพื่อให้ได้ผลการวัดที่ถูกต้องเชื่อถือได้

6. การนำแบบสอบไปใช้ เมื่อได้แบบสอบเรียบร้อยแล้ว การนำแบบสอบไปใช้วัดพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนยังต้องให้ความสำคัญ โดยเฉพาะปัจจัยที่มีผลต่อความตรง หรือความถูกต้องในการวัด ได้แก่ ความชัดเจนของคำสั่ง การกำหนดเวลาในการสอบ สภาพแวดล้อมในการสอบ รวมถึงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

7. วิเคราะห์คุณภาพแบบสอบ เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการสร้าง และพัฒนาแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เพื่อให้ทราบถึงคุณภาพของแบบสอบ โดยการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของคะแนนสอบ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปร ความโด่ง และการวิเคราะห์แบบสอบด้านความเที่ยงและความตรง ถ้าผลการวิเคราะห์เป็นแบบสอบที่มีคุณภาพ ควรพัฒนาเก็บไว้ในคลังข้อสอบต่อไป

อนันต์ คุณแก้ว (2558) กล่าวว่า ในการสร้างข้อสอบ ผู้เขียนข้อสอบต้องมีการวางแผนที่ดี การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนสร้างข้อสอบ ขั้นตอนที่ 2 การลงมือสร้างข้อสอบ ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพข้อสอบก่อนไปใช้ รายละเอียดในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละขั้นตอน มีดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผนสร้างข้อสอบ ประกอบไปด้วย

- 1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากเอกสารและงานวิจัย
- 1.2 กำหนดจุดมุ่งหมายของการใช้แบบสอบ
- 1.3 กำหนดเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดในตารางวิเคราะห์หลักสูตร
- 1.4 กำหนดลักษณะของข้อสอบ และส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอบ

ขั้นตอนที่ 2 การลงมือสร้างข้อสอบ

2.1 สร้างข้อสอบ ผู้สร้างข้อสอบลงมือสร้างแบบทดสอบ ตามรายละเอียดในตารางวิเคราะห์หลักสูตร

2.2 ตรวจสอบข้อสอบ เพื่อให้ข้อสอบมีความถูกต้อง ครบถ้วนตามรายละเอียดที่กำหนดในตารางวิเคราะห์หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพข้อสอบก่อนไปใช้

3.1 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดผลการศึกษา จำนวน 3-5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

นำข้อมูลที่ได้ หาค่าความสอดคล้อง (IOC) และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับใหม่

3.2 ทดลองสอบ นำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุง แก้ไขแล้ว ไปทดลองสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึง

3.3 วิเคราะห์คุณภาพข้อสอบ นำผลการสอบมาวิเคราะห์ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก เป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่ใช้ได้ คือ มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

3.4 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับจริง เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายต่อไป

ชวลิต ชูกำแหง (2559) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ตามแนวทางอิงเกณฑ์ไว้ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญและจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

2. ศึกษาวิธีสร้างข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการสอน และรูปแบบการเขียนข้อสอบ สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ครอบงำแบบไว้ให้มากกว่าที่จะใช้จริง ร้อยละ 50

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่า วัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ และครอบคลุมเนื้อหาหรือไม่ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ (IOC) ซึ่งเป็นการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบวัดได้ไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

4. นำผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC หรือการหาค่าเฉลี่ย เลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ซึ่งเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความตรงเชิงเนื้อหาที่ใช้ได้

5. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ ซึ่งต้องไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนเนื้อหานั้น ๆ มาแล้ว

6. นำคะแนนที่ได้จากการทดลองใช้มาวิเคราะห์หาคุณภาพรายข้อ โดยวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกตามวิธีของเบรนนัน (Brennan) หรือถ้ามีการทดสอบก่อนเรียนด้วย อาจใช้วิธีของ Index แล้วคัดข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 1.00 เอาไว้ โดยมีจำนวนข้อสอบครบตามจุดประสงค์การเรียนรู้

7. คัดเลือกข้อสอบตามจำนวนข้อที่กำหนด มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตรของโลเวตต์ (Lovett) หรือสามารถใช้วิธีของคาร์เวอร์ (Carver) ในกรณีที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยแบบทดสอบที่มีคุณภาพต้องมีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.70 - 1.00

8. จัดพิมพ์แบบทดสอบที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้ว เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการทดลองจริงต่อไป

สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) กำหนดจุดมุ่งหมายของแบบทดสอบ 3) ออกแบบการสร้างแบบทดสอบ 4) สร้างแบบทดสอบ 5) ประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 6) ทดลองใช้แบบทดสอบ 7) หาคุณภาพแบบทดสอบ 8) คัดเลือกข้อสอบ 9) จัดพิมพ์แบบทดสอบ

5. การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาเอกสาร พบว่า มีนักการศึกษากล่าวถึงการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2564, หน้า 151-173) กล่าวว่า เครื่องมือวัดผลเป็นชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดคุณลักษณะของผู้เรียน เพื่อให้ได้สารสนเทศเกี่ยวกับคุณลักษณะที่มุ่งวัด เพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจปรับปรุง พัฒนาการจัดการเรียนรู้ และตัดสินใจการเรียนรู้ของผู้เรียน เครื่องมือวัดผลที่ดีจะต้องเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ จึงจะช่วยให้ผลการวัดมีความถูกต้องเชื่อถือได้ และผลการประเมินที่ได้ย่อมเชื่อถือได้ด้วย ดังนั้นเครื่องมือที่ครูสร้างขึ้นเองก่อนจะนำไปใช้จึงควรตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือก่อนทุกครั้ง รายละเอียดของการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัด มีดังนี้

1. ความเที่ยงตรงหรือความตรง (Validity) หมายถึง การที่เครื่องมือหรือวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสามารถวัดคุณลักษณะได้ตามที่ต้องการวัด หรือตามวัตถุประสงค์ของการวัด ความเที่ยงตรงจึงเป็นคุณสมบัติ หรือความสามารถของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ หรือวัดได้ตามวัตถุประสงค์การวัด คะแนนที่ได้จากเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงสูงสามารถบอกสภาพที่แท้จริงได้ถูกต้อง แม่นยำกว่าคะแนนที่ได้จากเครื่องมือที่มีความเที่ยงต่ำกว่า สามารถแบ่งประเภทของความเที่ยงตรงได้ 3 ประเภท คือ

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง ระดับความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ หรือเนื้อหาสาระที่มุ่งวัดในแบบสอบถามหรือแบบทดสอบ เป็นความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงและครอบคลุมเนื้อหาสาระที่ต้องการ

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามทฤษฎี หรือแนวโน้มของโครงสร้างที่ต้องการจะวัด หากสร้างเครื่องมือวัดให้สัมพันธ์สอดคล้องกับสมรรถภาพย่อย ๆ ตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างได้ จะถือว่าเครื่องมือหรือแบบสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

1.3 ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์สัมพัทธ์ (Criteria Relative Validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่วัดได้สอดคล้องกับเกณฑ์ภายนอกบางอย่าง แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.3.1 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือวัดที่สร้างขึ้น เพื่อวัดภาวะสันนิษฐานหนึ่งว่าสามารถใช้ทำนายตัวแปรเกณฑ์ในปัจจุบันได้เพียงใด หรือคุณภาพของแบบทดสอบที่สามารถบ่งชี้ได้อย่างถูกต้องตามสภาพที่เป็นจริงของผู้ถูกสอบ

1.3.2 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือวัดที่สร้างขึ้น เพื่อวัดภาวะสันนิษฐานหนึ่งว่าสามารถใช้ทำนายตัวแปรเกณฑ์ในวันข้างหน้าได้เพียงใด โดยพิจารณาจากความสอดคล้องหรือระดับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากเครื่องมือวัดกับคะแนนเกณฑ์ในวันข้างหน้า เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามสภาพที่เป็นจริงที่เกิดขึ้นในอนาคต

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ความคงเส้นคงวาในการวัดที่ให้ผลอย่างเดียวกัน โดยผู้วัดหรือนักวิจัยคนละคนกันหรือในเวลาต่างกัน ความเชื่อมั่นจึงเป็นคุณสมบัติของเครื่องมือวัดที่บ่งบอกถึงความคงที่ของผลการวัดของเครื่องมือชุดเดิมที่วัดจากผู้เรียนกลุ่มเดิม

3. ความยากหรือดัชนีความยาก (Difficulty or Difficulty Index) หมายถึง ค่าที่ระบุความยากง่ายของเครื่องมือทดสอบรายข้อ ซึ่งได้จากสัดส่วนของผู้ตอบที่ตอบข้อสอบได้ถูกต้อง แสดงถึงความยากง่ายของข้อสอบ ถ้ามีคนตอบถูกมากข้อสอบข้อนั้นง่าย และถ้ามีคนตอบถูกน้อยข้อสอบข้อนั้นยาก ถ้ามีคนตอบถูกและคนตอบผิดเท่า ๆ กัน ข้อสอบข้อนั้นยากปานกลาง ข้อสอบที่ดีควรมีความยากพอเหมาะ ควรมีคนตอบถูกไม่ต่ำกว่า 20 คน และไม่เกิน 80 คน จากผู้เข้าสอบ 100 คน

4. อำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นคุณสมบัติของข้อสอบที่สามารถจำแนกผู้เรียนได้ตามความแตกต่างของบุคคลว่าใครเก่ง ปานกลาง อ่อน ใครรอบรู้-ไม่รอบรู้ โดยยึดหลักว่า คนเก่งจะต้องตอบข้อสอบข้อนั้นถูก คนไม่เก่งจะต้องตอบผิด ข้อสอบที่ดีจะต้องแยกคนเก่งกับคนไม่เก่งออกจากกันได้ อำนาจจำแนกมีความสัมพันธ์กับเที่ยงตรงที่สอดคล้องกันในทางบวก กล่าวคือ ถ้าเครื่องมือใดมีอำนาจจำแนกสูง เครื่องมือนั้นก็มีเที่ยงตรงที่สอดคล้องกันสูงด้วย

5. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง ความชัดเจน ความถูกต้องตามหลักวิชา และความเข้าใจตรงกัน ความเป็นปรนัยของเครื่องมือวัดผลที่แสดงลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

5.1 ความชัดเจนของคำถาม ข้อคำถามต้องชัดเจน รัดกุม ไม่วกวน ไม่กำกวม

5.2 ความชัดเจนในการให้คะแนน หมายถึง การตรวจให้คะแนนได้ตรงกันไม่ว่าใครเป็นผู้ตรวจ

5.3 ความชัดเจนในการแปลความหมายของคะแนน หมายถึง การแปลความหมายของคะแนนได้ชัดเจน ไม่ว่าใครจะเป็นผู้แปลความหมายของคะแนนก็ให้ผลเป็นอย่างเดียวกัน

พรณี ลีกิจวัฒน์ (2558) กล่าวว่า ก่อนนำเครื่องมือวัดไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยจำเป็นต้องมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจว่ามีคุณภาพสูง คุณภาพของเครื่องมือวัดมีหลายประการ ในที่นี้จะกล่าวถึงการตรวจสอบคุณภาพที่สำคัญ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดค่า หรือลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัดได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์และสถานการณ์ที่กำหนดไว้ ความเที่ยงตรงของเครื่องมือวัดมีหลายชนิด ได้แก่

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ถูกต้อง ตรงประเด็น และครบถ้วน ครอบคลุมเนื้อหาสาระของสิ่งที่ต้องการจะวัดตามที่กำหนดไว้ สามารถจำแนกวิธีการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญออกเป็น 2 วิธี คือ

1.1.1 วิธีการหาความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิเป็นคำร้อยละ

1.1.2 วิธีหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency : IOC)

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ถูกต้องตรงตามลักษณะที่กำหนดไว้เป็นโครงสร้าง ซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม หรือคุณลักษณะทางจิตวิทยา กรณีที่เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความตรงเชิงโครงสร้าง หมายถึง วัดได้ถูกต้องตรงตามโครงสร้างของเนื้อหา และพฤติกรรมที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง มี 2 แนวทาง คือ

1.2.1 ใช้วิธีการเดียวกับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

1.2.2 ใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ

1.3 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ถูกต้องตรงตามสภาพความเป็นจริง หรือสอดคล้องกับผลการวัดโดยเครื่องมืออื่นที่มีความเที่ยงตรงสูงอยู่แล้ว

1.4 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถนำผลการวัดไปพยากรณ์ลักษณะพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ วิธีคำนวณค่าความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson สำหรับข้อมูลระดับสูง หรือสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอื่น ๆ ตามระดับของข้อมูล ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าสูงหมายความว่ามีความเที่ยงสูง

2. ความเชื่อถือได้ (Reliability) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้คงที่หรือสม่ำเสมอ ความเชื่อถือได้ของเครื่องมือวัดอาจจำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

2.1 ความเชื่อถือได้แบบความคงที่ (Stability) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้คงที่ไม่่ว่าจะวัดกี่ครั้ง

2.2 ความเชื่อถือได้แบบความเท่าเทียมกัน (Equivalence) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้เท่าเทียมกันระหว่างเครื่องมือหลายชุด ตรวจสอบได้โดยวิธีการใช้แบบทดสอบคู่ขนาน

2.3 ความเชื่อถือได้แบบความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือที่มีความสม่ำเสมอ สอดคล้องกันภายในเครื่องมือชุดเดียว ตรวจสอบได้โดยการนำเครื่องมือไปใช้วัดเพียงครั้งเดียวกับกลุ่มเดียว และมีวิธีการหาความเชื่อถือได้หลายวิธี ได้แก่ วิธีแบ่งครึ่ง (Split-Half Method) วิธีของ Kuder-Richardson วิธีของ Cronbach และวิธีของ Kendall

3. ความยากง่าย (Difficulty) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือวัดที่แสดงว่าข้อสอบนั้นมีความยากง่ายเพียงใด ถ้ามีผู้ทำถูกมากก็เป็นข้อสอบง่าย ถ้ามีผู้ทำถูกน้อยก็เป็นข้อสอบยาก

โดยทั่วไปนิยมคิดคำนวณเป็นค่าสัดส่วน (Proportion : p) ของจำนวนผู้ตอบถูกจากจำนวนผู้ตอบทั้งหมดในข้อนั้น ซึ่งเป็นตัวเลขทศนิยมที่มีค่าไม่เกิน 1.00 ถ้าข้อใดมีค่า p ใกล้ 1.00 แสดงว่าเป็นข้อสอบง่ายเกินไป และข้อใดมีค่า p ใกล้ 0.00 แสดงว่าเป็นข้อสอบยากเกินไป

4. อำนาจจำแนก (Discrimination) คือ คุณสมบัติของเครื่องมือวัดที่สามารถจำแนกบุคคลออกเป็นสองกลุ่มที่ต่างกัน เช่น กลุ่มเก่ง-กลุ่มอ่อน ในเรื่องความรู้ความสามารถ หรือแบ่งออกเป็น กลุ่มบวก-กลุ่มลบ กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ ในเรื่องที่เป็นความรู้สึก เช่น เจตคติ การหาอำนาจจำแนกใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดประเภทแบบทดสอบ และแบบวัดเจตคติ มีลักษณะเป็นการวิเคราะห์รายข้อ

อนูวัติ คุณแก้ว (2558) กล่าวว่า คุณภาพของแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผล มีความสำคัญมาก เพราะจะทำให้ผู้ประเมินมีความมั่นใจในผลการประเมิน และตัดสินใจผลการประเมินได้อย่างถูกต้อง มีความเชื่อถือได้ การหาคุณภาพแบบทดสอบ เพื่อที่จะทำการพัฒนา และปรับปรุงแบบทดสอบนั้นให้ดียิ่งขึ้น โดยการสร้างแบบทดสอบให้มีความเที่ยงตรงตามสิ่งที่วัด แล้วนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณานำไปทดลองใช้ เพื่อหาความยากง่าย อำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

1.1 การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบอิงกลุ่ม

1.1.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) มีวิธีหาโดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่า ข้อสอบหรือข้อคำถามแต่ละข้อ วัดเนื้อหาหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ มากน้อยเพียงใด โดยใช้เกณฑ์ในการประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item Object Congruence หรือ IOC)

1.1.2 การหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เป็นการหาว่าแบบทดสอบที่ใช้วัดผลนั้นวัดได้ตรงตามลักษณะ หรือตามทฤษฎีต่าง ๆ ของโครงสร้างในสิ่งที่วัดเพียงใด การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างทำได้ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีลักษณะที่ต้องการวัดอย่างเด่นชัด

1.1.3 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (Concurrent Validity) คือ ดัชนีที่ชี้ว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบอื่น ๆ ที่กำหนดไว้แล้วในช่วงเวลาเดียวกัน หรือมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในขณะนั้น

1.1.4 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) เป็นดัชนีของแบบทดสอบที่ใช้ในการพยากรณ์ความสามารถของนักเรียน การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ของแบบทดสอบหาได้โดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ ซึ่งเรียกว่า ตัวพยากรณ์ (Predictor) กับ

การวัดความสำเร็จของการเรียนหรือการทำงาน หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ซึ่งเรียกว่า เกณฑ์ (Criterion)

1.2 การหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบอิงเกณฑ์

1.2.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ใช้วิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item Object Congruence หรือ IOC) เช่นเดียวกับการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแบบอิงกลุ่ม

1.2.2 การหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เป็นการหาว่านักเรียนที่มีความรอบรู้ จะทำข้อสอบข้อนั้นได้ ส่วนนักเรียนที่ไม่มีความรอบรู้ จะทำข้อสอบข้อนั้นไม่ได้ ซึ่งมีวิธีการหา คือ วิธีของคาร์เวอร์ (Carver) และหาค่าสหสัมพันธ์แบบฟี (Phi-Correlation)

2. ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

2.1 การหาค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม

2.1.1 การหาค่าความยาก เป็นการหาสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกข้อนั้น เมื่อเทียบกับจำนวนคนทั้งหมดที่ตอบคำถามข้อนั้นถูก ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ p ค่าความยาก จะมีค่าตั้งแต่ 0.00 - 1.00 ถ้า p เข้าใกล้ 1.00 แสดงว่าข้อสอบนั้นง่าย แต่ถ้า p เข้าใกล้ 0 แสดงว่าข้อสอบนั้นยาก

2.1.2 การหาค่าอำนาจจำแนก เป็นการหาประสิทธิภาพของข้อสอบ ในการจำแนกนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ สัญลักษณ์ที่ใช้ คือ r มีค่าตั้งแต่ -1.00 ถึง +1.00 ถ้าค่าเป็น + แสดงว่ากลุ่มสูงตอบถูกมากกว่ากลุ่มต่ำ แต่ถ้าค่าเป็น - แสดงว่ากลุ่มสูงตอบถูกน้อยกว่ากลุ่มต่ำ

2.2 การหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอิงเกณฑ์ มีดังนี้

2.2.1 การหาค่าดัชนีความไวของข้อสอบ (Sensitivity Index)

2.2.2 วิธีของเบรนนอน (Brennan)

3. การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3.1 การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงกลุ่ม หมายถึง ความคงที่ในการวัดคะแนนที่สอบได้แต่ละครั้ง จะได้คะแนนใกล้เคียงกัน การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีหลายวิธี ได้แก่

3.1.1 การหาความเชื่อมั่นด้วยการสอบซ้ำ (Test-Retest Reliability) เป็นการหาความเชื่อมั่นแบบทดสอบ โดยการนำแบบทดสอบฉบับเดียว ไปสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียว 2 ครั้ง ในเวลาต่างกัน โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1-2 สัปดาห์ แล้วนำผลของการสอบทั้งสองครั้งมาหาความสัมพันธ์

3.1.2 การหาความเชื่อมั่นด้วยการใช้แบบทดสอบที่คล้ายกัน (Equivalent-Forms Reliability) คือ แบบทดสอบ 2 ฉบับ ที่มีลักษณะต่อไปนี้อยู่เหมือนกัน คือ วัดเนื้อหาเดียวกัน จำนวนข้อ ค่าสถิติต่าง ๆ ค่าชี้แจงการสอบ การให้คะแนน และการแปลผลคะแนน

3.1.3 การหาความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่งแบบทดสอบ (Split-Half Reliability) เป็นการหาความเชื่อมั่นของความสอดคล้องภายในของแบบทดสอบ วิธีนี้มีข้อดีตรงที่สามารถป้องกันความคลาดเคลื่อนจากการวัดได้

3.1.4 การหาความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีการของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Method) การหาความเชื่อมั่นนี้จะใช้แบบทดสอบฉบับเดียวไปทดสอบกับผู้สอบครั้งเดียว โดยมีการให้คะแนน เป็นระบบ 0-1 คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน

3.1.5 การหาความเชื่อมั่นด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) การหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแบบอัตนัย ที่ให้คะแนนไม่เป็น 1 กับ 0 แต่อาจจะให้คะแนนข้อละ 5 คะแนน หรือ ข้อละ 10 คะแนน หรืออาจเป็นอย่างอื่น

3.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแนวอิงเกณฑ์

3.2.1 ความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องในการตัดสินใจ (Decision - Consistency Reliability) เป็นการหาความเชื่อมั่น โดยนำแบบทดสอบฉบับเดียวทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียว แต่สอบ 2 ครั้ง หรือใช้แบบทดสอบคู่ขนานกัน 2 ฉบับ ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มเดียว

3.2.2 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จากการทดสอบเพียงครั้งเดียวตามวิธีของโลเวตต์ (Lovett Method) เป็นการหาความเชื่อมั่น โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวทดสอบนักเรียนครั้งเดียว แล้วคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

สรุปได้ว่าการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการหาคุณภาพของเครื่องมือของการวัดผล เพื่อช่วยให้ผลการวัดมีความถูกต้อง ชัดเจน ครอบคลุม มีความเชื่อถือได้ ทำให้ผู้ประเมินมีความมั่นใจในผลการประเมิน และตัดสินผลการประเมินได้อย่างถูกต้อง โดยหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความยากง่าย อำนาจจำแนก และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

จิรัชญา อุ่นอกพันธ์ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความสุขในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนริม-ป่าคาประชานุเคราะห์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน แบบประเมินความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง Places ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังเรียนด้วยกิจกรรม การเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พัชรินทร์ สีนจะโปะ (2560) ได้ศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1. เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ก่อนเรียนและหลังเรียน 2. เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน (BBL) หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างที่ได้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 คน โรงเรียนบ้านหลุมเงินอำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ข้อ แบบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ และแบบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า 1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.63 คิดเป็นร้อยละ 25.25 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.58 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 35.75 คิดเป็นร้อยละ 71.50 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.76 มีคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเท่ากับ 23.12 คิดเป็นร้อยละ 46.24 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 และความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน หลังเรียนไม่สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัจฉราพรรณ โพธิ์ตุ่น (2560) ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านท่าบ่อ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 36 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบเลือกตอบ ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุจิเรจ แก้วพินิจ (2562) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 2) เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสายสมร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 จำนวน 15 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการ

เรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตามแนวคิดสมองเป็นฐาน จำนวน 5 แผน 2) แบบวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน จำนวนร้อยละ 86.66 มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิราพรรณ บุรณพันธ์ (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน 3) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน 4) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลทัพทัน จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน จำนวน 12 ชั่วโมง มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด แบบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียน เฉลี่ยร้อยละ 23.03 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน เฉลี่ยร้อยละ 34.43 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หนึ่งฤทัย เขียวสวัสดิ์, วิจิต สุรัตน์เรืองชัย, และปริญญา ทองสอน (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับนักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษแบบปกติ

3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลวัดกลางดอนเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 31 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 31คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ระยะเวลาในการทดลอง 12 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบปกติแบบวัดทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบ Dependent Sample t-test และ Independent Sample t-test ผลการวิจัย พบว่า 1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL)ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด

รัตน์วิสาณ งามสม (2560ก) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน(BBL) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกะทู้มูแบน จังหวัดสมุทรสาคร ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ (อ 13101) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 38 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายจากการจับสลาก (Simple Random Sampling) ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 คาบเรียน รวม 16 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 8 แผน 2)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ 3) แบบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษทางตรง 1 ข้อ 4) แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า 1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกะทู้มูแบน จังหวัดสมุทรสาครหลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีระดับสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกะพุมแบน จังหวัดสมุทรสาคร หลังการ เรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 และ3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกะพุมแบน จังหวัดสมุทรสาคร มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) อยู่ในระดับมาก

ธนาภรณ์ จันทรประดิษฐ์ (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมอง เป็นฐานที่มีต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การศึกษา ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน 2) เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการ เรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน การศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียน เทศบาลวัดธรรมมาถรรพต สังกัดเทศบาลนครนครสวรรค์ จำนวน 29 คนได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง แบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษตาม แนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน จำนวน 6 แผน ที่มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.67, S.D. = 0.31) และ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่มีค่าความเที่ยงตรงระหว่าง 0.67-1.00 ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.57-0.90 ค่าอำนาจ จำแนกระหว่าง 0.20-0.41 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.45 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบแบบที่กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกันและการทดสอบแบบที่ กรณีกลุ่มเดียว ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยก่อน เรียนเท่ากับ 10.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.59 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 21.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.29 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 22.21 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

โฮเก้ (Hoge, 2003) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการรวบรวมผลของการเรียนรู้ตามแนว การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning) และการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน การเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองนั้น เป็นการเน้นให้มนุษย์เรียนรู้ได้ดีที่สุด เมื่อมีแนวการสอนที่ทำให้สมองของนักเรียนทำงานได้ดี อย่างไรก็ตามรูปแบบการสอนที่พบเสมอ ๆ คือ การจัดประสบการณ์ให้นักเรียนโดยการเรียนรู้แบบท่องจำ จึงทำวิจัยในชั้นเรียนที่นำแนวคิด พัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองและความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ครูปฐมวัยได้ใช้ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ ตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองในการ ส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนชั้นประถมต้นให้อ่านออกเขียนได้ ใช้วิธีการวิจัยในโรงเรียนตำบลเล็กๆ

ด้วยรูปแบบการสอน แบบสืบสวนด้วยการออกแบบเทคนิคการศึกษาเรียนรู้ ธรรมชาติของสัตว์และพืช ปีการศึกษา 2544 -กุมภาพันธ์ 2545 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนสามารถอ่านออกเขียนได้ ทำให้เห็นความสำคัญของสมองที่พัฒนาตามธรรมชาติทางการเรียนรู้ เทคนิคการเรียนรู้ โดยอาศัยแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองเป็นตัวช่วยส่งเสริมและพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาได้อย่างแน่นอน ดังนั้นครูและผู้บริหารควรร่วมมือจัดสภาพและฝึกหัดให้นักเรียนพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น

ออซเดน, และกุลเตอร์คิน (Ozden, & Gultekin, 2008) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนของความรู้ ในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนของความรู้ในการทดลองนี้มีรูปแบบการวิจัยคือ Pretest-Posttest control design ทำการวิจัยในปี 2004 - 2005 ที่โรงเรียนประถมที่ชื่อ Kutahya Abddurrahman Pasa ในเมือง Kutahya ประเทศตุรกี ซึ่งกลุ่มประชากรมี 2 ห้องเรียน คือ 5-A จำนวน 22 คน ซึ่งใช้เวลาในการศึกษา 11 วัน คิดเป็น 66 จำนวน 18 ชั่วโมง ตลอดกระบวนการวิจัยกลุ่มควบคุมจะได้รับการเรียนการสอนโดยใช้สมองเป็นฐาน ขณะที่กลุ่มควบคุมได้รับการเรียนการสอนแบบปกติ ผลการวิเคราะห์การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่ากลุ่มที่สอนโดยการเรียนการสอนโดยใช้สมองเป็นฐานและกลุ่มที่สอนแบบปกติมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซาเลม อัชราฟ อัตตะ โมฮาเหม็ด ซาฟีน (Salem Ashraf Atta Mohamed Safein, 2017) ได้ศึกษาการดึงดูดนักเรียน ESP ด้วยการใชรูปแบบการสอนตามแนวคิดสมองเป็นฐาน (Brain-based Learning: BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และสร้างแรงจูงใจในการจำคำศัพท์ การศึกษาในรูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจ มีความกระตือรือร้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน การสอน ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน ทำให้ผู้เรียนมีความเป็นธรรมชาติ มีแรงจูงใจในการเรียนเชิงบวก และทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เครื่องมือของการศึกษาในครั้งนี้ คือ การทดสอบทักษะการฟัง การทดสอบความจำคำศัพท์ ซึ่งอ้างอิงมาจาก Robert Gardener กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนสาขาวิชาธุรกิจ จำนวน 36 คน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ด้วยสมองเป็นฐานเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการพัฒนาทักษะการฟังและการจำคำศัพท์ นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ทักษะภาษา

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะทักษะการพูดและการฟัง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสื่อสาร จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารทั้งทักษะการพูด การฟังการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดนี้ และมีงานวิจัยจากต่างประเทศที่แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานนั้นช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยังส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้-ความจำระยะยาว และสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างมีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงเชื่อมั่นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานเป็นแนวทางที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่สมองกำลัง

พัฒนาอย่างเต็มที่ ถือเป็นช่วงเวลาทองของการเรียนรู้ หากนักเรียนได้รับการกระตุ้นและสนับสนุนอย่างเหมาะสม พัฒนาทักษะพื้นฐานด้านภาษาได้อย่างมั่นคงและต่อยอดได้อย่างยั่งยืนในอนาคต

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ศึกษาภูมิหลัง แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. แบบแผนการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 7 ห้องเรียน รวม 258 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมด 4 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Fabulous Food แผนการจัดการเรียนรู้ละ 3 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 ชั่วโมง ดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 My Yummy Food!	จำนวน 3 ชั่วโมง
1.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 I Like to Eat!	จำนวน 3 ชั่วโมง
1.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 It's on the table!	จำนวน 3 ชั่วโมง
1.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Healthy Food, Happy Me!	จำนวน 3 ชั่วโมง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเนื้อหาที่ได้จากการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

(ภาษาอังกฤษ) ซึ่งเป็นแบบประเมินทักษะการพูดแบบปฏิบัติ (Oral Performance Test) เป็นรูปภาพให้นักเรียนเลือกจำนวน 4 ข้อ ให้นักเรียนสุ่มเลือกเพียง 1 ข้อ แล้วให้นักเรียนพูดปากเปล่าบรรยายภาพให้ครอบคลุมตามเนื้อหา คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนมา ซึ่งกำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความถูกต้อง 2) ความคล่องแคล่ว 4) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด รวมทั้งสิ้น 20 คะแนน

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามเนื้อหาที่ได้จากการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ซึ่งเป็นแบบทดสอบมีรูปภาพและบทสนทนา เป็นแบบถาม-ตอบ และเติมบทสนทนาสั้นๆ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

2.3 แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 13101) ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ ด้านการวัดและประเมินผล โดยใช้รูปแบบมาตราส่วน 5 ระดับ ได้แก่ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย และพึงพอใจน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัดจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับหน่วยการเรียนรู้ เพื่อนำไปกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ต 1.2 ป.3/4 พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อนตามแบบที่ฟัง

ต 1.2 ป.3/5 บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

1.3 กำหนดเนื้อหา วิเคราะห์สาระการเรียนรู้และตัวชี้วัด จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เพื่อมาใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้เนื้อหาหน่วยการเรียนรู้เรื่อง Fabulous Food การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละแผนการจัดการ

เรียนรู้ใช้เวลา 3 ชั่วโมง ใช้เวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์ รวมระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 ชั่วโมง
รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตาราง 2 ตัวอย่างแสดงการออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐานและตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Food!	ต 1.1 ป.3/4 พุดขอและให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตามแบบที่ฟัง ต 1.1 ป.3/5 บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว หรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง	1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง 4. นักเรียนสามารถพุดประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ เกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง	1. ขึ้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) โดยครูจัดกิจกรรมบริหารสมอง (Brain-Gym) ดังนี้ 1.1 กิจกรรมแนะนำคำศัพท์ พร้อมท่าทาง 1.2 กิจกรรมครูพุดนักเรียนทำท่าทางพร้อมออกเสียง 1.3 กิจกรรมถามความจำ - ครูถาม: “What is this?” + ทำท่าทางและนักเรียนยกมือและตอบคำศัพท์ 1.4 ทายคำศัพท์ผลไม้แต่ละรูปภาพจากวิดีโอ 2. ขึ้นเรียนรู้(Presentation) 2.1 นำเสนอคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับผลไม้ชนิดต่างๆ โดยใช้ Canva Presentation 2.2 ครูสะกดและออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละคำ และนักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามครู จากนั้นให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง โดยคุณครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน 2.3 ครูจึงนำเสนอโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับผลไม้ อธิบายหลักการใช้ประโยคการใช้	3 ชั่วโมง

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐานและตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
			a/an พร้อมยกตัวอย่างประกอบ	
			2.4 ครูทบทวนการใช้ประโยคในการถามและตอบเกี่ยวกับผลไม้ โดยครูถามคำถามและให้นักเรียนตอบคำถาม	
			3. ขั้นฝึก (Practice)	
			3.1 นักเรียนเล่นเกม Fruit is all around! ใช้บัตรตัวอักษร a-z เรียงคำศัพท์ให้ถูกต้องตามรูปภาพและใช้ห่วงฮูลาฮูปลำเลียงบัตรตัวอักษรกลุ่มใดเรียงคำศัพท์ได้ครบแล้วตะโกนประโยค “It is a/an.....”	
			3.2 ครูให้คะแนนกลุ่มที่ชนะการแข่งขัน	
			4. ขั้นสรุป (Wrap-up)	
			4.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและทบทวนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ การใช้ประโยคในการถามและตอบ โดยให้นักเรียนดูรูปภาพและตอบคำถามคุณครูทีละคน	
			4.2 ครูตรวจสอบความถูกต้องของการใช้คำศัพท์และการใช้ประโยคในการตอบคำถามขอหาพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ให้แก้ไขและอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคำตอบที่ถูกต้องในทันที	

ตาราง 2 (ต่อ)

ชื่อแผนการจัดการเรียนรู้	มาตรฐานและตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
			5. ชื่นนำไปใช้ (Production)	
			5.1 นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit! เป็นรายบุคคล	
			5.2 ครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนคำศัพท์ และประโยคของนักเรียน และประเมินผลชิ้นงานเป็นรายบุคคล	
			5.3 ให้นักเรียนตัวแทน 3-4 คน ออกมานำเสนอชิ้นงานของตนเองหน้าชั้นเรียน โดยครูเสริมแรงเชิงบวก โดยการเพิ่มคะแนนในการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมให้กับนักเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกล้าคิดและมีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษา	
			5.4 ครูตรวจสอบความถูกต้องของชิ้นงาน	

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน วิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

- 1.4.1 ชื่อเรื่อง
- 1.4.2 มาตรฐานการเรียนรู้
- 1.4.3 ตัวชี้วัด
- 1.4.4 สาระสำคัญ
- 1.4.5 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.4.6 สาระการเรียนรู้
- 1.4.7 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
- 1.4.8 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 1.4.9 กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

เรียนรู้ บริบท	ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) เพื่อเตรียมสมองของผู้เรียนให้พร้อมรับการ
	ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation) นำเสนอเนื้อหาใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจใน
ชัดเจน	ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) ฝึกฝนทักษะให้เกิดความมั่นใจและแม่นยำ
	ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Wrap Up) ผู้เรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความ

ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้อย่างอิสระ ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง

1.4.10 ภาระงาน / ชิ้นงาน

1.4.11 สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1.4.12 การวัดและประเมินผล

1.4.13 ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

1.4.14 บันทึกหลังการสอน

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อ พิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบแต่ละส่วนของแผนการจัดการเรียนรู้ ตัวชี้วัดสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ ภาระงาน/ชิ้นงาน สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เวลา เครื่องมือในการวัดและประเมินผล ภาษาที่ใช้ และปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบประเมินชนิดอัตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบ ความถูกต้องและเหมาะสมของเครื่องมือ พิจารณาความสอดคล้องระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และวิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดประเมินผล รวมถึงความถูกต้องเหมาะสมของภาษาผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) ดร.รุ่งนภา สังสอาด ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

2) ดร.จรรพวรรณ นิมตลุง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

3) นายสนอง เพ็งบุญ วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ ข้าราชการบำนาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

4) นางนันทกานต์ จันทร์หอม วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

5) นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

1.7 ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย แล้วนำผลไปเทียบเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยซึ่งมี 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด

(ภาคผนวก จ)

1.8 ดำเนินการปรับปรุง แก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.9 จัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คู่มือครู แบบเรียน และวิธีสร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และศึกษาเนื้อหา และความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล

2.2 สร้างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีความสอดคล้องกับบทเรียนตามตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 4 แผน โดยสร้างแบบประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบประเมินทักษะการพูดแบบปฏิบัติ (Oral Performance Test) จำนวน 4 ข้อ ดังตาราง

ตาราง 3 ตารางแสดงจำนวนข้อสอบของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ
My Yummy Fruit!	1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง	1
I Like to Eat!	1. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารพื้นฐานเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาหารได้ 3. นักเรียนสามารถพูดประโยคที่แสดงความชอบและไม่ชอบได้อย่างถูกต้อง	1
It's on the table!	1. นักเรียนสามารถระบุรูปภาพเพื่อบอกตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับผักชนิดต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถพูดเพื่อระบุตำแหน่งของอาหารโดยใช้คำบุพบทบอกตำแหน่ง (Prepositions of Place) ได้อย่างถูกต้อง	1
Healthy Food, Happy Me!	1. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารประเภทต่าง ๆ ที่ดีต่อสุขภาพและไม่ดีต่อสุขภาพเป็นภาษาอังกฤษได้ 2. นักเรียนสามารถแยกประเภทอาหารว่าเป็น Healthy food หรือ Unhealthy food ได้อย่างถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถพูดประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ เกี่ยวกับอาหารได้อย่างถูกต้อง	1

2.3 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้กับตัวชี้วัด รวมทั้งความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วจึงนำไปปรับปรุง แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.4 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุง แก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าแบบประเมินนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด

- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบประเมินนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
 -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบประเมินนั้นไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
 ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) ดร.รุ่งนภา สังสอาด ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 ประถมศึกษาสิงห์บุรี

2) ดร.จารุวรรณ นิมิตลึง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี วิทยฐานะชำนาญ
 การพิเศษ

3) นายสนอง เพ็งบุญ วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ ข้าราชการบำนาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญ
 ทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

4) นางนันทกานต์ จันทร์หอม วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็น
 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

5) นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี
 เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

2.5 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาคัดเลือกแบบ
 ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ไว้ใช้
 (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561) พบว่าแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าดัชนีความสอดคล้อง
 (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 (ภาคผนวก จ) และปรับปรุง แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.6 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่แก้ไข ปรับปรุงแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับ
 จริง แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่
 กลุ่มตัวอย่าง ที่เคยเรียนเรื่อง Fabulous Food มาแล้ว จำนวน 29 คน โดยผู้วิจัยและครูผู้สอนวิชา
 ภาษาอังกฤษอีก 1 คน เป็นผู้ประเมินให้คะแนน

2.7 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการใช้สูตร
 สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) มีค่า 0.7 ขึ้นไปถือ
 ว่ามีคุณภาพใช้ได้ พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับ 0.73
 (ภาคผนวก จ)

2.8 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว เสนอ
 ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.9 ศึกษาหลักการวัดและประเมินผลจากหลักสูตรกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
 (ภาษาอังกฤษ) และเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์เกณฑ์การ
 ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การพิจารณาระดับคุณภาพ รายละเอียดดังตาราง

ตาราง 4 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
1. ความ ถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง ออก เสียงเน้นหนัก ในคำ/ ประโยคอย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง มีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ และ ประโยคได้ ถูกต้อง เป็น ส่วนใหญ่ ขาดการ ออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียง คำและ ประโยคผิด หลักการ ออกเสียง ทำให้ สื่อสาร ไม่ได้	2	8
2. ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสาร ได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็น ช่วงๆทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บาง คำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
3. การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่านไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ	พูดได้น้อย มาก	1	4
รวม					5	20

ตาราง 5 แสดงเกณฑ์การพิจารณาระดับคุณภาพที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น

การประเมินรวมทุกประเด็น (คะแนนเต็ม 20 คะแนน)	การประเมินเป็นรายประเด็น (คะแนนเต็ม 8 คะแนน)	การประเมินเป็นรายประเด็น (คะแนนเต็ม 4 คะแนน)
ช่วงคะแนน 17 - 20 คะแนน	ช่วงคะแนน 7 - 8 คะแนน	4 คะแนน ระดับคุณภาพ ดีเยี่ยม
ระดับคุณภาพ ดีเยี่ยม	ระดับคุณภาพ ดีเยี่ยม	3 คะแนน ระดับคุณภาพ ดี
ช่วงคะแนน 13 - 16 คะแนน	ช่วงคะแนน 5 - 6 คะแนน	2 คะแนน ระดับคุณภาพ พอใช้
ระดับคุณภาพ ดี	ระดับคุณภาพ ดี	1 คะแนน ระดับคุณภาพ
ช่วงคะแนน 9 - 12 คะแนน	ช่วงคะแนน 3 - 4 คะแนน	ปรับปรุง
ระดับคุณภาพ พอใช้	ระดับคุณภาพ พอใช้	
ต่ำกว่า 9 คะแนน	ช่วงคะแนน 1-2 คะแนน	
ระดับคุณภาพ ปรับปรุง	ระดับคุณภาพ ปรับปรุง	

2.10 นำเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความสอดคล้องของประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนน รวมทั้งความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วจึงนำไปปรับปรุง แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.11 นำเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุง แก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของประเด็นการประเมินแต่ละข้อกับเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นตรงกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด
 - 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นตรงกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด
 - 1 เมื่อแน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นไม่ตรงกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด
- ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) ดร.รุ่งนภา สังสอาด ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

2) ดร.จารุวรรณ นิมตลุง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

3) นายสนอง เพ็งบุญ วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ ข้าราชการบำนาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

4) นางนันทกานต์ จันทร์หอม วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

5) นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

2.12 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาคัดเลือกเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00

ไว้ใช้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561) พบว่าเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 (ภาคผนวก จ) และปรับปรุง แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.13 นำเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ศึกษาเนื้อหา และความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล

3.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล และแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่นักเรียนแสดงความสามารถในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด โดยการถาม-ตอบและเติมบทสนทนาแบบสั้น ๆ

3.3 วิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเป็นหลักในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง Fabulous Food ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี โดยทำการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัยตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy - Revised) ในด้านความรู้ความจำ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2555)

3.4 สร้างตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบถาม-ตอบและแบบเติมบทสนทนาแบบสั้นๆ โดยให้ครอบคลุมกับเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่อง Fabulous Food โดยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก (Multiple choices) จำนวน 30 ข้อ แต่ต้องการใช้จริง 20 ข้อ

ตาราง 6 แสดงจำนวนข้อสอบที่สอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้และพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ			นำไปใช้จริง
	การจำ	การเข้าใจ	การประยุกต์ใช้	
1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	1	2		3
2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง		1		1
3. นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง		3		3

ตาราง 6 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ			รวม	นำไปใช้จริง
	การจำ	การเข้าใจ	การประยุกต์ใช้		
4. นักเรียนสามารถเขียนประโยคเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง	1	2		3	3
5. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำบุพบทบอกตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
6. นักเรียนสามารถระบุรูปภาพเพื่อบอกตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
7. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับผักชนิดต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
8. นักเรียนสามารถพูดเพื่อบอกตำแหน่งของอาหารโดยใช้คำบุพบทบอกตำแหน่ง (Prepositions of Place) ได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
9. นักเรียนสามารถเขียนประโยคเพื่อบอกตำแหน่งของอาหารได้อย่างถูกต้อง	1	1		2	2
10. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารพื้นฐานเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	1			1	1
11. นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารได้	1			1	1
12. นักเรียนสามารถพูดประโยคที่แสดงความชอบและไม่ชอบได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
13. นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความชอบของตนเองและของเพื่อนได้		1	2	3	3
14. นักเรียนสามารถเขียนประโยคเพื่อบอกความชอบและไม่ชอบของตนเองได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
15. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารประเภทต่าง ๆ ที่ดีต่อสุขภาพและไม่ดีต่อสุขภาพเป็นภาษาอังกฤษได้		1		1	1
16. นักเรียนสามารถแยกประเภทอาหารว่าเป็น Healthy food หรือ Unhealthy food ได้อย่างถูกต้อง		1		1	1
17. นักเรียนสามารถพูดประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ เกี่ยวกับอาหารได้อย่างถูกต้อง		3		3	3
18. นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ เกี่ยวกับอาหารได้อย่างถูกต้อง			1	1	1

ตาราง 6 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ				นำไปใช้จริง
	การจำ	การเข้าใจ	การประยุกต์ใช้	รวม	
19. นักเรียนสามารถฟังคำสั่งและปฏิบัติตามกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารและสุขภาพได้			1	1	1
รวม	5	21	4	30	30

3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ที่สร้างขึ้น นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และความสอดคล้องของสาระการเรียนรู้กับตัวชี้วัด รวมทั้งความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
 - 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
 - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) ดร.รุ่งนภา สังสอาด ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

2) ดร.จารุวรรณ นิมตลุง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

3) นายสนอง เพ็งบุญ วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ ข้าราชการบำนาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

4) นางนันทกานต์ จันทร์หอม วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

5) นางสาวขวัญฤตา ทองคำปั้น วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

3.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย แล้วพิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 ไว้ใช้ (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60-1.00 (ภาคผนวก จ)

3.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุง แก้ไข ตามคำแนะนำ

3.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ที่แก้ไข ปรับปรุงแล้ว จัดพิมพ์เป็นฉบับจริง แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ที่เคยเรียนเรื่อง Fabulous Food มาแล้ว จำนวน 29 คน

3.10 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 50% (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2561) จากนั้นเลือกแบบทดสอบจำนวนหนึ่งเฉพาะข้อที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ที่ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.55-0.72 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.27-0.73 (ภาคผนวก จ)

3.11 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ที่ผ่านการคัดเลือกหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) มีค่า 0.7 ขึ้นไปถือว่ามีความน่าเชื่อถือ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563) พบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 (ภาคผนวก จ)

3.12 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food จำนวน 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 วิเคราะห์โครงสร้างของประเด็นที่ต้องการวัดต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

4.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบวัดความพึงพอใจ การสร้างแบบสอบถาม ตัวอย่างแบบวัดความพึงพอใจจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ

4.3 สร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีการจัดลำดับความเหมาะสมกับโครงสร้างทางความคิดของนักเรียนเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบสอบถามในด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมิน จำนวน 18 ข้อ โดยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามรูปแบบของ Likert แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง พึงพอใจมาก

3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

2 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

มีเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50	หมายถึง	พึงพอใจ
ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50	หมายถึง	ไม่พึงพอใจ
ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50	หมายถึง	ไม่พึงพอใจมาก

4.4 นำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ภาษาที่ใช้ ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ปรับปรุง แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.5 นำแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ที่ได้ปรับปรุง แก้ไขเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

- 1) ดร.รุ่งนภา สังสอาด ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสิงห์บุรี
- 2) ดร.จารุวรรณ นิมิตลุง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
- 3) นายสนอง เพ็งบุญ วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ ข้าราชการบำนาญ เป็นผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
- 4) นางนันทกานต์ จันทร์หอม วิทยฐานะครูเชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
- 5) นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน โดยมีเกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

- +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นสอดคล้องคุณลักษณะที่ต้องการวัดความพึงพอใจ
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อความนั้นสอดคล้องคุณลักษณะที่ต้องการวัดความพึงพอใจ
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อความนั้นไม่สอดคล้องคุณลักษณะที่ต้องการวัดความพึงพอใจ

4.6 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2551) มีค่าระหว่าง 0.5-1.0 ถือว่าใช้ได้ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 (ภาคผนวก จ) และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ

4.7 พิมพ์แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ, 2538) ดังนี้

T ₁	X	T ₂
----------------	---	----------------

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

T₁ หมายถึง การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 29 โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทำหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

2. ผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน และเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจ และเพื่อให้ นักเรียนได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้อง

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้สร้างขึ้น เรื่อง Fabulous Food เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3/1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แล้วบันทึกคะแนนนักเรียนไว้เป็นรายบุคคล เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ใช้เวลาแผนการจัดการเรียนรู้ละ 3 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง รวมเวลาในการทดลอง 2 สัปดาห์

5. เมื่อดำเนินการจัดการเรียนรู้ครบตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ที่สร้างขึ้น เรื่อง Fabulous Food เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นการทดสอบหลังเรียน (Post-test) แล้วบันทึกผลการทดสอบให้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) เป็นรายบุคคล นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์วิธีทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

6. นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 หัวข้อ ไปประเมินทักษะการพูดกับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนแต่ละคนจับสลากเลือกเพียง 1 ข้อ โดยผู้วิจัยกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 1 คน เป็นผู้ประเมินให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินทักษะการ

พูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) แล้วนำผลไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับคุณภาพ 4 ระดับได้แก่ ดีเยี่ยม ดี พอใช้ และปรับปรุง

7. เมื่อดำเนินการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษครบแล้ว ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามแบบวัดความพึงพอใจ ตรวจให้คะแนนนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งเกณฑ์ในการพิจารณาความพึงพอใจ ควรมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากขึ้นไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมาทำการวิเคราะห์ทางสถิติ ซึ่งข้อตกลงเบื้องต้นในการใช้สถิติ t-test ได้แก่ ข้อมูลอยู่ในมาตราอันตรภาค (Interval Scale) กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มจากประชากรที่มีการแจกแจงแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมแต่มีคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน ค่าของตัวแปรตามเป็นอิสระต่อกัน การแจกแจงของความแตกต่างระหว่างข้อมูลเป็นแบบปกติและไม่ทราบค่าความแปรปรวนของประชากร ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ใช้สถิติทดสอบแบบที่ (t-test) ตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ใช้สถิติทดสอบแบบที่ (t-test) ตามสมมติฐานข้อที่ 2

3. การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใช้สถิติพื้นฐานโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

4. การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยใช้สูตร (มนสิข สิริสมบุญ, 2554)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคะแนนทั้งหมด

1.2 ร้อยละ (Percentages, %) โดยใช้สูตร (มนสิข สิริธิตสมบุญ, 2554)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	f แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงเป็นค่าร้อยละ
	N แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด
	P แทน	ค่าร้อยละ

1.3 หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยใช้สูตร (มนสิข สิริธิตสมบุญ, 2554)

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละด้านยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.1 การหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2559) ดังนี้

$$p = \frac{P_H + P_L}{2n}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยากง่าย
	P_H	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

ดัชนีความยากง่าย (p) ที่ยอมรับได้อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80

2.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2559) ดังนี้

$$r = \frac{P_H - P_L}{n}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	P_H	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
	P_L	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

เกณฑ์อำนาจจำแนก (r) ที่ยอมรับได้มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.3 หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัด ความพึงพอใจของนักเรียน (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	R	แทน	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรคำนวณ KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ซึ่งมีสูตร คำนวณดังนี้ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อนั้น
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อนั้น
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษและแบบวัดความ พึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวความคิดการใช้สมองเป็นฐาน เป็นแบบสอบถาม มาตรฐานส่วนประมาณค่า มีวิธีการคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งมีสูตรคำนวณดังนี้ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	k	แทน	จำนวนข้อคำถามทั้งหมด
	s_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมด

2.6 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ซึ่งมีสูตรคำนวณดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2564)

$$r_{xy} = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{(n \sum X^2 - (\sum X)^2)(n \sum Y^2 - (\sum Y)^2)}}$$

เมื่อ	R_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน
	X	แทน	คะแนนของข้อมูลชุดแรก
	Y	แทน	คะแนนของข้อมูลชุดที่สอง
	N	แทน	จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ใช้วิธีการทดสอบทางสถิติแบบที (t - test for one sample) โดยการใช้การทดสอบสมมติฐานแบบทางเดียว (1-tailed) เพื่อเปรียบเทียบผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food กับเกณฑ์ร้อยละ 70 (ไพศาล วรคำ, 2564)

$$t = \frac{\bar{X} - \mu_0}{\frac{S}{\sqrt{n}}} : df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่พิจารณาใน t - Distribution
	$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบ
	μ_0	แทน	เกณฑ์ค่าเฉลี่ยที่ตั้งไว้ ($\mu_0 = 70\%$)
	S	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบ
	n	แทน	จำนวนผู้เรียน

3.2 ใช้วิธีการทดสอบทางสถิติแบบที (t-test for Dependent Samples) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food (นันทิมา นาคาพงษ์, 2559)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} : df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาแจกแจงแบบ t
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 4 ผลการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากผู้ประเมินคนที่ 1 และผู้ประเมินคนที่ 2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

$\bar{X}$	หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
N	หมายถึง จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
D	หมายถึง ผลต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
df	หมายถึง จำนวนที่สามารถเลือกได้อย่างอิสระ
t	หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาค่าที่
*	หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
μ_0	หมายถึง เกณฑ์ร้อยละที่ตั้งไว้ ($\mu_0 = 70\%$)
X	หมายถึง คะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ประเมินคนที่ 1
Y	หมายถึง คะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ประเมินคนที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม โดยใช้วิธีการทดสอบที (t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample t -test) ดังตาราง 7

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	ร้อยละ 70 (μ_0)	$\bar{x}$	S.D.	df	t
29	20	14	17.69	1.37	28	14.76*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05, $t(.05, 28) = 1.701$

จากตาราง 7 พบว่า ผลการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 17.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.37 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม โดยใช้วิธีการทดสอบที (t - test for one sample) พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food มีผลการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 (ภาคผนวก ฉ)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการทดสอบที (t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample t -test) ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

การทดสอบ	กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	df	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนเรียน	29	20	4.83	1.56	28	340	4132	27.66*
หลังเรียน	29	20	16.55	1.70	28			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05, $t(.05, 28) = 1.701$

จากตาราง 8 พบว่าผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 4.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.56 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 16.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.70 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน โดยใช้วิธีการทดสอบที (t-test) แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample t -test) พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 (ภาคผนวก ฉ)

ตอนที่ 3 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ผู้วิจัยนำคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากการวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นำไปแปลผล วิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) ดังตาราง 9 (ภาคผนวก ฉ)

ตาราง 9 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ที่	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านครูผู้สอน				
1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.21	0.62	มาก
2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถและเพศชาย-หญิงอย่างเหมาะสม	4.34	0.72	มาก
3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	4.59	0.50	มากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

ที่	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	4.31	0.47	มาก
5	ครูให้การเสริมแรงแก่กลุ่มที่ทำกิจกรรมสำเร็จสูงสุด เช่นให้คำชมเชย	4.21	0.62	มาก
รวมเฉลี่ยด้านครูผู้สอน		4.33	0.59	มาก
ด้านเนื้อหา				
6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	4.38	0.62	มาก
7	เนื้อหาตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียน	4.24	0.69	มาก
8	เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก	4.21	0.68	มาก
9	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา	4.52	0.63	มากที่สุด
รวมเฉลี่ยด้านเนื้อหา		4.34	0.65	มาก
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้				
10	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้	4.48	0.57	มาก
11	กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจของนักเรียน	4.31	0.66	มาก
12	ภาระงานที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.45	0.63	มาก
13	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยน	4.31	0.66	มาก
14	กิจกรรมการเรียนรู้มีการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	4.24	0.69	มาก
รวมเฉลี่ยด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้		4.34	0.66	มาก
ด้านการวัดและประเมินผล				
15	มีการประเมินผลการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล และของกลุ่ม	4.28	0.65	มาก
16	มีการประเมินพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียน	4.24	0.69	มาก
17	นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม	4.34	0.67	มาก
18	การประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	4.48	0.69	มาก
รวมเฉลี่ยด้านการวัดและประเมินผล		4.34	0.66	มาก
เฉลี่ยรวมทั้ง 4 ด้าน		4.34	0.64	มาก

จากตาราง 9 พบว่าความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.34, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านครูผู้สอนในรายการ

เกี่ยวกับครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.50) ด้านเนื้อหาในรายการเกี่ยวกับคือ การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.63) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในอันดับสูงสุดในรายการเกี่ยวกับ นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.57) และด้านการวัดและประเมินผลพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในอันดับสูงสุดในรายการเกี่ยวกับการประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.69)

ตอนที่ 4 ผลการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากผู้ประเมินคนที่ 1 และผู้ประเมินคนที่ 2

ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากผู้ประเมินคนที่ 1 และผู้ประเมินคนที่ 2 ที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ดังตาราง 10

ตาราง 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 1 กับคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 2 โดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

การประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	r_{xy}
ผู้ประเมินคนที่ 1	16.66	1.45	0.76*
ผู้ประเมินคนที่ 2	19.07	0.80	

* $p < .05$

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 1 มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้สรุปการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

1.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

1.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 29 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้คือ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานเรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด

3.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบประเมินทักษะการพูดแบบปฏิบัติ (Oral Performance Test) จำนวน 4 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้นักเรียนพูดเกี่ยวกับข้อที่สุ่มจับสลากได้ 1 ข้อ โดยดูรูปภาพประกอบแล้วพูดปากเปล่า บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพ ครูให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ครูสร้างไว้ โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด โดยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.73

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก เป็นแบบถาม-ตอบและการเติมบทสนทนาสั้น ๆ จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60-1.00 ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.55-0.72 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.27-0.73 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84

3.4 แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (likert) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 18 ข้อ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.80-1.00 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.77

4. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ไปทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลา 12 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 แล้วทดสอบหลังเรียน (Post-test) เก็บคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) จากนั้นทำการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยนำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ข้อ แล้วให้นักเรียนแต่ละคนจับสลากเลือกเพียง 1 ข้อ แล้วให้นักเรียนดูรูปภาพประกอบ เตรียมตัวพูดและพูดนำเสนอด้วยปากเปล่า บรรยายเกี่ยวกับรูปภาพตามเวลาที่กำหนด โดยผู้วิจัยกับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 1 คน เป็นผู้ประเมินให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้คือ

5.1 การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ใช้สถิติทดสอบแบบที (t-test) ตามสมมติฐานข้อที่ 1

5.2 การวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ใช้สถิติทดสอบแบบที (t-test) ตามสมมติฐานข้อที่ 2

5.3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใช้สถิติพื้นฐานโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

5.4 การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษระหว่างผู้ประเมินคนที่ 1 กับผู้ประเมินคนที่ 2

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถสรุปผลได้ ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 และมีคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 1 มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากผู้ประเมินคนที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก นักเรียนปฏิบัติได้จริง นักเรียนได้รับจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตามขั้นตอนดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up) เป็นขั้นเตรียมสมองของนักเรียนให้พร้อมรับการเรียนรู้ โดยครูจัดกิจกรรมบริหารสมอง (Brain-Gym) ได้แก่กิจกรรมแนะนำคำศัพท์ พร้อมท่าทาง เช่น Banana: ทำท่าปอกกล้วย + พูด “Slip!” กิจกรรมครูพูดศัพท์ นักเรียนทำท่าทางพร้อมออกเสียง กิจกรรมถามความจำ เช่น “What is this?” + ทำท่าทาง ให้นักเรียนยกมือและตอบคำศัพท์ ครูใช้สื่อวิดีโอเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนใหม่ให้นักเรียนเล่นเกมทายคำศัพท์ กิจกรรมซ่อนบัตรภาพ กิจกรรมฟังเพลง และแสดงท่าทางประกอบเพลง และครูพูดชมเชยให้กำลังใจนักเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นเรียนรู้ (Presentation) เป็นขั้นตอนที่ครูนำเสนอเนื้อหาใหม่ นำเสนอคำศัพท์ใหม่สะกดและออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละคำแล้วนักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามครู จากนั้นออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง ครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน ครูอธิบายหลักการใช้อ a/an คำบุพบทเพื่อบอกตำแหน่ง หลักการใช้อย่ถามและตอบแบบ Yes/No Question หลักการใช There is / There are โครงสร้างประโยคและอธิบายหลักการใช้อย่ถามพร้อมยกตัวอย่าง มีภาพประกอบ ครูทบทวนการใช้อย่ถามโดยใช้อย่ถามแล้วสุ่มนักเรียนให้ตอบคำถาม ครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ การใช้อย่ถาม และแก้ไข อธิบายเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นฝึกฝนทักษะโดยครูจัดกิจกรรมเป็นการเล่นเกมทายคำศัพท์ เกมวางบัตรภาพตามตำแหน่งและพูดประโยคโดยใช้อย่ถามเพื่อบอกตำแหน่ง เกม Bingo ประกอบโครงสร้างคำถาม “Do you like?” โครงสร้างคำตอบ “Yes, I do.” และ “ No, I don’t.” วางบัตรภาพตามกิจกรรม “Healthy or Unhealthy” แล้วครูให้คะแนนเป็นการให้รางวัล

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นขั้นที่นักเรียนช่วยกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ เพื่อให้เกิดความชัดเจนโดยครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและทบทวนความรู้ ใช้อย่ถามประกอบในการทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร การใช้อย่ถามในการตอบคำถาม การใช้อย่ถามเพื่อบอกตำแหน่ง การใช้อย่ถามเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับอาหารที่ชอบและไม่ชอบ การใช้อย่ถามเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับอาหารที่ดีต่อสุขภาพและไม่ดีต่อสุขภาพ และนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 5 ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้อย่างอิสระ โดยนักเรียนทำใบงาน ออกแบบเมนูอาหารกลางวันของตนเอง โดยให้นักเรียนวาดรูปจาน

ขนาดใหญ่ แบ่งครึ่งงานเป็น Healthy / Unhealthy และเขียนประโยคอย่างน้อย 2 ประโยค นักเรียนนำเสนอชิ้นงานของตนเองหน้าชั้นเรียน และครูตรวจสอบความถูกต้องและให้คะแนน ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ เคน, และเคน (Caine, & Caine, 1990) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นอุ่นเครื่อง ขั้นเรียนรู้ ขั้นฝึก ขั้นสรุป และขั้นการนำไปใช้ จะเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นแนวทางที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่สมองกำลังพัฒนาอย่างเต็มที่ ถือเป็นช่วงเวลาทองของการเรียนรู้ หากนักเรียนได้รับการกระตุ้นและสนับสนุนอย่างเหมาะสม พัฒนาทักษะพื้นฐานด้านภาษาได้อย่างมั่นคงและต่อยอดได้อย่างยั่งยืนในอนาคต มีการวัดและประเมินผลตามตามสภาพจริง เน้นการใช้เครื่องมือวัดผลเพื่อสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของผู้เรียน ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น สอดคล้องกับ เวียร์ (Wier, 1990) ได้กล่าวไว้ว่าความสามารถในการพูดต้องมีความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา สามารถพูดได้อย่างราบรื่น สื่อความหมายได้ชัดเจน สามารถพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพในการโต้ตอบสนทนา ใช้ภาษาที่เหมาะสม สามารถพูดโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนวิสาณ งามสม (2560ก) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบุรณาราม (สวราชบุรณาราม) อำเภอกะทู้มูแบน จังหวัดสมุทรสาครหลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีระดับสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุริเรจ แก้วพินิจ (2562) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน จำนวนร้อยละ 86.66 มีคะแนนความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราพรณ บุนณพันธ์ (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 34.43 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และ สอดคล้องกับงานของ ซาเลม อัชราฟ อัตตะ โมฮาเหม็ด ซาฟีน (Salem Ashraf Atta Mohamed Safein, 2017) ได้ศึกษาการดึงดูดนักเรียน ESP ด้วยการใช้รูปแบบการสอนตามแนวคิดสมองเป็นฐาน (Brain-based Learning: BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และสร้างแรงจูงใจในการจำคำศัพท์

การศึกษาในรูปแบบนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจ มีความกระตือรือร้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน การสอนตามแนวคิดสมองเป็นฐานทำให้ผู้เรียนมีความเป็นธรรมชาติ มีแรงจูงใจในการเรียนเชิงบวก และทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ด้วยสมองเป็นฐานเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการพัฒนาทักษะการฟังและการจำคำศัพท์ นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นอาศัยหลักการจัดการเรียนการสอนแบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ของ เจนเซน (Jensen, 2000) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน คือ การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของสมอง เป็นการเรียนรู้ที่ต้องตอบคำถามที่ว่าอะไรบ้างที่ดีต่อสมอง ดังนั้นความหมายจึงเป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานหรือรวบรวมความหลากหลายทักษะความรู้เพื่อนำมาใช้ในการส่งเสริมการทำงานของสมอง สอดคล้องกับสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) กล่าวว่าในการจัดการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ ควรจัดให้เหมาะสมโดยออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการพูดจากง่ายไปหายาก เพื่อลดความวิตกกังวลของนักเรียน พร้อมทั้งนักเรียนควรได้รับการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและได้ฝึกบ่อย ๆ เพื่อการสื่อสารทอดความรู้สึกรักนึกคิดและความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้น้ำเสียง อากัปกิริยาและพูดให้ถูกต้องและชัดเจนขึ้น อีกทั้งครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องในห้องเรียน ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากที่สุด พร้อมสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เน้นกระบวนการสอนที่ค่อยเป็นค่อยไปจากง่ายไปยาก ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนรู้จากการ เล่นเกมคำศัพท์ ฝึกออกเสียง ฝึกพูดสนทนา และเขียนคำศัพท์ จนเกิดความเข้าใจในบทเรียนและสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ ในการทำใบงาน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดความรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรัชญา อุ่นอกพันธ์ (2559) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ความสุขในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทรินทร์ สีนจะโปะ (2560) ได้ศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.63 คิดเป็นร้อยละ 25.25 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.58 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 35.75 คิดเป็นร้อยละ 71.50

และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.76 มีคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเท่ากับ 23.12 คิดเป็นร้อยละ 46.24 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.77 และความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนาภรณ์ จันทร์ประดิษฐ์ (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.59 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 21.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.29 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 22.21 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ โฮเก้ (Hoge, 2003) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการรวบรวมผลของการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning) และการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน การเรียนรู้ตามแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองนั้น เป็นการเน้นให้มนุษย์เรียนรู้ได้ดีที่สุด เมื่อมีแนวการสอนที่ทำให้สมองของนักเรียนทำงานได้ดี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนสามารถอ่านออกเขียนได้ ทำให้เห็นความสำคัญของสมองที่พัฒนาตามธรรมชาติทางการเรียนรู้ เทคนิคการเรียนรู้โดยอาศัยแนวคิดพัฒนาการและการเรียนรู้ของสมองเป็นตัวช่วยส่งเสริมและพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาได้อย่างแน่นอน ดังนั้นครูและผู้บริหารควรร่วมมือจัดสภาพและฝึกหัดให้นักเรียนพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนได้รับมีขั้นตอนเริ่มจากง่ายไปหายาก นักเรียนปฏิบัติได้จริง มีขั้นตอนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นไปตามขั้นตอนการทำงานของสมอง โดยเริ่มต้นจากการเตรียมสมองให้พร้อมรับการเรียนรู้ โดยครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ใช้เกม เพลง และนำเนื้อหาภาษา คำศัพท์ โครงสร้างประโยคในบทเรียนใหม่ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเช่น การฝึกอ่านออกเสียงตามครูและได้ฝึกอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ฝึกพูดเป็นโครงสร้างประโยค ฝึกการทำกิจกรรมกลุ่ม ได้ฝึกพูดตามสถานการณ์จำลองโดยใช้ภาษาที่เรียนมาให้เกิดความเข้าใจและความมั่นใจ มีการฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความเข้าใจและความชำนาญ รวมทั้งมีการสรุปสิ่งได้เรียนรู้เพื่อให้เกิดความชัดเจนระหว่างครูกับนักเรียน และเพื่อนกับเพื่อน และมีการประยุกต์ใช้ความรู้ในการทำใบงาน และฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียนซึ่งเป็นจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความตื่นตัว สนุกสนาน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความตั้งใจและความกระตือรือร้นในการเรียน ครูสอนใช้คำพูดทางบวก ช่วยลดความกังวลใจของนักเรียน ทำให้สมองทำงานได้ดี ครูมีการใช้สื่อหลากหลายในการสอน เพื่อดึงดูดความสนใจและมีความพร้อมที่จะเรียน ส่งผลให้นักเรียนชอบเรียนภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่เรียนแล้วสนุก ไม่น่าเบื่อและสามารถใช้

ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ โกวิท ประวาลพุกษ์ (2549) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้เช่นเดียวกันคือ การสร้างบรรยากาศโดยการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำชั้น ถ้านักเรียนได้หัวเราะออกซิเจนจะเข้าไปในเลือดมากทำให้สมองทำงานได้ดี สอนโดยใช้คำพูดทางบวกจะช่วยลดความกังวลใจของผู้เรียน ทำให้สมองทำงานได้ดี นอกจากนี้การใช้สื่อหลากหลายในการสอน เพื่อดึงดูดความสนใจและมีความพร้อมที่จะเรียน สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานและนำไปสู่ความพึงพอใจในการเรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตน์วิสาณ งามสม (2560ก) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาครหลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีระดับสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร หลังการเรียนโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราษฎร์บำรุง (ไสวราษฎร์อุปถัมภ์) อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ หนึ่งฤทัย เขียวสวัสดิ์, วิจิต สूरตันเรืองชัย, และปริญญญา ทองสอน (2564) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ต้องใช้ระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้นานพอสมควร นักเรียนจึงจะเกิดทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

1.2 นักเรียนบางคนที่ทำกิจกรรมตามใบงานไม่ทันเพื่อน ครูควรกระตุ้น และให้คำแนะนำแก่นักเรียน หรือใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ และให้นักเรียนได้เรียนรู้ไปพร้อมกับเพื่อน ไม่รู้สึกเบื่อ

1.3 ในการพัฒนาความกล้าแสดงออกและการแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน ครูควรเน้นกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษและเปิดโอกาสให้นักเรียนกล้าแสดงออกและได้แสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูดในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ ฝึกซ้ำ ๆ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เพื่อพัฒนาในทักษะทางภาษาอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนในระดับประถมศึกษา

2.2 ควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานบูรณาการร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ เช่น วิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เกมมิฟิเคชัน

2.3 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**.
กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2560). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**.
กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กุลิสรา จิตรขญาวณิช. (2562). **การจัดการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2563). **การจัดการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กศยา แสงเดช. (2545). **ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ สำหรับครูประถม**. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เกศินี มีสุข. (2563). **การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. (2549). **Brain-Based Learning การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการทำงานของสมอง**. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- ขวัญสุดา ทองคำปั้น. (2561). **การพัฒนาหลักสูตรสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม เรื่อง วีรชนชาวบ้านบางระจัน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- จมานนท์ บุตรชาดา. (2560). **ผลการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษด้วยข้อมูลท้องถิ่นอ่างทอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. วารสารละศรี วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2(2), 13-14.
- จิรัชญา อุ่นนอกพันธ์. (2559). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- จิราพรรณ บุณพันธ์. (2564). **ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ชลดา มากพานิช. (2562). **ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2559). **การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร แนวคิดและกระบวนการ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชติกา ภาชีผล. (2559). **การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณิชา พันธกนก. (2565). การจัดการเรียนรู้แบบ SSCS เพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2561). การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา. มหาสารคาม: ตักศิลา.
- ธนาภรณ์ จันทร์ประดิษฐ์. (2564). ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- นันทิมา นาคาพงศ์. (2559). การสร้างและพัฒนาแบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบหลัก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2556). การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2560). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประสิทธิ์ รัตนสุภา. (2559). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย: แผนการจัดการเรียนรู้. สืบค้นตุลาคม 14, 2565, จาก https://drprasit.blogspot.com/2016/06/blog-post_8.html
- ประเสริฐ บุญเกิด. (2558). BBL กับการพัฒนาอนาคตของชาติ สรุปเนื้อหางานสัมมนาเชิงปฏิบัติการ “10 ปี การเรียนรู้ตามหลักการพัฒนาสมอง (Brain-based Learning: BBL)”. กรุงเทพฯ: สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน).
- ปัทมวรรณ ดวงจันทร์. (2562). การพัฒนาผลการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การคูณ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับเทคนิค KWDL. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ปัทมาภรณ์ สุขสมโส. (2559). วาทีนเทศ. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- พรพิไล เลิศวิชา. (2558). การพลิกโฉมโรงเรียน ป.1 อ่านออก เขียนได้ ใน 1 ปี. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- _____, และอัครภูมิ จารุภากร. (2551). การออกแบบกระบวนการเรียนรู้โดยเข้าใจสมอง. กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- พรณี ลีกิจวัฒน์. (2558). วิธีการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พรสวรรค์ สิปอ. (2550). สุตยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พระมหาบัณฑิต ปณฺธิโต. (2567). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21. วารสารธรรมเพื่อชีวิต, 30(1), 43-57.
- พัชรินทร์ สีนะโปะ. (2560). การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

- พัชรินทร์ สีนจะโปะ, และเจษฎา กิตติสุนทร. (2562). การศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน. วารสารชุมชนวิจัย, 13(2), 215-224.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ออฟเคอร์มิสท์.
- _____. (2559). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: เข้า ออฟเคอร์มิสท์.
- _____. (2564). เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนรู้. นครปฐม: เพชรเกษมการพิมพ์.
- ไพศาล วรคำ. (2562). การวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6). มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- _____. (2564). การวิจัยทางการศึกษา (Educational research) (พิมพ์ครั้งที่ 11). มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ตักศิลาการพิมพ์.
- มนสิข สีหิสมบุญ. (2554). ระเบียบวิธีวิจัย. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- รัตน์วิสาณ งามสม. (2560ก). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (BBL) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2560ข). การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี. ฝ่ายวิชาการ. (2566). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี. สิงห์บุรี: ผู้แต่ง.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณชล ณรงค์ศักดิ์สกุล. (2565) การสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษสำหรับครูสอนภาษา (English for Language Teachers) ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2 (พิมพ์ครั้งที่ 8). นนทบุรี: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วสิน สมทา. (2563). ความพึงพอใจต่อการให้บริการของผู้ใช้บริการโรงพยาบาลทหารผ่านศึก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิโรจน์ ลักษณะอดิสร. (2550). การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานกับการสร้างเด็กเก่ง. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ศุภลักษณ์ ทองจีน. (2560). การออกแบบและการจัดการเรียนรู้. อุตรธานี: ศูนย์การศึกษาบึงกาฬ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2565). **สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ**

O-NET ป.6 ปีการศึกษา 2565. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). **คู่มือการจัดการเรียน**

การสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตาม CEFR ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การ
ส่งเสริมการค้าผ่านศึก.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2555). **การวัดผลประเมินผลคณิตศาสตร์.**

กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

สุกัญญา เทาศิริ, และคนอื่น ๆ. (2567). การศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการจัดการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการรู้คำศัพท์วิชาการ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสาร
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 35(3), 114-125.

สุนิดา โฆษิตชัยวัฒน์. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษและทักษะสังคมสำหรับ
นักเรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาคุุณบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุวิมล มูลคำ. (2548). **กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์.** (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

หนึ่งฤทัย เขียวสวัสดิ์, วิจิต สุรัตน์เรืองชัย, และปริญญา ทองสอน. (2564). ผลการจัดการเรียนรู้โดย
ใช้แนวคิดการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐาน (BBL) ร่วมกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อ
พัฒนาทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ปริญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.

อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง. (2560). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา**
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์ปริญาม
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

อนุวัติ คุณแก้ว. (2558). **การวัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรุณี อ่อนสวัสดิ์. (2551). **ระเบียบวิธีวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 3). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกรินทร์ สีมหาศาล, และคนอื่น ๆ. (2552). **แผนการจัดการเรียนรู้ภูมิศาสตร์ ม.3** (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

Bartz, W. H. (1979). **Teaching Oral communication in the foreign language**
classroom: Language in Education: Theory and Practice. Virginia: The
Centre for Applied Linguistic.

Bloom, Benjamins. (1976). **Human Characteristics and school Learning.** New York:
McGraw-Hill.

Brown, D. H. (1994). **Principles of Language Learning and teaching.** New Jersey:
Prentice Hall.

- Brumfit, C. J. (1984). **Communicative Methodology in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Bryne, D. (1986). **Teaching Oral English**. London: Longman.
- Bygate, M. (1995). **Speaking**. Oxford: Oxford University Press.
- Caine, R. N., & Caine, G. (1990). **Understanding a brain-based approach to learning and teaching Educational Leadership**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Campbell, A., Converse, P. E., & Rodgers, W. L. (1976). **The quality of American life: Perceptions, evaluations, and satisfactions**. New York, NY: Russell Sage Foundation.
- Chaney, A. L., & Burk, T. L. (1998). **Teaching Oral Communication in Grades K-8**. Boston: Allyn & Bacon.
- Chiangkoon, W. (2004). **Using brain efficiently**. Bangkok, Thailand: Amarin.
- Clark, J. L. D. (1972). **Foreign Language Testing: Theory and Practice**. Philadelphia: The center of Curriculum Development.
- Colleen Politano. (2000). **Brain Based Learning with class**. Canada: Kromar Printing.
- Council of Europe. (2006). **Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching and Assessment**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Donabedian, A. (1980). **The definition of quality and approaches its assessment**. Ann Arbor, MI: Health Administration Press.
- Eric Jensen. (2000). **ยุคปฏิรูปการอ่าน – เขียนนักเรียนไทย ด้วย BRAIN-BASED LEARNING (BBL)**. Retrieved October 14, 2022, from https://mcpswis.mcp.ac.th/html_edu/cgibin/main_php/print_informed.php?id_count_inform=22531.
- Harmer, J. (2001). **The practice of English language teaching** (3rd ed.). England: Harlow.
- Harris. (1988). **Testing English as a second Language**. New York: McGraw Hill.
- _____. (1990). **Testing English as a Second Language**. New York: MaGraw Hill.
- Heaton, J. B. (1990). **Classroom testing: Testing Speaking skills**. London: Longman.
- Hoge, P. T. (2003). The Integration of Brain- Based Learning and Literacy Acquisition. **Dissertation Abstracts International**, 63(11), 3384-A.
- Jensen, E. (2000). **Brain-Base Learning**. San Diego: CA The Brain Store.
- _____. (2008). **Brain-Base Learning: the new paradigm of teaching** (2nd ed.). California: Corwin Press.
- Likert, R. A. (1961). **New Patterns of Management**. New York: McGraw-Hill.

- Littlewood. (1998). **Communicative Language Teaching** (18th ed.). Cambridge: Cambridge Longman University Press.
- Littlewood, W. (1981). **Communicative Language Teaching: An Introduction**. New York: Cambridge Longman. University Press.
- Maslow, A. H. (1970). **Motivation and Personality** (2nd ed.). New York: Harper & Row.
- Oller, J. W. (1979). **Language Test at School: A Pragmatic Approach**. London: Longman.
- Ozden, M., & Gultekin, M. (2008). The effects of Brain-Based Learning on academic Achievement and retention of knowledge in science course. **Electronic Journal of Science Education**, 12(1), 1-17.
- Puckett, M. B. & Black, J. K. (2000). **Authentic Assessment of the Young Child: Celebrating Development and Learning**. New Jersey: Macmillan.
- Salem Ashraf Atta Mohamed Safein. (2017). Engaging ESP Students with Brain-Based Learning for Improved Listening Skills, Vocabulary Retention and Motivation. **Jornal English Language Teaching**, 10(12), 182-195.
- Scott, P. (1970). **The Process of Conceptual Change in Science**. New York: Cornell University.
- Scott, R. (1981). **The four skills in communicative language teaching**. London: Longman.
- Thorndike, R. L. (1969). **Measurement and evaluation in psychology and education**. New York: Wiley.
- Underhill, N. (2000). **Testing Spoken Language**. Oxford: Oxford University Press.
- Valette, R. M. (1977). **Modern Langunst**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Valette, R. M. (1972). **Modern Language Performance Object and Individualization**. New York: Harcourt Brace.
- Vroom, V. H. (1990). **Work and motivation**. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Vroom, W. H. (1964). **Work and Motivation**. New York: John Willey and Sons.
- Weir, C. J. (1990). **Communicative language testing**. New York, NY: Prentice Hall.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ดร.รุ่งนภา สังสอาด	ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี
2. ดร.จารุวรรณ นิ่มตลุง	ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี
วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
3. นายสนอง เพ็งบุญ	ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ วิทยฐานะเชี่ยวชาญ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
4. นางนันทกานต์ จันทร์หอม	ตำแหน่ง ครู กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
วิทยฐานะ เชี่ยวชาญ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี
5. นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น	ตำแหน่ง วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสิงห์บุรี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ
เครื่องมือวิจัย

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๒๐

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนราชนาครักษ์
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ดร.จารุวรรณ นิมิตกุล

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๓. แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
 ๔. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๕. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๖. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความรู้
 ๗. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๘. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๙. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รัศมี นักศึกษา ๖๓๒๑๗๐๓๐๑๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สมนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนักศึกษาได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

ในกรณีนี้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าว หวังอย่างยิ่งในความกรุณา และได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. กัสยกร เลาสวัสดิกุล)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๑๙

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ดร.รุ่งนภา สังสอาด

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๓. แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
 ๔. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๕. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๖. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความรู้
 ๗. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๘. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๙. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๖๓๒๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนักศึกษาได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

ในการนี้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ ของนักศึกษาดังกล่าวหวังอย่างยิ่งในความกรุณา และได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. ภัศกร เลาสวัสดิกุล)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

ที่ ยว. ๐๖๒๘.๐๖/๔๒๓

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเป็นผู้ใช้วิชาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาวขวัญลดา ทองคำปั้น

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๓. แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
 ๔. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๕. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๖. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความรู้
 ๗. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๘. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๙. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๖๓๐๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนักศึกษาได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

ในกรณีนี้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขออนุญาตเป็นเครื่องมือนำไปใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวหวังอย่างยิ่งในความกรุณา และได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขออนุญาตเป็นของตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. ภัสกร เลาสวัสดิ์กุล)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๒๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุมัติเป็นผู้ใช้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายสนอง เพ็งบุญ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๓. แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
 ๔. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๕. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๖. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความรู้
 ๗. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๘. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๙. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสุริยา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๖๓๒๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลียวเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สวงรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนักศึกษาได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

ในการนี้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขออนุมัติเคราะหจากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าวหวังอย่างยิ่งในความกรุณา และได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อได้โปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. ภัศกร เลาสวัสดิ์กุล)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๑๒

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนราชมรรคา
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเป็นผู้ใช้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางนันทกานต์ จันทร์หอม

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. คำนำวิทยานิพนธ์
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้
 ๓. แบบทดสอบวัดความรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน
 ๔. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๕. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๖. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความรู้
 ๗. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 ๘. แบบประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
 ๙. แบบประเมินคุณภาพเครื่องมือ

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๐๖๒๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววาทะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งนักศึกษาได้เรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในครั้งนี้

ในการนี้คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขออนุญาตเป็นผู้ใช้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาดังกล่าว หวังอย่างยิ่งในความกรุณา และได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขออนุญาตด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. นัสัยกร เลาสวัสดิกุล)

คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

ภาคผนวก ค

1. หนังสือขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือ
2. หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๗๙

ร.ร.อนุบาลสิงห์บุรี
ร.ร. ๐๐๒
ร.ร. ๑๖ มิ.ย. ๖๘
ร.ร. ๑๐.๐๑๔

คณะครูศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ถนนนารายณ์มหาราช

อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตทดลองใช้ (Try out) เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๒๓๒๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด การใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ (Try out) เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงเครื่องมือที่สร้างขึ้น

คณะครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นางสุธีรา ฉายชูวงศ์ ดำเนินการทดลองใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จำนวน ๒๕ คน ในสถานศึกษาของท่านหวังอย่างยิ่งในความกรุณา และคงได้รับอนุเคราะห์ด้วยดี ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

- ใ้ชื่อ น.ร. ร.ร. ๐๐๒/๔๗๙
 คณะครูศาสตร์ อ.ราชภัฏเทพสตรี ราชภัฏเทพสตรี
 คณะครูศาสตร์ อ.ราชภัฏเทพสตรี ราชภัฏเทพสตรี
 ราชภัฏเทพสตรี (๑๖ มิ.ย. ๖๘) / ๑๖ มิ.ย. ๖๘
 วิชาศึกษาศาสตร์

- ใ้ชื่อ น.ร. ร.ร. ๐๐๒/๔๗๙

๑๖ มิ.ย. ๖๘

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. ศักยกร เสาสวัสดิ์กุล)

คณบดีคณะครูศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

- ราชภัฏ

- ดำเนินการตามกฎหมาย

ร.ร. ๑๐.๐๑๔
ร.ร. ๑๖ มิ.ย. ๖๘
๑๖ มิ.ย. ๖๘

โทร. ๐-๓๖๔๓-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๓-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tnu.ac.th

๑๖ มิ.ย. ๖๘

ที่ อว. ๐๖๒๘.๐๒/๔๙๘

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ถนนนารายณ์มหาราช
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี

ด้วยนางสุธีรา ฉายชูวงศ์ รหัสนักศึกษา ๖๓๒๑๗๐๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีอาจารย์ ดร.เนติ เฉลยวาเรศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ปัจจุบันอยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูล ซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ในสถานศึกษาของท่านได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านให้นางสุธีรา ฉายชูวงศ์ ดำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓/๑ จำนวน ๒๙ คน หวังอย่างยิ่งในความกรุณาและคงได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดีทั้งนี้นักศึกษาจะเป็นผู้ติดต่อและประสานขอความอนุเคราะห์ ด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร. กัตยกร เลาสวัสดิกุล)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

โทร. ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

โทรสาร ๐-๓๖๔๑-๑๑๑๒

E-mail : saraban_edu@lawasri.tru.ac.th

- ทสม

- แจ้งครูสหกรณ์ ป.๓. ๐๙๑๓๖: ให้ให้นักศึกษาผู้วิจัย ผอ.โรงเรียน
เก็บข้อมูลเพื่อการศึกษา

๑๘ มิ.ย. ๖๘

ภาคผนวก ง

เครื่องมือและแบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน ที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit! หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Fabulous Food
3. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ
4. ตัวอย่างข้อสอบของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
5. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนน วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ
6. เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
7. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้ วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ
8. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Fabulous Food จำนวน 20 ข้อ
9. แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

**แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดการเรียนรู้ตาม
แนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญได้
กรุณาพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ และกระบวนการ
จัดการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน
“ช่องระดับคะแนน” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านและขอความกรุณาเขียน “ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม”
เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยกำหนดเกณฑ์ในการ
พิจารณาให้คะแนนดังนี้

ระดับคะแนน	5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ระดับคะแนน	4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ระดับคะแนน	3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ระดับคะแนน	2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ระดับคะแนน	1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit!

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด						
1.1 สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา						
1.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
1.3 สอดคล้องกับสาระสำคัญ						
2. สาระสำคัญ						
2.1 สาระสำคัญบ่งชี้ถึงความคิดรวบยอดของเนื้อหา						
2.2 สาระสำคัญใช้ภาษากระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย						
2.3 มีประโยชน์ต่อประจำวันประจำวัน						
2.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และสาระสำคัญ						
3.2 ระดับพฤติกรรมที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้สามารถวัดและประเมินผลได้						
3.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้						
3.4 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย						
3.5 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน						
4. สาระการเรียนรู้						
4.1 สาระการเรียนรู้ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551						
4.2 สาระการเรียนรู้ครบถ้วน ครอบคลุมและเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับผู้เรียน						
4.3มีความยาก ง่ายเหมาะสมกับชั้นเรียน						
5. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
5.1 มีความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล						
5.2 นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู						
5.3 การจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับความต้องการ วัยและความสามารถของผู้เรียน						
5.4 การจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเวลา						
5.5 การจัดการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจ นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม						

รายการประเมิน	ระดับคะแนน					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
5.6 การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ						
5.7 เวลาที่ใช้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรม						
5.8 กระบวนการจัดการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ						
5.9 กระบวนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมและครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการวัด						
5.10 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม						
6. การวัดและการประเมินผล						
6.1 วิธีการวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดในจุดประสงค์การเรียนรู้						
6.2 วิธีการวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับขั้นตอนในกระบวนการจัดการเรียนรู้						
6.3 มีการระบุเกณฑ์การวัดผลที่ชัดเจน เข้าใจง่าย						
6.4 วิธีการวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับธรรมชาติวิชา						
7. สื่อและแหล่งการเรียนรู้						
7.1 เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และกระบวนการจัดการเรียนรู้						
7.2 เหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของนักเรียน						
7.3 ใช้ได้ง่าย สะดวก และใช้ได้จริง						
7.4 ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ						

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

()

ผู้เชี่ยวชาญ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน	รหัสวิชา อ 13101	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1	เรื่อง Fabulous Food	จำนวน 12 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	เรื่อง My Yummy Fruit!	เวลา 3 ชั่วโมง

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานการเรียนรู้

ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังหรืออ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ป.3/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยคและบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.1 ป.3/3 เลือก/ระบุภาพหรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง

สาระสำคัญ

การเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับผลไม้ เช่น apple, banana, orange, mango, watermelon และอื่น ๆ รวมถึงการถามและตอบคำถามง่าย ๆ ด้วยประโยค “What is it?” – “It’s a/an ____.” ผ่านกิจกรรมทางภาษาที่สนุก ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถระบุและอธิบายชื่อผลไม้เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ และสามารถใช้ประโยคพื้นฐานในการสื่อสารอย่างเหมาะสมในชีวิตประจำวัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

ด้านความรู้ (K)

1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

ด้านทักษะกระบวนการ (P)

1. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนประโยคเพื่อบอกข้อมูลเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการคิด
2. ความสามารถในการสื่อสาร

สาระการเรียนรู้

Function:

- Identifying fruits
- Asking and answering simple questions

Structure:

A: What is it?

B: It is a/an....(fruit).....

Vocabulary:

apple, banana, orange, watermelon, mango, kiwi, durian, avocado, strawberry, pineapple

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-Based Learning)

ขั้นอุ่นเครื่อง (Warm-up)

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษ โดยประโยคที่ใช้ในการทักทาย ได้แก่ “Hello, Kids/ everyone/ students”

2. ครูจัดกิจกรรมบริหารสมอง (Brain-Gym) ดังนี้

2.1 กิจกรรมแนะนำคำศัพท์ พร้อมท่าทาง

- ครูเลือก 3-4 คำ (เช่น apple, banana, mango, watermelon)
- Apple: ทำท่าก้มแอบเปิด + พุด “Crunch!”
- Banana: ทำท่าปอกกล้วย + พุด “Slip!”
- Mango: ทำท่าดมมะม่วง + พุด “Mmm!”
- Watermelon: ทำท่ากินแตงโม + พุด “Yum!”

2.2 กิจกรรมครูพุด นักเรียนทำ

- ครูพุดคำ → นักเรียนทำตามพร้อมเสียง
- ครูพุดเร็ว-ช้าสลับกัน → นักเรียนต้องโฟกัส

2.3 กิจกรรมถามความจำ

- ครูถาม: “What is this?” + ทำท่าทาง
- นักเรียนยกมือและตอบคำศัพท์
- ครูชม: “Great job! Ready to learn more?”

3. จากนั้นครูจึงใช้เกมทายคำศัพท์เพื่อนำเข้าสู่บทเรียนใหม่ โดยครูเปิดวิดีโอ “What is it? Game for Kids” จาก www.youtube.com ให้นักเรียนดู

ภาพจากวิดีโอ “What is it? Game for Kids” จาก www.youtube.com

4. นักเรียน (Whole class) ช่วยกันดูรูปภาพผลไม้จากวิดีโอทีละรูปภาพ ซึ่งในแต่ละรูปภาพจะแสดงให้เห็นภาพผลไม้เพียงบางส่วนเท่านั้น เมื่อนักเรียนดูรูปภาพแล้ว นักเรียนจะต้องช่วยกันทายว่ารูปภาพที่เห็นคือผลไม้ชนิดใด ซึ่งในระหว่างทำกิจกรรม คุณครูสามารถใช้คำถามเพื่อทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน โดยใช้ประโยคคำถาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- Is it yellow? (มันมีสีเหลืองใช่หรือไม่)
- Does monkey like it? (ลิงชอบมันใช่หรือไม่)
- Is it crunchy? (มันกรอบใช่หรือไม่)

5. นักเรียนทายคำศัพท์ผลไม้แต่ละรูปภาพจากวิดีโอ ซึ่งคุณครูจะเฉลยคำตอบที่ถูกต้องจากวิดีโอ โดยคุณครูและนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบ

6. คุณครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าจะเรียนต่อไปคือ My Yummy fruit! จากนั้นคุณครูจึงแจ้งจุดประสงค์ของการเรียนให้นักเรียนทราบก่อนเริ่มเรียน

ขั้นเรียนรู้ (Presentation)

7. คุณครูนำเสนอคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับผลไม้ชนิดต่างๆ โดยใช้ Canva Presentation ในการแสดงรูปภาพและคำศัพท์ ซึ่งประกอบไปด้วยคำศัพท์ จำนวนทั้งสิ้น 10 คำ ดังต่อไปนี้

- apple	แปลว่า	แอปเปิ้ล
- banana	แปลว่า	กล้วย
- orange	แปลว่า	ส้ม
- watermelon	แปลว่า	แตงโม
- mango	แปลว่า	มะม่วง
- kiwi	แปลว่า	กีวี
- durian	แปลว่า	ทุเรียน
- avocado	แปลว่า	อะโวคาโด
- strawberry	แปลว่า	สตรอเบอร์รี่
- pineapple	แปลว่า	สับปะรด

8. คุณครูสะกดและออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละคำ จากนั้นจึงให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามคุณครูจำนวน 2 รอบ จนครบทั้ง 10 คำ จากนั้นให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง โดยคุณครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียน

9. จากนั้นคุณครูจึงนำเสนอโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการถามและตอบเกี่ยวกับผลไม้ ผ่าน Canva Presentation ดังนี้

A: What is it?

แปลว่า มันคืออะไร

B: It is a/an(fruit).....

แปลว่า มันคือ.....

10. คุณครูอธิบายหลักการใช้ประโยคให้นักเรียนฟัง ดังนี้

What is it? เป็นประโยคที่ใช้ในการถามซึ่งมีความหมายว่า “มันคืออะไร” ใช้ถามเพื่อต้องการคำตอบว่าสิ่งนั้นคือผลไม้ชนิดใด โดยผู้ตอบสามารถตอบได้ว่า It is a/an เพื่อบอกว่า “มันคือ.....” จากนั้นคุณครูจึงยกตัวอย่างประกอบ

Example1 A: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพมะม่วง)

แปลว่า มันคืออะไร

B: It is a mango.

แปลว่า มันคือมะม่วง

Example2 A: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพแอปเปิ้ล)

แปลว่า มันคืออะไร

B: It is an apple.

แปลว่า มันคือแอปเปิ้ล

11. คุณครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการใช้ a/an ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

- a เป็นคำที่ใช้นำหน้าคำนามเพื่อบอกว่าสิ่งนั้นมีจำนวนเท่ากับ 1 ซึ่งจะใช้นำหน้าคำนามที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ (Consonant sound) เท่านั้น เช่น a mango (มะม่วง 1 ผล), a kiwi (กีวี่ 1 ผล), a durian (ทุเรียน 1 ผล) เป็นต้น

- an เป็นคำที่ใช้นำหน้าคำนามเพื่อบอกว่าสิ่งนั้นมีจำนวนเท่ากับ 1 เช่นเดียวกับ a แต่ an จะใช้นำหน้าคำนามที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ (Vowel sound) เช่น an apple (แอปเปิ้ล 1 ผล), an orange (ส้ม 1 ผล) เป็นต้น

12. คุณครูทบทวนการใช้ประโยคในการถามและตอบเกี่ยวกับผลไม้ โดยคุณครูถามคำถาม และสุ่มนักเรียน 3-4 คน โดยให้นักเรียนตอบคำถาม ดังนี้

Example1 Teacher: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพแตงโม)

แปลว่า มันคืออะไร

Student1: It is a watermelon.

แปลว่า มันคือแตงโม

Example2 Teacher: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพอะโวคาโด)

แปลว่า มันคืออะไร

Student2: It is an avocado.

แปลว่า มันคืออะโวคาโด

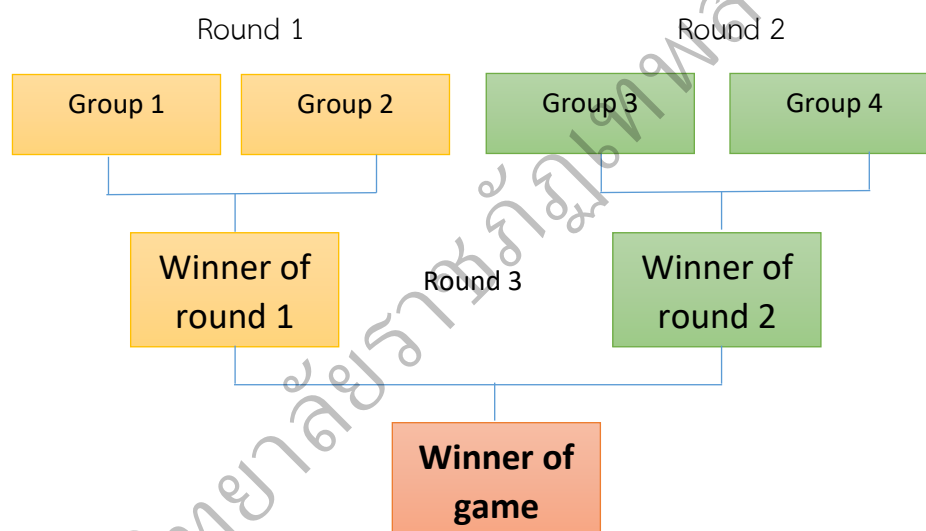
13. คุณครูตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงคำศัพท์และการใช้ a/an ในประโยคของนักเรียน หากพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ให้คุณครูดำเนินการแก้ไขและอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคำตอบที่ถูกต้องในทันที

(จบชั่วโมงที่ 1)

ขั้นฝึก (Practice)

14. คุณครูให้นักเรียนเล่นเกม Fruit is all around! โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละเท่า ๆ กัน จำนวน 4 กลุ่ม จากนั้นครูจึงแจ้งกติกาการเล่นให้ผู้เรียนทราบ ดังนี้

- คุณครูเตรียมอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม ได้แก่ บัตรตัวอักษร a-z, และห่วงฮูลาฮูป
- ให้นักเรียนแข่งขันรอบละ 2 กลุ่ม โดยแข่งขันทั้งสิ้น 3 รอบ โดยรอบที่ 3 จะเป็นการแข่งขันระหว่างทีมที่ชนะจากรอบที่ 1 และรอบที่ 2 ดังแผนภาพต่อไปนี้

- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งแถวตอนลึกและจับมือกัน จากนั้นคุณครูวางบัตรตัวอักษร a-z บริเวณด้านหน้าแถวของนักเรียน และแจกห่วงฮูลาฮูปให้กับนักเรียนที่อยู่ท้ายสุดของแต่ละแถว

- คุณครูจะเริ่มเกมโดยการแสดงรูปภาพผลไม้ผ่าน PowerPoint Slide โดยวิธีการสุ่มเมื่อนักเรียนแต่ละกลุ่มเห็นรูปภาพแล้ว คุณครูจะให้สัญญาณเริ่มเกม

- เมื่อเริ่มเกม นักเรียนที่อยู่ท้ายสุดของแต่ละแถวจะต้องลำเลียงฮูลาฮูปผ่านร่างกายตนเองและส่งต่อไปยังสมาชิกกลุ่มคนที่อยู่ก่อนหน้าโดยใช้วิธีการลอดห่วงและห้ามปล่อยมือออกจากกัน ดำเนินการส่งต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงสมาชิกที่อยู่หัวแถว

- เมื่อห่วงฮูลาฮูปถูกลำเลียงมาถึงหัวแถวแล้ว สมาชิกที่อยู่หัวแถวจะเป็นผู้ค้นหาบัตรตัวอักษร a-z ซึ่งจะต้องเรียงคำศัพท์ให้ถูกต้องตามรูปภาพที่คุณครูแสดง โดยสมาชิกแต่ละกลุ่มสามารถหยิบบัตรอักษรได้เพียงแค่คนละ 1 ตัวอักษรเท่านั้น จากนั้นให้สมาชิกที่อยู่หน้าสุดที่ดำเนินการหยิบตัวอักษรแล้วไปต่อท้ายแถวและเป็นคนเริ่มลำเลียงฮูลาฮูป เล่นต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะได้ทีมที่เรียงคำศัพท์ได้ครบถ้วนและถูกต้อง

- เกมจะจบลงเมื่อสมาชิกทีมทุกคนเรียงคำศัพท์ได้ครบ แล้วตะโกนประโยค “It is a/an” เช่น นักเรียนเรียงคำศัพท์ p-i-n-e-a-p-p-l-e สมาชิกทุกคนตะโกนว่า “It is a pineapple.” ถือว่าจบเกม

- เล่นแบบนี้ไปจนครบ 3 รอบ จนได้กลุ่มที่ชนะ โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับคะแนนในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีลำดับการให้คะแนนดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 ได้รับคะแนนคนละ 5 คะแนน

ลำดับที่ 2 ได้รับคะแนนคนละ 3 คะแนน

ลำดับที่ 3 ได้รับคะแนนคนละ 1 คะแนน (ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ไม่ชนะการแข่งขันจากรอบที่ 1 และ 2)

15. เมื่อดำเนินกิจกรรมเสร็จสิ้น คุณครูกล่าวสรุปกิจกรรมและสรุปความรู้ที่ได้จากการทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียน โดยให้นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับจากการทำกิจกรรม

ขั้นสรุป (Wrap-up)

16. คุณครูและนักเรียนร่วมกันสรุปและทบทวนความรู้ที่ได้เรียนจากเรื่อง My Yummy Fruit! โดยคุณครูใช้สื่อ Canva Presentation เรื่อง My Yummy Fruit! ในการทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ชนิดต่าง ๆ รวมไปถึงการใช้ประโยคในการถามและตอบเกี่ยวกับผลไม้ โดยคุณครูใช้วิธีการสุ่มนักเรียนจำนวน 5 คน โดยให้นักเรียนดูรูปภาพและตอบคำถามคุณครูทีละคน โดยใช้โครงสร้างประโยค ดังนี้

Example1 Teacher: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพแอปเปิ้ล)

แปลว่า มันคืออะไร

Student1: It is an apple.

แปลว่า มันคือแอปเปิ้ล

Example2 Teacher: What is it? (คุณครูแสดงรูปภาพกล้วย)

แปลว่า มันคืออะไร

Student2: It is a banana.

แปลว่า มันคือกล้วย

17. คุณครูตรวจสอบความถูกต้องของการใช้คำศัพท์และการใช้ประโยคในการตอบคำถามของนักเรียน หากพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ให้คุณครูดำเนินการแก้ไขและอธิบายเพิ่มเติมสำหรับคำตอบที่ถูกต้องในทันที

18. จากนั้นคุณครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนในบทเรียนเรื่อง My Yummy Fruit! เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

(จบชั่วโมงที่ 2)

ขั้นนำไปใช้ (Production)

19. คุณครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit! เป็นรายบุคคล

20. คุณครูตรวจสอบความถูกต้องในการเขียนคำศัพท์และประโยคของนักเรียน และประเมินผลชิ้นงานเป็นรายบุคคล

21. คุณครูให้นักเรียนตัวแทน 3-4 คน ออกมานำเสนอชิ้นงานของตนเองหน้าชั้นเรียน โดยคุณครูอาจเสริมแรงเชิงบวก โดยการเพิ่มคะแนนในการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมให้กับนักเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกล้าคิดและมีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษา

22. คุณครูตรวจสอบความถูกต้องของชิ้นงาน

(จบชั่วโมงที่ 3)

ภาระงาน

1. การเล่นเกมทายคำศัพท์
2. การเล่นเกม Fruit is all around!
3. การทำใบงาน เรื่อง My Yummy Fruit!

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. วิดีโอเรื่อง What is it? Game for Kids จาก www.youtube.com
2. Canva Presentation เรื่อง My Yummy Fruit!
3. บัตรคำตัวอักษร a-z
4. ห่วงฮูลาฮูป
5. ใบงานที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit!

การวัดและประเมินผล

วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์
1. ประเมินการออกเสียงคำศัพท์ 2. ประเมินการตอบคำถาม	- แบบประเมินการพูด	ได้ร้อยละ 80 ขึ้นไปผ่านเกณฑ์
3. ตรวจใบงานที่ 1 เรื่อง My Yummy Fruit!	- แบบประเมินชิ้นงาน	ได้คะแนน 6 คะแนน ขึ้นไปผ่านเกณฑ์
4. สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้	- แบบประเมินการทำงานกลุ่ม - แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ - แบบประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน	- ได้ระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์ - ได้ระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์ - ได้ระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย (ตรวจสอบ / นิเทศ/เสนอแนะ/รับรอง)

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นางสาวปาลิดา ชั่งเหลือ)

รองผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนสิงห์บุรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บันทึกผลหลังสอน

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค/ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน
(นางสุธีรา ฉายชูวงศ์)

เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

รายการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. มีวินัย 1.1) ทำงานทันตามกำหนดเวลา	ทำงานส่งตามเวลาที่กำหนดและถูกต้องชัดเจน	ทำงานส่งตามเวลาที่กำหนดและส่วนใหญ่ถูกต้อง	ส่งงานช้าและไม่ค่อยถูกต้องชัดเจน	ส่งงานช้าและไม่ถูกต้อง
1.2) มีส่วนร่วมในกิจกรรมหรืองานกลุ่ม	ร่วมมือและช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรม	ร่วมมือและช่วยเหลือเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ในการทำกิจกรรม	ร่วมมือและช่วยเหลือเพื่อนในการทำกิจกรรมเป็นบางครั้ง	ไม่มีความร่วมมือในขณะทำกิจกรรม
2. ใฝ่เรียนรู้ 2.1) ความตั้งใจในการเรียน	สนใจในการเรียนไม่คุยหรือเล่นกันในขณะเรียน	สนใจในการเรียนคุยกันเล็กน้อยในขณะเรียน	สนใจในการเรียนคุยกันและเล่นกันในขณะเรียนเป็นบางครั้ง	ไม่สนใจในการเรียนคุยและเล่นกันในขณะเรียน
2.2) การตอบคำถาม	ร่วมตอบคำถามในเรื่องที่ครูถามและตอบคำถามถูกทุกข้อ	ร่วมตอบคำถามในเรื่องที่ครูถามและตอบคำถามส่วนมากถูก	ร่วมตอบคำถามในเรื่องที่ครูถามเป็นบางครั้งและตอบคำถามถูกเป็นบางครั้ง	ไม่ตอบคำถาม
3. ความมุ่งมั่นในการทำงาน	มีความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างรอบคอบ จนงานประสบความสำเร็จเรียบร้อย ครบถ้วนสมบูรณ์	มีความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างรอบคอบ จนงานประสบความสำเร็จเรียบร้อยเป็นส่วนใหญ่	มีความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างรอบคอบ จนงานประสบความสำเร็จเรียบร้อยเป็นส่วนน้อย	มีความมุ่งมั่นในการทำงานแต่ไม่มีความรอบคอบ ส่งผลให้งานไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่ควร

เกณฑ์การพิจารณา

ช่วงคะแนน 17 – 20 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก
 ช่วงคะแนน 13 – 16 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี
 ช่วงคะแนน 9 – 12 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ พอใช้
 ช่วงคะแนน 4 – 8 คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ ควรปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน

นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)
1. ความสามารถในการคิด	สามารถคิดวิเคราะห์ แปรความหมายจากสิ่งที่เห็น ฟัง และอ่าน จากข้อมูลต่าง ๆ ได้ถูกต้อง และรวดเร็ว	สามารถคิดวิเคราะห์ แปรความหมายจากสิ่งที่เห็น ฟัง และอ่าน จากข้อมูลต่าง ๆ ได้ถูกต้อง แต่ต้องใช้เวลานานในการคิดวิเคราะห์	ต้องให้ความช่วยเหลือในการคิดวิเคราะห์ จึงแปรความหมายจากสิ่งที่เห็น ฟัง และอ่าน จากข้อมูลต่าง ๆ ได้	ต้องให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างมากในคิดวิเคราะห์ จึงจะแปรความหมายจากสิ่งที่เห็น ฟัง และอ่าน จากข้อมูลต่าง ๆ
2. ความสามารถในการสื่อสาร	ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างชัดเจน สามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมตามสถานการณ์	ใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างชัดเจน สามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคได้อย่างถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่	ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ สามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคได้บ้าง แต่ยังไม่ถูกต้องครบถ้วน	ใช้ภาษาในการสื่อสารได้เล็กน้อย แต่ยังไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์และประโยคให้ถูกต้อง เหมาะสมตามสถานการณ์ได้

เกณฑ์การพิจารณา

ช่วงคะแนน	7 – 8	คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ	ดีมาก
ช่วงคะแนน	5 – 6	คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ	ดี
ช่วงคะแนน	3 – 4	คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ	พอใช้
ช่วงคะแนน	1 – 2	คะแนน หมายถึง ระดับคุณภาพ	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน

นักเรียนมีสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนในระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
1. ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง ออก เสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	2	8
2. ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
3. การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือนอ่าน ไม่เป็น ธรรมชาติขาด ความน่าสนใจ	พูดได้น้อย มาก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสิน

นักเรียนได้คะแนน ร้อยละ 80 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินชิ้นงานของนักเรียน

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
1. ความสมบูรณ์ ของชิ้นงาน	ชิ้นงานมีรายละเอียดครบ คลุมวงคำศัพท์ ที่เรียน สมบูรณ์	ชิ้นงานมีรายละเอียดครบ คลุมวงคำศัพท์ ที่เรียนเป็นส่วนใหญ่	ชิ้นงานมีรายละเอียดครบ คลุมวงคำศัพท์ ที่เรียนพอสมควร	ชิ้นงานมีรายละเอียดครบ คลุมวงคำศัพท์ ที่เรียนน้อย	1	4
2. ความคิด สร้างสรรค์	เป็นชิ้นงานที่แปลกใหม่ คิดขึ้นเอง ไม่เหมือน ตัวอย่าง	เป็นชิ้นงานที่แปลกใหม่ แต่บางส่วนคล้ายกับ ตัวอย่าง	เป็นชิ้นงานที่ปรับปรุง ดัดแปลง เล็กน้อยจาก ตัวอย่าง	เป็นชิ้นงานที่ เหมือนกับ ตัวอย่าง	1	4
3. ความตรงต่อ เวลา	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ครบถ้วน สมบูรณ์ ภายในเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ครบถ้วน สมบูรณ์แต่ เสร็จไม่ทันในเวลาที่ กำหนดเล็กน้อย	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ครบถ้วน สมบูรณ์แต่เกิน เวลาที่กำหนด ค่อนข้างนาน	ไม่สามารถ ทำงานที่ได้รับ มอบหมายได้ตามเวลาที่กำหนด	0.5	2
รวม					2.5	10

เกณฑ์การตัดสิน

นักเรียนได้คะแนน 6 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์

เกณฑ์ประเมินการทำงานเป็นกลุ่ม

รายการการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	ดีมาก(4)	ดี(3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)
1. การวางแผนการทำงาน	มีส่วนร่วมในการวางแผนการทำงานและเสนอวิธีแก้ปัญหาหรือทางเลือกในการดำเนินงานอื่น ๆ ได้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	มีส่วนร่วมในการวางแผนการทำงานและเสนอวิธีแก้ปัญหาหรือทางเลือกในการดำเนินงานอื่น ๆ ได้	มีส่วนร่วมในการวางแผนการทำงาน	มีส่วนร่วมในการวางแผนการทำงานน้อย
2. ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย	ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์ และภายในเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสมบูรณ์ แต่ส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่สมบูรณ์ แต่ส่งภายในเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่เสร็จสมบูรณ์ และส่งช้ากว่าเวลาที่กำหนด
3. ความร่วมมือในการทำงาน	ให้ความร่วมมือในการทำงานดีมาก	ให้ความร่วมมือในการทำงานดี	ให้ความร่วมมือในการทำงานปานกลาง	ให้ความร่วมมือในการทำงานน้อย
4. มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น	แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนมากและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เป็นอย่างดี	แสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ดี	แสดงความคิดเห็นค่อนข้างน้อยและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ปานกลาง	แสดงความคิดเห็นน้อย
5. การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นอย่างมาก และสามารถสรุปเสนอทางเลือกในการแก้ไขปัญหาได้ดีมาก	รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมาก และระบุดูจุดแข็ง-จุดอ่อนของหลักฐานโต้แย้งได้ดี	รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นปานกลาง	รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นน้อย

เกณฑ์การพิจารณา

ช่วงคะแนน 17 – 20	คะแนน	หมายถึง	ระดับคุณภาพ	ดีมาก
ช่วงคะแนน 13 – 16	คะแนน	หมายถึง	ระดับคุณภาพ	ดี
ช่วงคะแนน 9 – 12	คะแนน	หมายถึง	ระดับคุณภาพ	พอใช้
ช่วงคะแนน 4 – 8	คะแนน	หมายถึง	ระดับคุณภาพ	ควรปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสิน

นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

สื่อบัตรคำตัวอักษร a-z

a

b

c

d

e

f

g

h

i

j

k

l

m

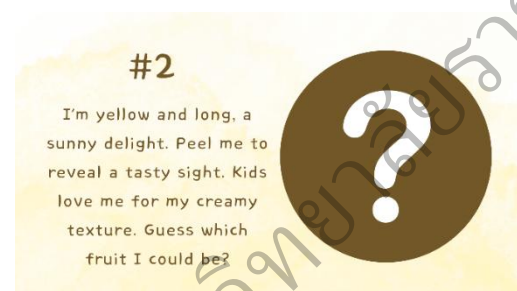
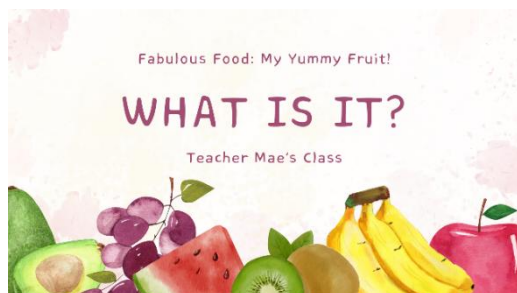
n

o

p

q**r****s****t****u****v****w****x****y****z**

สื่อ Canva Presentation
เรื่อง My Yummy Fruit!

Worksheet 1 My Yummy Fruit!

Name _____ class _____ Number _____

Directions: Draw the fruit and complete the sentences with the correct words.

1. It's yellow and the monkeys like to eat it.

What is it?

It is a _____.

2. It's big and green outside.
It's juicy and sweet.

What is it?

_____.

3. It's small and brown outside.
You can eat it with a spoon.

What is it?

_____.

4. It is green outside. It has a big
brown seed in the middle.

What is it?

_____.

Answer key

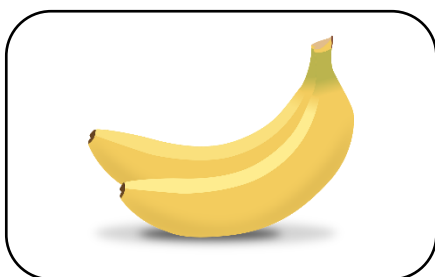

Worksheet 1

My Yummy Fruit!

Name _____ class _____ Number _____

Directions: Draw the fruit and complete the sentences with the correct words.

1. It's yellow and the monkeys like to eat it.

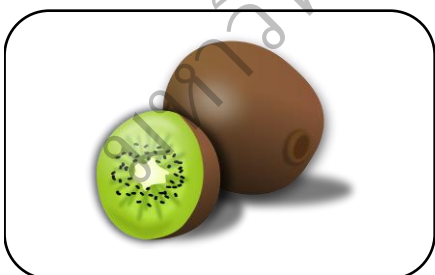
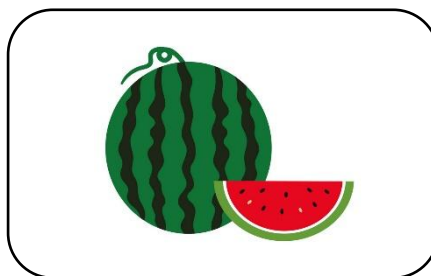
What is it?

It is a banana.

2. It's big and green outside. It's juicy and sweet.

What is it?

It is a watermelon.

3. It's small and brown outside. You can eat it with a spoon.

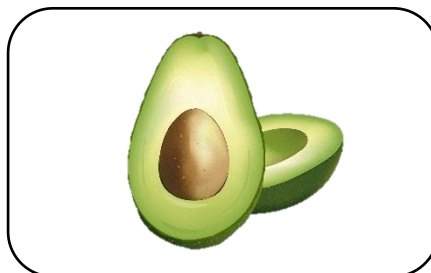
What is it?

It is a kiwi.

4. It is green outside. It has a big brown seed in the middle.

What is it?

It is an avocado.

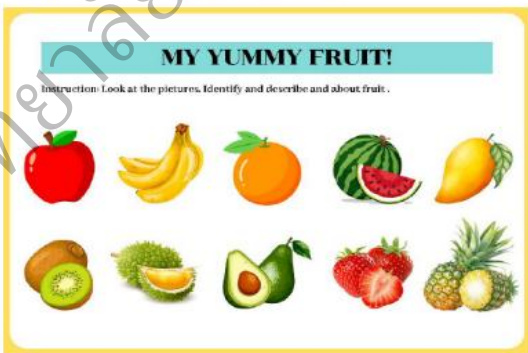
**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
กับจุดประสงค์การเรียนรู้ วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ว่ามีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความคิดเห็นตามความหมายของระดับการประเมิน ซึ่งกำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด

หากมีข้อเสนอแนะอื่นใดเพิ่มเติม โปรดเขียนลงใน “ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม” เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนา ปรับปรุงแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา		
		+1	0	-1
1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับผลไม้ได้อย่างถูกต้อง	My Yummy Fruit! Identify and describe and about fruit. 			

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา		
		+1	0	-1
1. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารพื้นฐานเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาหารได้ 3. นักเรียนสามารถพูดประโยคที่แสดงความชอบและไม่ชอบได้อย่างถูกต้อง	I like to eat! Express about your like or dislike. 			
1. นักเรียนสามารถระบุรูปภาพเพื่อบอกตำแหน่งได้อย่างถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับผักชนิดต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถพูดเพื่อระบุตำแหน่งของอาหารโดยใช้คำบุพบทบอกตำแหน่ง (Prepositions of Place) ได้อย่างถูกต้อง	It's on the table! Talk about preposition of places and identify vegetables. 			
1. นักเรียนสามารถบอกชื่ออาหารประเภทต่าง ๆ ที่ดีต่อสุขภาพและไม่ดีต่อสุขภาพเป็นภาษาอังกฤษได้ 2. นักเรียนสามารถแยกประเภทอาหารว่าเป็น Healthy food	Healthy food, Happy me! Talk about healthy and unhealthy food. 			

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา		
		+1	0	-1
หรือ Unhealthy food ได้อย่างถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถพูด ประโยคภาษาอังกฤษ ง่าย ๆ เกี่ยวกับอาหาร ได้อย่างถูกต้อง				

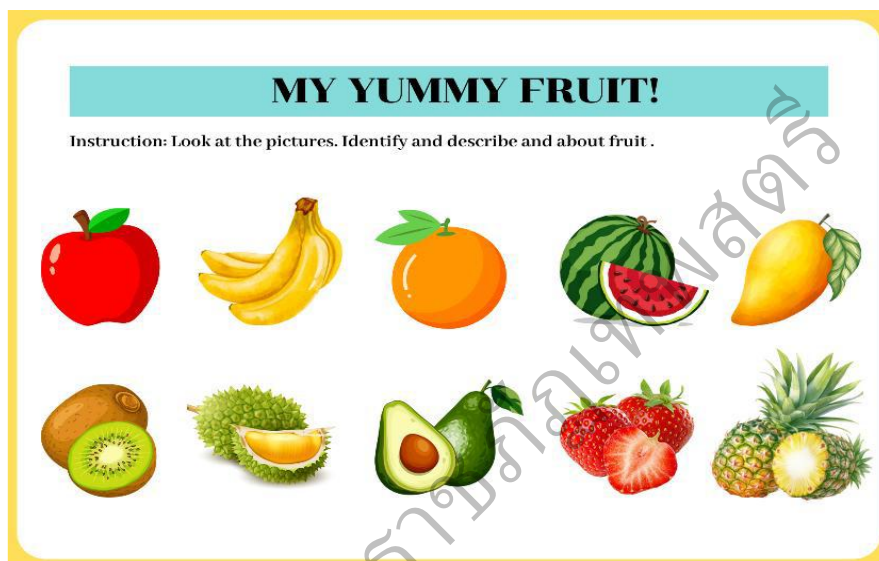
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ข้อสอบของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง นักเรียนแต่ละคนเลือกจับสลากหัวข้อที่จะพูด 1 ข้อ จาก 4 ข้อ นักเรียนมีเวลาในการเตรียมตัวพูด 1 นาที ดูรูปภาพประกอบ และใช้เวลาในการพูดไม่เกิน 3 นาที

1. My Yummy Fruit!

Identify and describe and about fruit.

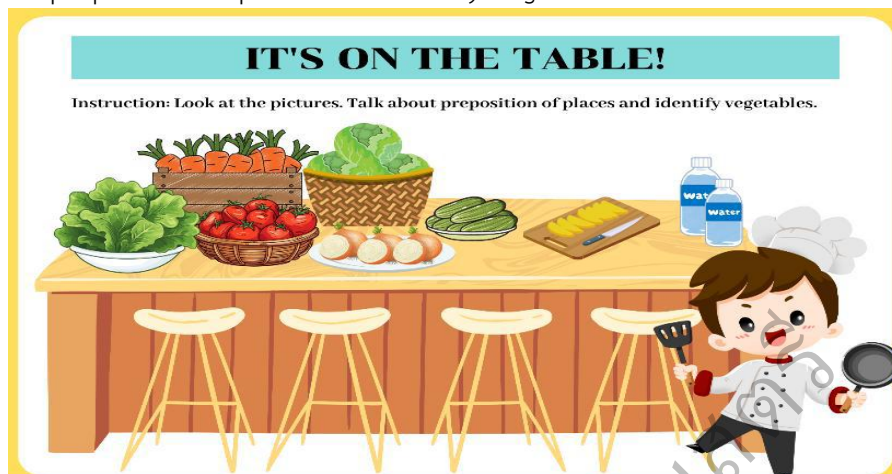
2. I like to eat!

Express about your like or dislike.

3. It's on the table!

Talk about preposition of places and identify vegetables.

4. Healthy food, Happy me!

Talk about healthy and unhealthy food.

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนน
วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โดยผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ว่ามีความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนนหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความคิดเห็นตามความหมายของระดับการประเมิน ซึ่งกำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นตรงกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นตรงกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าประเด็นการประเมินนั้นไม่ตรงกับกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด

หากมีข้อเสนอแนะอื่นใดเพิ่มเติม โปรดเขียนลงใน “ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม” เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาปรับปรุงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนนพิจารณา		
	4	3	2	1	+1	0	-1
1. ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้			
2. ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำทำให้สื่อความหมายไม่ได้			
3. การแสดงท่าทาง/	แสดงท่าทาง	พูดด้วยน้ำเสียง	พูดเหมือนอ่าน				

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน พิจารณา		
	4	3	2	1	+1	0	-1
น้ำเสียงประกอบ การพูด	และพูดด้วย น้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย	เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ				

ระดับคุณภาพ

ช่วงคะแนน	17 - 20	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดีเยี่ยม
ช่วงคะแนน	13 - 16	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดี
ช่วงคะแนน	9 - 12	คะแนน	ระดับคุณภาพ	พอใช้
ต่ำกว่า	9	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน

นักเรียนได้คะแนนจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับคุณภาพ ดี ขึ้นไป

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
1. ความ ถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง ออกเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการ ออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำ และประโยค ผิดหลักการ ออกเสียง ทำให้สื่อสาร ไม่ได้	2	8
2. ความ คล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็น คำ ๆ หยุดเป็น ช่วงๆทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
3. การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มีท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่าน ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ	พูดได้น้อย มาก	1	4
รวม					5	20

ระดับคุณภาพ

ช่วงคะแนน	17 - 20	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดีเยี่ยม
ช่วงคะแนน	13 - 16	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดี
ช่วงคะแนน	9 - 12	คะแนน	ระดับคุณภาพ	พอใช้
ต่ำกว่า	9	คะแนน	ระดับคุณภาพ	ปรับปรุง

เกณฑ์การผ่าน

นักเรียนมีผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในระดับคุณภาพดี ขึ้นไป

**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้ วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน
เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ**

คำชี้แจง

ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food ว่ามีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความคิดเห็นตามความหมายของระดับการประเมิน ซึ่งกำหนดเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นตรงกับกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงกับกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด

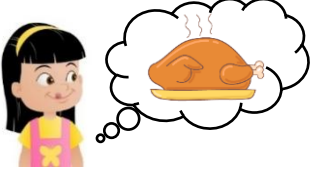
หากมีข้อเสนอแนะอื่นใดเพิ่มเติม โปรดเขียนลงใน “ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม” เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุง พัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	1. “It’s yellow and the monkeys like to eat it” What is it? a. mango b. kiwi c. banana d. watermelon Ans c				
1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	2. “It’s small and brown outside. You can eat it with a spoon.” What is it? a. kiwi b. Apple c. orange d. avocado Ans a				
1. นักเรียนสามารถระบุชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง	3. What is it? a. orange b. grapes c. avocado d. watermelon Ans b				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
2. นักเรียน สามารถออก เสียงคำศัพท์ และประโยค เกี่ยวกับผลไม้ได้ อย่างถูกต้อง	4. It is ____ orange. a. a b. an c. the d. - Ans b				
3. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ผลไม้ได้อย่าง ถูกต้อง	5. Ken: What is it? Lily: _____. a. It is a durian. b. It is an apple. c. It is a pineapple. d. It is a strawberry. Ans a				
3. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ผลไม้ได้อย่าง ถูกต้อง	6. It is ____ pine apple. a. a b. an c. the d. - Ans a				
3. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ผลไม้ได้อย่าง ถูกต้อง	7. Sarah: What fruit do you like? Alex: _____. a. I like avocado. b. No, I don't. c. It is an avocado. d. I don't like avocado. Ans a				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
4. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกข้อมูล เกี่ยวกับผลไม้ได้ อย่างถูกต้อง	8. Which sentence is <u>correct</u> about “watermelon”? a. Watermelon is red and sweet. b. Watermelon are red and sour. c. Watermelon is green and salty. d. Watermelon are yellow and bitter. Ans a				
4. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกข้อมูล เกี่ยวกับผลไม้ได้ อย่างถูกต้อง	9. The _____ are on the plate. a. lettuce b. tomatoes c. potatoes d. onion Ans b				
4. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกข้อมูล เกี่ยวกับผลไม้ได้ อย่างถูกต้อง	10. The cabbages _____ behind the vase. a. is b. am c. are d. be Ans c				
5. นักเรียน สามารถบอก ความหมายของ คำบุพบทบอก ตำแหน่งได้อย่าง ถูกต้อง	<u>Look at the picture and answer questions 11 – 14</u> 11. “The potatoes are <u>in</u> the box.” What does the preposition <u>in</u> mean? a. ใน b. บน c. ข้างใต้ d. ข้างหน้า Ans a				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
6. นักเรียน สามารถระบุ รูปภาพเพื่อบอก ตำแหน่งได้อย่าง ถูกต้อง	12. Where is the onion? a. It's in the box. b. It's on the table. c. It's in front of the box. d. It's behind the carrot. Ans b				
7. นักเรียน สามารถออก เสียงคำศัพท์ เกี่ยวกับผักชนิด ต่าง ๆ ได้อย่าง ถูกต้อง	13. Which word is spelled <u>correctly</u> for this picture? a. lettuc b. letuce c. lettuec d. lettuce Ans d				
8. นักเรียน สามารถพูดเพื่อ ระบุตำแหน่ง ของอาหารโดย ใช้คำบุพบทบอก ตำแหน่ง (Prepositions of Place) ได้ อย่างถูกต้อง	14. Where is the lettuce? a. It's on the table. b. It's behind the table. c. It's under the table. d. It's in front of the table. Ans c				
9. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกตำแหน่ง ของอาหารได้ อย่างถูกต้อง	15. Which one is <u>incorrect</u>? a. The potatoes are in the box. b. The onion is next to the carrot. c. The lettuce is under the table. d. The tomatoes are on the table. Ans d				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
9. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกตำแหน่ง ของอาหารได้ อย่างถูกต้อง	16. What is this? a.pizza b. sandwich c. hamburger d. orange juice Ans c				
10. นักเรียน สามารถบอกชื่อ อาหารพื้นฐาน เป็น ภาษาอังกฤษได้ อย่างถูกต้อง	17. Lisa: What do you like to eat? Jennie: I like to eat _____. a. pizza b. salad c. chicken d. Hamburger Ans a				
11. นักเรียน สามารถจดจำ คำศัพท์ที่ เกี่ยวกับอาหาร ได้	18. What food is it? a. It's a vegetable. b. It's a pizza. c. It's a salad. d. It's a noodle. Ans c				
12. นักเรียน สามารถพูด ประโยคที่แสดง ความชอบและ ไม่ชอบได้อย่าง ถูกต้อง	19. What do you like to eat? Alice a. Yes, I do. b. No, I don't. c. I like to eat chicken. d. I don't like to eat chicken. Ans c				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
13. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ความชอบของ ตนเองและของ เพื่อนได้	20. You: Do you like fish? Alice: _____ a. Yes, I do. b. No, I don't. c. Yes, I am. d. No, I am not. Ans b				
13. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ความชอบของ ตนเองและของ เพื่อนได้	<u>Arrange the words into correct sentences in items 21-22</u> 21. like / chicken / don't / I a. Chicken don't like I. b. I don't like chicken. c. Don't I like chicken. d. like don't chicken I. Ans b				
13. นักเรียน สามารถตอบ คำถามเกี่ยวกับ ความชอบของ ตนเองและของ เพื่อนได้	22. to / I / eat / like / smoothie a. I like eat to smoothie. b. Like I eat smoothie to. c. Smoothie like to eat I. d. I like to eat smoothie. Ans d				
14. นักเรียน สามารถเขียน ประโยคเพื่อ บอกความชอบ และไม่ชอบของ ตนเองได้อย่าง ถูกต้อง	23. What food do you like? a. I no like fish. b. I likes chicken. c. I don't like apple. d. I like pizza. Ans d				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
15. นักเรียน สามารถบอกชื่อ อาหารประเภท ต่าง ๆ ที่ดีต่อ สุขภาพและไม่ดี ต่อสุขภาพเป็น ภาษาอังกฤษได้	24. Which of the following is <u>unhealthy</u> ? a. chicken b. pizza c. milk d. juice Ans b				
16. นักเรียน สามารถแยก ประเภทอาหาร ว่าเป็น Healthy food หรือ Unhealthy food ได้อย่าง ถูกต้อง	25. Which of the following is <u>healthy</u> ? a. candy b. soda c. apple d. popcorn Ans c				
17. นักเรียน สามารถพูด ประโยค ภาษาอังกฤษ ง่าย ๆ เกี่ยวกับ อาหารได้อย่าง ถูกต้อง	26. Teacher: What food do you like? You: _____ a. Yes, it is. b. No, it isn't. c. It is a salad. d. I like salad. Ans d				
17. นักเรียน สามารถพูด ประโยค ภาษาอังกฤษ	<u>Look at the picture and answer questions 27-29</u> 27. Look at the picture. Which one is correct? a. Pizza is healthy. b. Broccoli is unhealthy.				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
ง่าย ๆ เกี่ยวกับ อาหารได้อย่าง ถูกต้อง	c. An apple and milk are unhealthy. d. An avocado and an apple are healthy. Ans d				
17. นักเรียน สามารถพูด ประโยค ภาษาอังกฤษ ง่าย ๆ เกี่ยวกับ อาหารได้อย่าง ถูกต้อง	28. How many healthy foods are there in the picture? a. There are two foods. b. There are four foods. c. There are seven foods. d. There are nine foods. Ans c				
18. นักเรียน สามารถเขียน ประโยค ภาษาอังกฤษ ง่าย ๆ เกี่ยวกับ อาหารได้อย่าง ถูกต้อง	29. Which sentence is <u>correct</u> about hamburger? a. There is hamburger. It is healthy. b. There is hamburger. It is unhealthy. c. There are hamburgers. They are healthy. d. There are hamburgers. They are unhealthy. Ans b				
19. นักเรียน สามารถฟังคำสั่ง และปฏิบัติตาม กิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับ อาหารและ สุขภาพได้	30. Look at the conversation below. Which sentence is correct? Tom: I eat pizza every day. Anna: You should eat less pizza. Pizza is not healthy. You should eat more vegetables and drink water.				

จุดประสงค์ การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนน พิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
	a. Pizza is good for health. b. Vegetables and water are healthy. c. Tom should eat more pizza. d. Anna likes pizza. Ans b				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Fabulous Food

- คำชี้แจง** 1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 20 ข้อ
 คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. Which sentence is correct about “watermelon”?

- a. Watermelon is red and sweet.
- b. Watermelon are red and sour.
- c. Watermelon is green and salty.
- d. Watermelon are yellow and bitter.

2.

You: Do you like fish?

Alice: _____

- a. Yes, I do.
- b. No, I don't.
- c. Yes, I am.
- d. No, I am not.

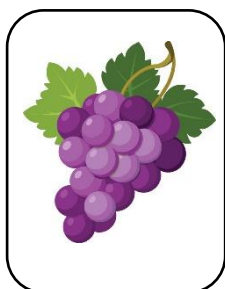
3. Look at the conversation below. Which sentence is correct?

Tom: I eat pizza every day.

Anna: You should eat less pizza. Pizza is not healthy. You should eat more vegetables and drink water.

- a. Pizza is good for health.
- b. Vegetables and water are healthy.
- c. Tom should eat more pizza.
- d. Anna likes pizza.

4.

What is it?

- a. orange
- b. grapes
- c. avocado
- d. watermelon

Look at the picture and answer questions 5-6

5. How many healthy foods are there in the picture?

- a. There are two foods.
- b. There are four foods.
- c. There are seven foods.
- d. There are nine foods.

6. Which sentence is correct about hamburger?

- a. There is hamburger. It is healthy.
- b. There is hamburger. It is unhealthy.
- c. There are hamburgers. They are healthy.
- d. There are hamburgers. They are unhealthy.

7. What food do you like?

- a. I no like fish.
- b. I likes chicken.
- c. I don't like apple.
- d. I like pizza.

8.

Teacher: Is it a healthy food?

You: _____

- a. Yes, it is.
- b. No, it isn't.
- c. It is a salad.
- d. I like salad.

Look at the picture and answer questions 9 – 13

9. "The potatoes are in the box." What does the preposition in mean?

- a. ใน b. บน c. ข้างใต้ d. ข้างหน้า

10. Where is the onion?

- a. It's in the box. b. It's on the table.
c. It's in front of the box. d. It's behind the carrot.

11.

A: What is it?

B: It is a _____.

- a. lettuce
b. tomatoes
c. potatoes
d. cucumber

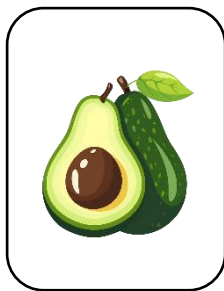
12. Where is the lettuce?

- a. It's on the table. b. It's behind the table.
c. It's under the table. d. It's in front of the table.

13. Which one is incorrect?

- a. The potatoes are in the box.
b. The onion is next to the carrot.
c. The lettuce is under the table.
d. The tomatoes are on the table.

14.

Sarah: What is it?

Alex: _____.

- a. I like avocado.
- b. No, I don't.
- c. It is an avocado.
- d. I don't like avocado.

15.

What is it?

- a. It's a vegetable.
- b. It's a pizza.
- c. It's a salad.
- d. It's a noodle.

16. Which of the following is unhealthy?

- a. chicken
- b. pizza
- c. milk
- d. juice

17.

Ken: What is it?

Lily: _____.

- a. It is a durian.
- b. It is an apple.
- c. It is a pineapple.
- d. It is a strawberry.

18.

Lisa: What do you like to eat?

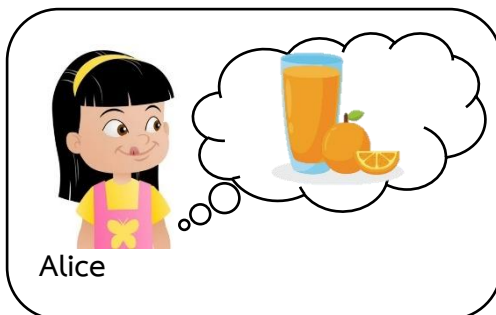
Jennie: I like to eat _____.

- a. pizza
- b. salad
- c. chicken
- d. hamburger

19. Which of the following is unhealthy?

- a. chicken
- b. pizza
- c. milk
- d. juice

20.

You: Do you like juice?

Alice: _____

- a. Yes, he is.
- b. Yes, I do.
- c. No, he isn't.
- d. No, I don't.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

เฉลยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Fabulous Food

- คำชี้แจง** 1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน 20 ข้อ
 คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. Which sentence is correct about “watermelon”?

- a. Watermelon is red and sweet.
- b. Watermelon are red and sour.
- c. Watermelon is green and salty.
- d. Watermelon are yellow and bitter.

2.

You: Do you like fish?

Alice: _____

- a. Yes, I do.
- b. No, I don't.
- c. Yes, I am.
- d. No, I am not.

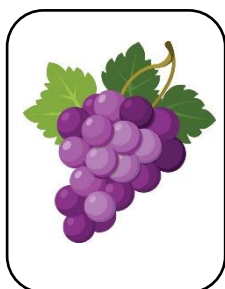
3. Look at the conversation below. Which sentence is correct?

Tom: I eat pizza every day.

Anna: You should eat less pizza. Pizza is not healthy. You should eat more vegetables and drink water.

- a. Pizza is good for health.
- b. Vegetables and water are healthy.
- c. Tom should eat more pizza.
- d. Anna likes pizza.

4.

What is it?

- a. orange
- b. grapes
- c. avocado
- d. watermelon

Look at the picture and answer questions 5-6

5. How many healthy foods are there in the picture?
- There are two foods.
 - There are four foods.
 - There are seven foods.
 - There are nine foods.
6. Which sentence is correct about hamburger?
- There is hamburger. It is healthy.
 - There is hamburger. It is unhealthy.
 - There are hamburgers. They are healthy.
 - There are hamburgers. They are unhealthy.
7. What food do you like?
- I no like fish.
 - I likes chicken.
 - I don't like apple.
 - I like pizza.

8.

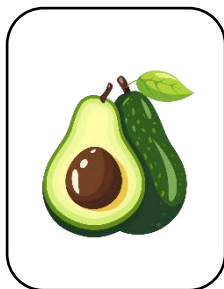

Teacher: Is it a healthy food?

You: _____

- Yes, it is.
- No, it isn't.
- It is a salad.
- I like salad.

14.

Sarah: What is it?

Alex: _____.

- a. I like avocado.
- b. No, I don't.
- c. It is an avocado.
- d. I don't like avocado.

15.

What is it?

- a. It's a vegetable.
- b. It's a pizza.
- c. It's a salad.
- d. It's a noodle.

16. Which of the following is unhealthy?

- a. chicken
- b. pizza
- c. milk
- d. juice

17.

Ken: What is it?

Lily: _____.

- a. It is a durian.
- b. It is an apple.
- c. It is a pineapple.
- d. It is a strawberry.

18.

Lisa: What do you like to eat?

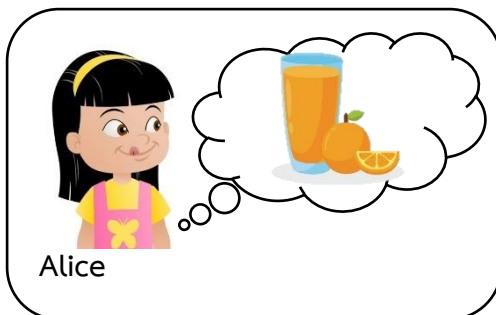
Jennie: I like to eat _____.

- a. pizza
- b. salad
- c. chicken
- d. hamburger

19. Which of the following is unhealthy?

- a. chicken
- b. pizza
- c. milk
- d. juice

20.

You: Do you like juice?

Alice: _____

- a. Yes, he is.
- b. Yes, I do.
- c. No, he isn't.
- d. No, I don't.

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้นจึงขอความร่วมมือในการตอบตามความเป็นจริงโดยการเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของตนเองเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด	4 หมายถึง	พึงพอใจมาก
3 หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง	2 หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1 หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด		

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านครูผู้สอน						
1	ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน					
2	ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถและเพศชาย-หญิงอย่างเหมาะสม					
3	ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง					
4	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้					
5	ครูให้การเสริมแรงแก่กลุ่มที่ทำกิจกรรมสำเร็จสูงสุด เช่น ให้คำชมเชย					
ด้านเนื้อหา						
6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน					
7	เนื้อหาตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียน					
8	เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก					
9	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา					
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้						
10	นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้					
11	กิจกรรมการเรียนรู้กระตุ้นความสนใจของนักเรียน					
12	ภาระงานที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
13	เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน					
14	กิจกรรมการเรียนรู้มีการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ					
ด้านการวัดและประเมินผล						
15	มีการประเมินผลการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล และของกลุ่ม					
16	มีการประเมินพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียน					
17	นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม					

ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
18	การประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ภาคผนวก จ

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ตาราง 11 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
- ตาราง 12 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
- ตาราง 13 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
- ตาราง 14 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
- ตาราง 15 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ตาราง 16 แสดงผลการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 29 คน
- ตาราง 17 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด (IOC) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ตาราง 18 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตาราง 19 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตาราง 20 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตาราง 21 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ
- ตาราง 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 11 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง My Yummy Food! โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2	4	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3	4	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1	4	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2	4	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3	4	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.1	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2	3	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4	4	5	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.5	5	4	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
4.1	5	5	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2	5	5	5	5	5	4.40	0.55	มากที่สุด
4.3	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.1	5	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2	5	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3	4	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.4	4	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.5	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.6	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.7	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.8	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.9	4	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5.10	5	5	4	5	4	5.00	0.00	มากที่สุด
6.1	4	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6.2	5	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3	5	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7.1	5	5	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
7.2	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3	4	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7.4	5	5	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม						4.78	0.36	มากที่สุด

จากตาราง 11 พบว่า เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Food! ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง My Yummy Food! มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.36

ตาราง 12 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง I Like to Eat! โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.1	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.3	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
2.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2	4	4	5	4	4	4.20	0.45	มาก
3.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
4.1	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.1	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.5	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.6	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.7	4	5	5	5	4	5.00	0.00	มากที่สุด
5.8	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.9	4	5	5	5	4	5.00	0.00	มากที่สุด
5.10	4	5	5	5	4	5.00	0.00	มากที่สุด
6.1	4	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
6.2	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
6.4	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3	4	5	4	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
7.4	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม						4.75	0.34	มากที่สุด

จากตาราง 12 พบว่า เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง I Like to Eat! ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง I Like to Eat! มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.34

ตาราง 13 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง It's on the table! โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1	5	4	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.1	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.1	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.1	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2	5	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3	5	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.5	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.6	4	4	5	5	4	5.00	0.00	มากที่สุด
5.7	4	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5.8	5	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5.9	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.10	5	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.2	5	4	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.4	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม						4.84	0.27	มากที่สุด

จากตาราง 13 พบว่า เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง It's on the table! ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง It's on the table! ความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.27

ตาราง 14 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Healthy Food, Happy Me! โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.1	4	4	4	5	5	4.40	0.55	มาก
1.2	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
2.1	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
2.4	4	5	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.1	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3.5	4	5	4	5	4	4.40	0.55	มาก
4.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4.2	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.1	5	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3	4	4	5	5	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4	4	5	5	4	4	4.40	0.55	มากที่สุด
5.5	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
5.6	5	5	5	5	5	4.40	0.55	มาก
5.7	5	4	5	4	5	4.60	0.55	มากที่สุด
5.8	4	5	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5.9	4	5	4	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
5.10	5	4	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
6.1	5	5	5	4	4	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2	4	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6.4	5	5	4	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
7.1	5	5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3	4	5	4	5	4	4.40	0.55	มากที่สุด
7.4	4	5	5	5	4	4.60	0.55	มากที่สุด
รวม						4.68	0.42	มากที่สุด

จากตาราง 14 พบว่า เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Healthy Food, Happy Me! ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นสอดคล้องกันว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Healthy Food, Happy Me! มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 0.42

ตาราง 15 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตาราง 16 แสดงผลการทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 29 คน

คนที่	ข้อคำถามข้อที่				คะแนน	
	1	2	3	4	x	x^2
1	18	18	18	20	74	5476
2	20	18	20	19	77	5929
3	19	18	19	20	76	5776
4	19	18	18	19	74	5476
5	19	20	20	19	78	6084
6	19	19	18	18	74	5476
7	19	18	18	18	73	5329
8	19	20	20	19	78	6084
9	18	18	18	19	73	5329
10	19	18	20	20	77	5929
11	19	20	20	20	79	6241
12	20	18	20	20	78	6084
13	19	18	20	20	77	5929
14	19	20	20	20	79	6241
15	19	20	20	20	79	6241
16	20	20	20	19	79	6241
17	19	20	20	20	79	6241
18	19	20	20	20	79	6241
19	19	19	20	20	78	6084
20	19	19	20	20	78	6084
21	19	20	20	20	79	6241
22	19	19	20	20	78	6084
23	20	20	20	20	80	6400
24	18	19	19	18	74	5476
25	18	18	18	20	74	5476
26	18	18	18	20	80	6400
27	20	20	20	20	75	5625
28	19	18	19	19	75	5625
29	19	18	19	19	79	6241

ตาราง 16 (ต่อ)

คนที่	ข้อความข้อที่				คะแนน	
	1	2	3	4	x	x^2
$\sum x_i$	553	551	563	566	$\sum X = 2,233$	
$\sum x_i^2$	10555	10493	10949	11060	$\sum X^2 = 172,083$	
$(\sum x_i)^2$	305809	303601	316969	320356		
S_i^2	0.34	0.83	0.66	0.46	$\sum S_i^2 = 5.07$	

จากการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของ ครอนบาค ซึ่งมีสูตรคำนวณดังนี้

$$\text{จะได้ว่า } k=4, \sum S_i^2=2.28, S_t^2=5.07$$

$$\text{จาก } \alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

$$\alpha = \frac{4}{3} \left[1 - \frac{2.28}{5.07} \right]$$

$$\alpha = 0.73$$

สรุปได้ว่า แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.73

ตาราง 17 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์ที่ต้องการวัด (IOC) ของเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เรื่อง Fabulous Food โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	สรุปผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1. ความถูกต้อง	1	1	1	0	1	5	0.80	นำไปใช้ได้
2. ความคล่องแคล่ว	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ/การพูด	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตาราง 18 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
12	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	นำไปใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
21	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	นำไปใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
28	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
29	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.60	นำไปใช้ได้
30	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.60	นำไปใช้ได้

ตาราง 19 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 29 คน

ข้อที่	P_H	P_L	$P = \frac{R}{N}$	$r = \frac{H - L}{N}$	สรุปผล
1	7	5	0.41	0.13	ตัดทิ้ง
2	9	7	0.55	0.13	ตัดทิ้ง
3	14	10	0.83	0.27	ตัดทิ้ง
4	14	9	0.79	0.33	ตัดทิ้ง
5	12	8	0.69	0.27	นำไปใช้ได้
6	13	11	0.83	0.13	ตัดทิ้ง
7	15	14	1.00	0.07	ตัดทิ้ง
8	15	5	0.69	0.67	นำไปใช้ได้
9	13	6	0.66	0.47	นำไปใช้ได้
10	12	6	0.62	0.40	นำไปใช้ได้
11	14	13	0.93	0.07	ตัดทิ้ง
12	13	6	0.66	0.47	นำไปใช้ได้
13	14	5	0.66	0.60	นำไปใช้ได้
14	7	4	0.38	0.20	ตัดทิ้ง
15	5	2	0.24	0.20	ตัดทิ้ง
16	12	4	0.55	0.53	นำไปใช้ได้
17	13	7	0.69	0.40	นำไปใช้ได้
18	14	6	0.69	0.53	นำไปใช้ได้
19	5	4	0.31	0.07	ตัดทิ้ง
20	14	7	0.72	0.47	นำไปใช้ได้
21	13	7	0.69	0.40	นำไปใช้ได้
22	13	6	0.66	0.47	นำไปใช้ได้
23	14	5	0.66	0.60	นำไปใช้ได้
24	12	6	0.62	0.40	นำไปใช้ได้
25	14	3	0.59	0.73	นำไปใช้ได้
26	12	4	0.55	0.53	นำไปใช้ได้
27	12	6	0.62	0.40	นำไปใช้ได้
28	12	5	0.59	0.47	นำไปใช้ได้
29	14	4	0.62	0.67	นำไปใช้ได้
30	13	5	0.62	0.53	นำไปใช้ได้

จากตาราง 18 และตาราง 19 สามารถสรุปได้ว่า ข้อสอบมี 30 ข้อ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบหาความสอดคล้อง (IOC) นำมาหาค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) เมื่อพิจารณา ค่าความยาก (P) ซึ่งมีค่าระหว่าง 0.20 – 0.80 ข้อสอบที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ต้องตัดออก ได้แก่ข้อ 1, 2, 14, 15 และ 19 เมื่อพิจารณาค่าอำนาจจำแนก (r) ข้อ 3, 4, 6, 7 และ 11 มีค่าน้อยกว่า 0.20 ขึ้นไป จึงเป็นข้อที่ต้องตัดออก รวมข้อที่ตัดออกมีจำนวน 10 ข้อ เหลือข้อสอบที่ใช้ได้ 20 ข้อ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food

[illegible]

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่	ข้อที่											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
p	0.73	0.47	0.57	0.53	0.70	0.60	0.80	0.77	0.73	0.37	0.70	0.37
q	0.27	0.40	0.43	0.47	0.30	0.40	0.20	0.23	0.27	0.63	0.30	0.63
pq	0.20	0.19	0.25	0.25	0.21	0.24	0.16	0.18	0.20	0.23	0.21	0.23

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่	ข้อที่								คะแนน	
	13	14	15	16	17	18	19	20	x	x^2
27	1	1	1	1	1	1	1	1	20	400
28	1	1	1	1	1	1	1	1	20	400
29	1	1	1	1	1	1	1	1	20	400
p	0.90	0.95	0.70	0.85	0.60	0.95	0.55	0.95	$\sum x = 352$	
q	0.55	0.50	0.75	0.60	0.85	0.50	0.90	0.50	$\sum x^2 = 5,518$	
pq	0.50	0.48	0.53	0.51	0.51	0.48	0.50	0.48	$\sum pq = 9.37$	

จากสูตรการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้อสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยใช้สูตร คูเดอร์-ริชาร์ดสันสูตร ดังนี้

$$\text{จะได้ว่า } N=29, \sum x^2 = 5,518, \sum x = 352$$

จาก

$$S^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

$$S^2 = \frac{(29)(5,518) - (352)^2}{812}$$

$$s^2 = 47.86$$

ดังนั้น

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right]$$

$$r_{tt} = \left[\frac{29}{29-1} \right] \left[1 - \frac{9.37}{47.86} \right]$$

$$r_{tt} = 0.84$$

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Fabulous Food มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.84

ตาราง 21 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับข้อคำถาม (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
6	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
7	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
10	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
15	0	0	+1	+1	+1	3	0.60	นำไปใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
17	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	นำไปใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตาราง 22 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คนที่	แบบวัดความพึงพอใจข้อที่													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	5	3	5	4	5	5	5	4	5	5	4	4	5	2
2	2	5	5	5	5	5	5	2	5	5	5	5	5	5
3	5	3	5	5	5	5	5	5	4	5	4	5	5	5
4	5	5	5	3	5	5	5	5	3	5	3	3	3	5
5	4	4	4	5	4	5	4	4	5	4	3	2	2	4
6	5	4	5	4	4	4	3	4	4	4	4	3	5	4
7	3	5	3	5	5	5	5	5	5	3	5	5	5	5
8	5	5	5	4	4	3	5	5	3	3	5	2	5	5
9	4	2	3	4	4	3	4	3	4	4	5	5	2	4
10	3	2	5	4	2	3	5	3	5	4	4	4	2	4
11	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	5	5	3	3
12	5	3	2	3	5	3	5	5	5	4	2	3	5	5
13	4	2	3	4	4	3	4	3	4	4	5	5	2	4
14	5	1	5	2	5	2	5	2	2	3	5	5	2	5
15	1	3	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
16	5	2	3	3	5	5	5	5	5	5	5	3	2	5
17	3	3	2	2	3	2	2	5	3	5	5	5	5	3
18	4	3	4	4	4	3	4	4	2	2	2	5	4	5
19	4	4	2	3	2	4	4	5	4	3	4	2	4	4
20	3	2	2	5	1	2	5	2	5	5	3	3	3	3
21	5	5	5	3	4	2	2	5	2	2	2	2	2	5
22	2	5	3	3	3	3	4	4	3	5	3	3	3	2
23	3	2	3	2	5	5	4	3	5	5	5	5	3	3
24	5	2	5	5	3	3	5	5	3	3	3	2	3	3
25	1	3	4	3	4	3	3	2	4	4	2	3	4	4
26	3	5	3	4	3	1	4	3	4	4	4	4	2	2
27	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	2	5	5	5
28	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	2
29	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	4	5	5	5

ตาราง 22 (ต่อ)

คนที่	แบบวัดความพึงพอใจข้อที่													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
$\sum x_i$	112	101	111	110	115	104	123	114	115	117	111	111	104	114
$\sum x_i^2$	458	379	445	426	471	394	527	464	467	479	459	445	398	462
$(\sum x_i)^2$	12544	10201	12321	12100	13225	10816	15129	12996	13225	13689	12321	12321	10816	12996
S_i^2	1.5	1.6	1.3	0.9	1.2	1.4	0.8	1.2	1.0	0.9	1.2	1.3	1.5	1.1
	7	3	8	9	1	1	7	4	7	3	5	8	5	7

ตาราง 22 (ต่อ)

คนที่	แบบวัดความพึงพอใจข้อที่				คะแนน	
	15	16	17	18	x	x^2
1	5	5	5	2	78	6084
2	2	5	2	5	78	6084
3	2	5	5	2	80	6400
4	4	4	4	1	73	5329
5	4	3	4	4	69	4761
6	5	5	2	2	71	5041
7	5	5	5	5	84	7056
8	3	3	3	3	71	5041
9	3	5	5	5	69	4761
10	5	5	5	2	67	4489
11	3	3	3	3	58	3364
12	5	5	2	2	69	4761
13	4	4	4	3	66	4356
14	3	5	5	2	64	4096
15	3	3	3	3	51	2601
16	5	5	5	5	78	6084
17	5	2	5	2	62	3844
18	5	5	5	5	70	4900
19	5	2	5	4	65	4225
20	3	4	3	4	58	3364
21	2	2	2	2	54	2916
22	5	5	4	5	65	4225
23	2	2	5	2	64	4096
24	5	5	2	2	64	4096
25	4	3	4	3	58	3364
26	2	5	3	2	58	3364
27	5	2	2	5	81	6561
28	2	5	4	5	83	6889
29	5	4	4	4	85	7225

ตาราง 22 (ต่อ)

คนที่	แบบวัดความพึงพอใจข้อที่				คะแนน	
	15	16	17	18	x	x^2
$\sum x_i$	111	116	110	94	$\sum X = 1,993$	
$\sum x_i^2$	447	502	454	334	$\sum X^2 = 139,377$	
$(\sum x_i)^2$	12321	13456	12100	8836		
S_i^2	1.45	1.38	1.34	1.70	$\sum S_i^2 = 23.52$	

จากการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความพึงพอใจ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค ซึ่งมีสูตรคำนวณดังนี้

$$\text{จะได้ว่า } k=18, \sum S_i^2=23.52, S_t^2=112.49$$

$$\begin{aligned} \alpha &= \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right) \\ \alpha &= \frac{18}{18-1} \left[1 - \frac{23.52}{86.064} \right] \\ \alpha &= 0.77 \end{aligned}$$

สรุปได้ว่า แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.77

ภาคผนวก ฉ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food
- ตาราง 24 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food
- ตาราง 25 แสดงผลการศึกษาการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน
- ตาราง 26 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน

ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	คะแนนหลังเรียน (20 คะแนน)	ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม (14 คะแนน)
1	19	14
2	17	14
3	17	14
4	18	14
5	20	14
6	19	14
7	19	14
8	15	14
9	18	14
10	18	14
11	19	14
12	18	14
13	20	14
14	17	14
15	18	14
16	15	14
17	18	14
18	18	14
19	17	14
20	18	14
21	19	14
22	17	14
23	18	14
24	17	14
25	14	14
26	18	14
27	17	14
28	17	14
29	18	14
$\bar{x} = 17.69, S.D. = 1.37$		

แทนค่า

$$t = \frac{\bar{X} - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}} : df = n-1$$

$$t = \frac{17.69 - 14}{\frac{1.37}{\sqrt{29}}}$$

$$t = 14.76$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ตาราง 24 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (30 คะแนน)	D	D ²
1	4	16	12	144
2	5	16	11	121
3	3	15	12	144
4	7	15	8	64
5	4	18	14	196
6	4	15	11	121
7	3	17	14	196
8	5	15	10	100
9	4	17	13	169
10	6	18	12	144
11	8	15	7	49
12	8	16	8	64
13	5	16	11	121
14	3	18	15	225
15	2	14	12	144
16	5	14	9	81
17	5	18	13	169
18	3	17	14	196
19	6	18	12	144
20	5	19	14	196
21	4	19	15	225
22	5	14	9	81
23	7	19	12	144
24	4	18	14	196
25	6	19	14	196
26	5	18	15	225
27	4	14	16	256
28	3	17	14	196
29	7	15	13	169

ตาราง 24 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (30 คะแนน)	D	D ²
รวม	140	480	340	4132
$\bar{X}$	4.83	16.55	11.72	712.41
S.D.	1.56	1.70	ค่า t= 27.66	

แทนค่า

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \\
 t &= \frac{340}{\sqrt{\frac{29(4132) - (340)^2}{29-1}}} \\
 t &= \frac{340}{\sqrt{\frac{119828 - 115600}{28}}} \\
 t &= \frac{340}{12.29} \\
 t &= 27.66
 \end{aligned}$$

ตาราง 25 แสดงผลหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation: r_{xy}) ของคะแนนการประเมินทักษะการพูดหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการใช้สมองเป็นฐาน เรื่อง Fabulous Food โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 29 คน เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากผู้ประเมินคนที่ 1 และผู้ประเมินคนที่ 2

การสอบ	ผู้สอบคนที่														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
ครั้งที่ 1 X	17	16	16	18	17	15	17	18	17	14	17	16	16	17	16
ครั้งที่ 2 Y	19	18	20	20	19	19	19	20	19	18	19	18	18	19	18
XY	323	288	320	360	323	285	323	360	323	252	323	288	288	323	288
X^2	289	256	256	324	289	225	289	324	289	196	289	256	256	289	256
Y^2	361	324	400	400	361	361	361	400	361	324	361	324	324	361	324

การสอบ	ผู้สอบคนที่														รวม
	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	
ครั้งที่ 1 X	18	15	14	18	18	17	18	16	15	18	20	17	14	18	483
ครั้งที่ 2 Y	20	19	18	20	20	19	20	18	19	20	20	19	18	20	553
XY	360	285	252	360	360	323	360	288	285	360	400	323	252	360	9235
X^2	324	225	196	324	324	289	324	256	225	324	400	289	196	324	8103
Y^2	400	361	324	400	400	361	400	324	361	400	400	361	324	400	10563

แทนค่า

$$r_{xy} = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum x^2 - (\sum x)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

$$r_{xy} = \frac{29(9235) - [(483)(553)]}{\sqrt{[(29)(8103) - (483)^2][(29)(10563) - (553)^2]}}$$

$$r_{xy} = 0.76$$

ตาราง 26 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวความคิดการใช้สมองเป็นฐาน

คนที่ ข้อที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1	5	4	4	4	5	5	4	4	5	5	4	4	4	4	5	4
2	5	5	5	4	5	4	5	4	3	4	5	4	5	5	4	3
3	5	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5	4	4	5	5	5
4	5	4	4	4	5	5	4	4	5	5	4	4	4	4	5	4
5	5	4	5	4	5	5	4	4	5	4	5	4	5	4	4	3
เฉลี่ยรวมครูผู้สอน																
6	4	5	3	4	5	4	5	4	5	4	5	5	4	5	4	3
7	5	4	4	5	4	5	4	4	3	5	4	4	3	5	4	5
8	4	3	4	4	4	5	4	4	5	4	4	3	5	5	3	5
9	5	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5	4	4	5	5	5
เฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา																
10	4	3	5	5	4	5	5	5	4	4	5	5	5	4	4	4
11	4	5	3	5	5	5	4	4	5	4	4	4	4	3	4	3
12	4	5	4	5	4	5	5	5	4	5	5	5	5	4	5	4
13	5	4	4	4	5	5	4	4	5	5	4	4	4	4	5	4
14	4	4	3	4	5	5	3	5	4	4	4	5	5	3	4	4
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้																
15	4	4	4	4	4	3	3	4	4	5	5	3	4	5	5	5
16	4	3	3	4	5	4	4	4	5	5	5	4	5	4	4	3
17	4	5	5	4	5	5	4	4	3	5	5	5	5	4	4	4
18	3	5	4	4	5	3	5	3	5	5	5	5	5	4	5	4

ประวัติผู้ทำวิทยานิพนธ์

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสุธีรา ฉายชูวงศ์
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 16 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2532
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 65/2 หมู่ 3 ตำบลพิกุลทอง อำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2558 – ปัจจุบัน ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี อำเภอเมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2554 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) (เกียรตินิยม อันดับ 2) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี พ.ศ. 2557 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี พ.ศ. 2568 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จังหวัดลพบุรี